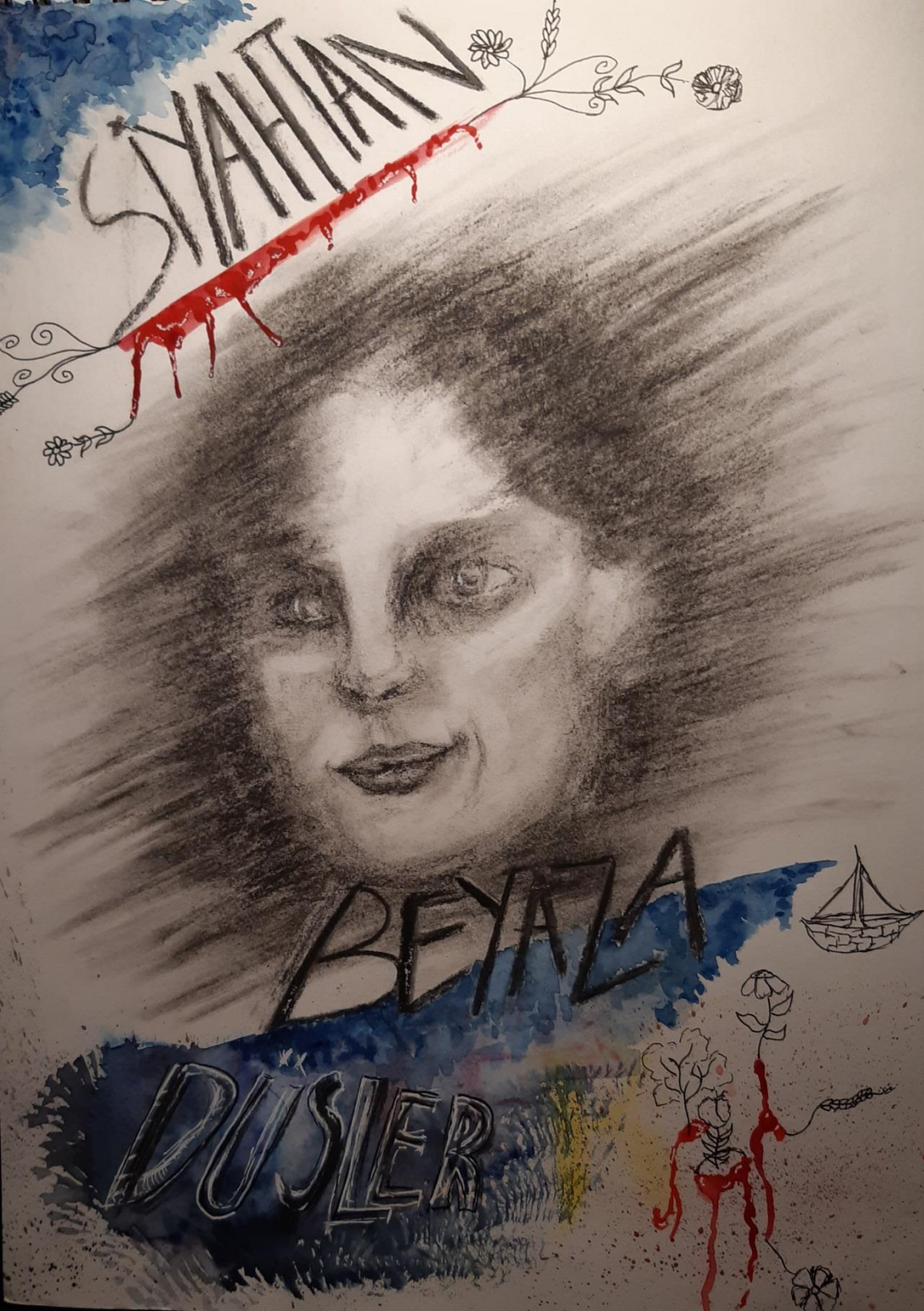

SHAFI'AN

BEYAZA

DUSLER

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

Etmektir.....!

Mustafa Kemal Atatürk

İÇİNDEKİLER

• ÖNSÖZ.....	5
• ÇARESİZLİK.....	6
• SIKIYÖNETİM KOMUTANI.....	8
• DÜŞÜNCELER VE OLANLAR.....	10
• MANEVİ DEĞERİ YÜKSEK HEDİYE.....	15
• AİLE.....	18
• ISLAK GECE.....	21
• HAFIZA.....	23
• YANGIN.....	25
• ACAR SÜLEYMAN.....	27
• DÜŞÜNCELERİMİN SAVAŞI.....	29
• DENEK.....	31
• İŞTE HAYAT.....	36
• MAHALLEDEKİ OLAY.....	38
• GÜLİZAR.....	41
• 5580.....	47
• İKİ ARKADAŞ.....	58
• KIVIRCIK.....	61
• BİR TUTAM KORKU.....	64
• İYİ Kİ BOZULMUŞ.....	73

• MAHALLE MAÇI.....	75
• GERÇEK DIŞI DOSTLUK.....	77
• ÇARESİZ ÇIRPINIŞ.....	79
• KARDAN ADAM.....	81
• YANLIŞ KARAR.....	83
• SEVGİNİN DE ÖTESİ KISKANÇLIK.....	86
• KANAYAN ZİHİNLER.....	88
• KAYGININ CEZASI.....	93
• ÇAĞ AÇAN SİNYAL.....	95
• MİNİK PATİLER.....	98
• DOĞRU SEVGİ.....	102
• BAĞIMLI.....	104
• HAYALİ GEZİ.....	106
• MALİKÂNEDEKİ CİNAYET.....	108
• YETİM.....	111
• EVDEN KAÇIŞ.....	115
• MEZUN.....	123

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşmış modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. 9/F sınıfındaki öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Çaresizlik

Hastanede bir başına bıraktığı eşini hiç düşünmeden hızlı adımlarla hastaneden uzaklaşıyordu Göğsünde merhametten ve sevgiden habersiz bir kalp taşıyan Hasan, aksine kendini omuzlarından çok büyük bir yük kaldırmışçasına hafif ve tasasız hissediyordu. O böyle umarsızca giderken arkasında bıraktığı yol arkadaşı gözlerinden akan yaşlarla beraber gücünün yettiğince beddu ediyor ve aynı zamanda yaratıcısından günahlarını affetmesini diliyordu. Belki de kocası Hasan bu kadar sessiz sedasız çekip gitse bu kadar ağırına gitmeyecekti ama ...

Hasan, hastaneden bayağa bir uzaklaşmıştı artık adımlarını yavaşlatmış nefes alış verişini kontrol etmeye çalışıyordu, terlemiş yün kazağının altındaki atlet sıırıslıklam olmuştu . Bir kaldırıma oturdu kalbi bu sefer daha bir atıyordu hayır bunun sebebi hızlı yürümesi değildi heyecanlıydı elleri terlemiş, bedenini âmansız bir titreme almıştı dişleri dişlerine çarpıyor çıkarttığı sesler ise yüzlerce porselen tabağın yüksek bir binadan düşme sesini andırıyordu bu sırada dudaklarından zor da olsa şu kelimeler dökülüyordu :

Bu genç yaşında ölüme mahkum bir kadını daha fazla bekleyemedim ya kaderi öyleymiş. Allah taksiratını affetsin . Oysa gerçekten eşi Meryem hastalanmasa böyle mi olucaktı ? 3 – 4 yıllık evliliklerinde ne kadar da çok sevmişlerdi birbirlerini . O yıllar ikisi için de fakirliği ve sefaleti unutturun sevgi yılları olmuştu ... Belli belirsiz ağır ağır hareket eden dudaklarından şu beddualar döküldü ‘Allah‘tan tek bir dileğim var o da senin de bu hastalığa yakalanman ve son nefesini benim gibi burada tek başına vermen. ‘ Bu sözler kalan ömrünün son birkaç saatine sığdırabildiği son cümleleri oldu. Hastanenin kalabalık olan odalarından birinde , nefes açıcı ilaç veren cihazlar ve oksijen tüplerinin çıkardığı gürültüler arasında sessizce son nefesini verdi . Onun ölümü

kimsede bir heyecan bir şaşırılmışlık oluşturmadı . İnce hastalığa yakalanıp da kurtulamayan hemen hemen yok gibiydi. Hastane duvarlarından daha soğuk olan bir hemşire kapıya bakan gözlerini kapadı. Arkasından hasta bakıcılar bir çocuk kadar küçülmüş bedenini morga indirdiler. Bu hayatta kendi gibi çaresizlik içinde yatan diğer hastaların akıttıkları bir kaç damla gözyaşıydı. Yıllar önce hastane köşesinde terk ederek gittiği eşi için hiç vicdan azabı duymamıştı ta ki aynı hastaneni hiç değişmemiş polikliniğinde doktorun kendisine akciğer kanseri tanısı koyana kadar.

Evet, eşi Meryem ile aynı kaderi yaşayacaktı. Her ne kadar devir değişse de teknoloji gelişmede aynı oranda ilerlemiş hastalığına bir çare olmadığını gayet iyi biliyordu Ona eşi Meryem'i bıraktığı odanın tam karşısındaki odayı tahsis etmişlerdi . Etrafında yeni eşi Selma , çocukları ve yakın arkadaşları pervane olsalar da hiç umursamadığı eski eşi Meryem ile aynı kaderi paylaşacağını bilincindeydi Uzun seneler boyunca nasıl bu kadar umursamaz yaşadığının muhasebesini yapıyordu. Kendi etrafında bütün eşi dostu yakınları vardı. Oysa onun tek tutunacağı dalı kendisiydi ve o dalı acımasızca koparmıştı.

Ziyaretine her gelen herkese aynı cümleyi tekrarlıyordu "Allah kimseyi çaresiz bırakmasın" Bu cümle, hikâyesini bilenlerde derin hisler uyandırıyor, bilmeyenler için ise bir mana ifade etmiyordu. Bir çare diyordu. Hayat ona merhametin insan olmanın en temel kurallarından biri olduğunu acı bir şekilde öğretiyordu. Fakat, ne zamanı geriye götürmek ne de gidenleri geriye getirmek mümkündü.

Bir Ankara sabahında dudaklarından vefa kelimesi çıkarken son nefesini verdi. Onun gözleri de eşini bıraktığı odanın kapısına bakıyordu... Onun için gece gündüz koşuşturan, destek olan onlarca kişi olmasına rağmen ruh aleminde sessizce yaşadı son günlerini. Son günlerinde onu bıraktığı günün tam aksine, sırtında dünyanın bütün yükünü taşıdı. Dostlarının arasında ruhunu yalnızlıktan kurtaramadı...

Muhammed ÇELİK

Sıkıyönetim Komutanı

Sene 1984'ün 22 Nisan'ı. Babam yine beni okul kapısında bekliyordu. Babam herkesten farklıydı. Ona deli diyorlar, onunla alay ediyorlardı. Asker çocukları ona akli evvel, diyordu. Ama ben bunlara aldırımyordum.

Okul bitti ve babama koştum. Ona kucak dolusu sarıldım. Eve doğru giderken bakkal Remzi abinin rafında bir çanta gördüm. Hedili çanta! Hemen cama yapıştım. Remzi abiye, kaç TL diye sordum. 400, dedi. Babamın yanında o kadar olmadığını anladım. Çok pahalıymış, dedim. Remzi abi, “Önemli değil evladım, paran olunca tamamlarsın.” dedi. Babam, “Olmaz öyle.” dedi ve bana, “Ova'm yarın bayramda şeker satıp alacam sana Heidili çanta.” dedi. Eve gittik.

Ben Fadime nineyle yemek yerken babam koyunları otlatıyordu. Koyunların isimleri vardı ve onlarla konuşuyordu. Nineme,”Babam neden böyle?” dedim. Ninem, “Neyi varmış babanın?” dedi. Ona deli diyorlar babam deli mi? dedim. Kim diyor sana bunları dedi. Okuldaki çocuklar dedim. Söyle onlara kulaklarınızı çeker Fadime ninem diye dedi. Güldüm. Bana şunu söyledi: “Bak Ova'm, senin baban kimseye benzemez, hem senin baban senle aynı yaşta dedi. Tavırları ve hareketleri öyleydi. O akşam otururken babama annem nerede, dedim. Babam,”Anne melek.” dedi. Babam engelli olduğundan konuşmakta güçlük çekiyordu. Babama, “Peki sen melek olacak mısın?” dedim. O da, baba yaşayacak, dedi.

Sabah kalktığımızda ben 23 Nisan gösterilerine, babam elma şekeri satmaya gitti; tören bitti ve Remzi abinin dükkânına doğru koştuk ama Heidili çanta rafta değildi. Çantayı Yarbay, kızına almıştı. Üzülmüştük. Babam Yarbay'ın arkasından yürüdü ve çantaya dokundu ve, “O, Ova'nın o, Ova'mın.” dedi parayı Yarbay'a uzattı. Yarbay

babama bir tokat attı ve: “Sen kim oluyorsun da benim kızıma dokunuyorsun?” dedi. Babam yer düştü ve yarbay gitti, babamı kaldırdım ve eve gittik. Nineme olayları anlatırken babam koyunlarını otlatmaya çıkmıştı, orada da yarbayın çocukları oynuyordu piknik için gelmişlerdi.

Çocuklar babamla deli deli diye dalga geçerken anneleri, “Gelin, etler soğuyor.” diye bağırdı. Sadece Yarbay’ın kızı kalmıştı, o da babamla dalga geçmek maksadıyla çantayı kullanıp babamı peşine taktı. Kız uçurum kenarına yaklaştı babam daha fazla gitmedi ve kıza durmasını söyledi ama kızın ayağı kaydı ve kafasını kayalara vurup suya düştü ve öldü. Babam onu sudan çıkardı. O sırada annesi de kızını ararken babamı buldu ve kızının cansız bedenini görünce bir çığlık attı. Yarbay ve askerler geldi, birileri babamı tutukladı diğerkleri de Yarbay’ı tuttu. Yarbay silahını çıkardı ve bir el ateş etti. Ama isabetsizdi.

Babamı apar topar sorguya aldılar ve döve döve itiraf kağıdınaparmak bastırdılar. Sonra hapse atıldılar. Orada da koğuştakilerden dayak yedi çünkü parmak bastığı kâğıtta bir kıızı suda boğduğı yazıyordu. 10 gün sonra bir kale harabesine gittim olayın olduğı yeri gören. Orada bir asker kaçağı gördüm ona, “Denizdeki olayı gördün mü?” dedim o da, “Evet baban yaptı sandılar.” dedi. Adamı aldık ninemle hâpishane müdürüne gittik. Adam asker kaçağı olduğı için askeriyenin hâliyle Yarbay’ın sorumluluğı altındaydı. Yarbay adamı sorguya çekti ama askerleri yanından gönderdi. Babama nasıl bilendiyse adamı vurdu ve kaçmaya çalıştı, dedi. Babam çaresiz bir şekilde idam edildi.

Artık 2004 yılındayız. İdamın kaldırıldığı yıl, babam gibi suçsuz insanların kurtulduğı yıl...

Yiğit Efe UZUNLAR

Düşünceler ve Olanlar

Sabah mı olmuştu? Düşüncelerimle baş başa bir geceden sonra genede kısa sürmüş gece. Düşünmemekten alamıyordum kendimi. Acaba haksızlık mıydı yaptığım, acaba Ali'ye kötü mü davranıyoruz, Burak yalan mı söylüyor? Ama Burak'tan bahsediyoruz, o yalan söylemez ki. Ne bana ne babasına ne de üvey annesine. Yoksa kötü şeyler mi yaşıyordu? Amaanbanane dedim kendi kendime, bu kadar düşünce bana bu günlük yeterdi. Aşağıya kahvaltıya indim, inerken düşünceleri kafamdan silmeye çalışıyordum. Sonunda indim. Kahvaltımı yaptım ve telefon çaldı. Baktım Burak arıyor:

-Alo!

İçimden kendi kendime neden arıyor acaba diye düşünüyordum kendi vicdan azabımla yaşamaya çalışırken:

-Birazdaha iyi misin?

Hayır! Olamaz, beynim uyuşturulmuş gibiydi her şey bir anda aklıma geldi, olamazdı nasıl olmuştu, bunları yaşamamalıyım:

-Evet, dedim zorla, aslında değildim çünkü vicdanımı nasıl rahatlatıyordum?

-Pekibugün ikindide... dedi ve telefonu kapattı. Kapattığı gibi ağlamaya başladım. Burak nasıl bu kadar rahattı olan onca şeyden sonra? Bir anda yere yığıldım...

Güzel bir sabahtı ama pazartesi günüydü. Olsun. Kahvaltımı yaptım ve okula gidiyordum Burakların kapısının önüne geldim Burak aşağı indi ve birlikte okula yürüyorduk. (Tabii ki koleje gidiyoruz.) Yürürken yolda Ali'yi gördük, ayağında yırtık ayakkabı, çantası yırtılmış kitapları elinde kendi okuluna yürüyordu. Ama garip olan şey, hayatından memnun olmasıydı. Burak onu görünce ona seslendi.

-Hey! Kanca burun nereye gidiyorsun yoksa fakirhaneye mi, dedi.

Burak bunları söylerken Ali kadar üzüldüğümü hissettim.Sonuçta o bana bu şekilde konuşmuş olsaydı...

Ali cevap vermeden yoluna devam etti.Ama Burak peşinden koştu ve yırtık çantasından onu kendine çekti. Zaten Ali kuş gibiydi.Ali'nin yüzünde hiç korku ifadesi olmadan Burak'ın yüzüne bakıyordu.Ben olsam korkudan tirtir titriyor olurum.Burak:

-İstersen burnuna bi estetik yaptıralım, sana para verelim ananı babanı bulalım. Aaaaa doğru ya onlar seni zaten terk etmişti Hahahahahahahah diye güldü. Ben:

-Boş ver Burak, gidelim lütfen, dedim.Ama Burak bana da bağırdı, korktum.Sustum.Ali Burak'a cevap vermeyince Burak Ali'ye vurdu.Sonra:

-Belki burnun düzeler Aliciğim diyerek alay etti ve ben hiçbir şey diyemedim, kal gelmişti. Burak'ı kolundan tuttum ve var gücümle koştum, utanmıştım Burak adına ben utanmıştım.

-Bak, Burak böyle davranmamalısın, onu korumalıyız.Ona yardım etmeliyiz.

-Mert, sen ciddi misin?O, iğrenç küçük bir çocuk, dedi.Ben derin derin nefes alırken yürüdüm,okula gittim.İlk ders, dindi.Hoca, muhtaç kalmış insanlara yardım etmemiz,onlara kötü davranmamamız gerektiğini anlattı.Şaka gibi.Burak'a baktım ve Burak zaten dersi dinleliyordu.Bence Burak haklıydı ben haksızdım çünkü o şuanda benim, yapmamalıyız dediğim davranışı yaptı ama o mutlu.Ben ise hiçbir şey yapmadım ama mutsuzdum.Zil çaldı Burak'tan özür diledim.Burak da:

-Ha şöyle, sonunda doğru yaptığımı anladım, dedi. İstemsizce mutlu oldum içimden "İşte bu!"dedim. Sonra aklıma gene bir düşünce takıldı. Ben o zaman Burak'tan beni tebrik etmesini istemişim diye düşündüm.Sonra hemen bu düşünceyi beynimin derinliklerine attım. Salı günü gene okula gidiyoruz gene aynı şeyler derken Perşembe günü Ali'yi yolda görmedik. Acaba başına bir şey mi geldi düşünüyordum.

Burak ile birlikte okula gittik, derse girdik, ders başladıktan 2 dakika sonra kapı açıldı. Gelen Ali'ydi. Ben şoke oldum. Burak ile göz göze geldik, artık onu o kadar iyi tanıyorum ki o da onun burada ne işi var gibi yüzüme baktı. Sınıf öğretmenimiz:

-Çocuklar bu, Ali. Bundan sonra sizinle birlikte okuyacak. Lütfen, teneffüste arkadaşınız ile tanışın.

Ne, nasıl?Bursluluk sınavı mı oldu, desem olsa haberimiz olurdu ve bizde girerdik. Teneffüste herkes Ali'nin başına toplandı. Ben ve Burak hariç tabii.

O gün dersler nasıl geçti anlamadım. Derslerin hiçbirine odaklanamadım. Kafamda derslerden daha önemli konular dönüyordu ya da ben daha önemli olduğunu düşünüyordum.Bursluluk sınavı olmadığına göre nasıl buraya gelebilmişti. Ha! Bu arada kıyafetleri bile yeniydi. Kim? Kim yazdırır onu buraya? Acaba annesi ve babası mı ortaya çıkmıştı? Yoksa evlatlık mı edinilmişti? Okuldan çıktık, Burak'ın üvey annesi kapıda. Burak annesinin yanına gitti ama annesi, "Bekle, birini daha bekliyoruz, tatlım" dedi. İçimden Hayır! Hayır! Düşündüğüm şey olamazdı herhalde ve oldu. Burak'ın anne ve babası Ali'yi evlatlık edinmiş.

Hiçbir şey demeden koşturdum. Sanki dünyanın sonuna doğru koşuyormuş gibi hissettim. Sanki kuş gibiydim. Sanki uçuyordum. Bu kadar hızlı koşabildiğimi bilmiyordum. Eve geldim ve durmak zorunda kaldım.Eve girdim. Babam evdeymiş, onu bile görmedim. Odama çıktım, kapıyı kilitledim, çantamı odanın bir köşesine fırlattım ve ağlamaya başladım. Aslında doğruyu söylemek gerekirse neden ağladığımı bilmiyordum. Neden?Babam kapıyı çalıyordu ve çalarken de benim ile konuşmaya çalışıyordu:

-Mert ne oldu? Aç kapıyı konuşalım oğlum, diyordu.

-Baba ne olur git! Yalnız kalmaya ihtiyacım var, dedim.

-Bak Mert, yalnız kalman bir şey değiştirmez. Sadece düşüncelerinin baş başa boğuşursun ve kendini çıkmaza sokarsın.

Anlatmak iyi gelir gerçekten. Güven bana, dedi. İstemsizce açtım kapıyı ve boynuna atladım. Olanları ona anlattım. Kızmadı. Sadece şöyle dedi, “Sen daha doğru ve yanlış ayırt edemiyorsun. Şimdi yarın okula gitmeyeceksin evde dinleneceksin ve yarın ben de eve erken geleceğim. Birlikte vakit geçireceğiz. Sonra ya cumartesi günü ya da Pazar günü Burak ile konuş Ali’yi ezmemeniz, ona iyi davranmanız, onu kollamanız gerektiğini anlat ve kendini üzme!” dedi.

Mutlu oldum. Doğrusu babamın dediği gibiydi. Yanlış yapmıştık ama telafi edebiliriz, hiçbir şey için geç değildi. İstemsizce içimden “Keşke annem burda olsaydı.” diye geçirdim. Ama artık üzülmemeliydim. Her şeyin bir çözüm yolu vardı. Annemin olmasada...

Cuma günüydü, alarm çaldı. Tam kalkmıştım ki aklıma geldi, bugün okula gitmiyordum. Bugün babam ile güzel geçmişti. Kararımı vermiştim ve Buraklara gidip anlatacaktım. Buraklara gittim. Hizmetli havuza girdiklerini söylemişti. Burak kışın havuza girmezdi ki. Kapalı havuza tabii. İçimde kötü şeyler olacaktı gibi bir his vardı. Kapalı havuzun oraya gittim ve Burak Ali’ye bağıyordu. Koştum. İçeri girdim ve tam o anda Burak ile Ali kavga ederken Ali’nin ayağı kaydı. Havuza düştü orada çıkmak için uğraşıyordu, şoke olmuştum. Burak da tabii ki. Öyle bir şoke olmuştuk ki hiçbir şey yapamadım ya da korktum. Bilmiyorum neler hissettiğimi.

Ali’nin çırpınışları git gide azaldı ki Burak ile aynı anda koştuk suya atladık onu kurtarmaya çalıştık ama kurtaramadık. Sonuçta biz de profesyonel yüzmüyorduk ve havuz 5 metreydi havuzun kıyısından ayrılamadık. Ali’ de ortalara doğru gitmişti. İçeri babam, Burak’ın annesi ve babası geldi ve Ali’yi çıkardılar. Ama çok geçmiş artık. Gözümü hastanede açtım. Meğer bayılmışım. Yanımda babam vardı. Ali nerde diye sordum istemsizce.

1-2 saat geçti ve eve geldik. Ali ölmüştü belki ama hâlâ bir çözüm yolu vardı. Ali’ye dua edip ondan özür dilemek ve bir daha asla böyle bir şey yapmamaktı.

Burak'ın odasından ses geliyordu. Evet, Burak ağlıyordu. Onu ilk defa ağlarken görmüştüm. Meğer telefonda konuştuğumuzda da üzgünmüş. Sadece güçlü durmaya çalışıyormuş. İşte tam zamanıydı. Şimdi konuşma sırası bendeydi. Burak ağlamayı kesti. Aşağı indik.

Ben, babam, Burak'ın annesi ve babası konuştuk. Burak'ın annesi de çok üzgündü, onun hayatı erkek öğrenci yurdunda daha güzel olabilirdi diye. Babasıda tabii.Ama babam çok güzel konuştu “Ali'nin tek suçu sizinle arkadaş olmaktı fakat hâlâ arkadaş olabilirsiniz. Mezarında ona ne söylemek istiyorsanız söyleyin. O sizi duyar ve Tanrı'ya bir daha böyle bir şey yapmayacağımıza dair söz verin.” “Unutmayın! Hiçbir şey için geç değildir!”

Ceren AYDIN

Manevi Değeri Yüksek Hediye

Çok iyi hatırlıyorum, o zamanlar daha yedi yaşıındaydım. Annem arkadaşlarıyla yarın doğum günü olduğunu ve 30 yaşına gireceğini konuşuyordu. Konuşmalarını duyunca kafamı bir şeyler karıştırmıştı. Annemin doğum gününü daha önce kimse kutlamamıştı, biz de dahil, bu yüzden de hiç doğum günü hediyesi de almamıştı. Düşününce çok tuhaf geldi. Bu doğum gününde mutlaka bir şey yapmalıydım.

Hemen üst kattaki odama koşup kumbaramı aldım ve alır almaz masamın üstüne boşalttım. Kumbaramdaki bozukluklardan sadece 10 lira çıkmıştı. Bu para benim bir aylık harçlığımdan arttırabildiğim tüm paraydı. Sadece 10 TL... Bu parayla nasıl bir hediye alabilirdim ki?

Dışarı çıkmak için giyinip, bütün bozukluklarımı cebime doldurdum ve sokağımızın köşesindeki dükkâna gittim. Dükkânın sahibi Nur teyzeye bütün paramı verip anneme doğum günü için hediye almak istediğimi söyledim. O da bana paramın yeteceği bütün hediyeelik eşyaları gösterdi. Gösterdiği eşyalara bakılırsa aslında paramla bir sürü şey alabiliyordum. Bana önce bibloları gösterdi. Gerçekten bir sürü güzel renk ve şekilde biblo alabiliyordum ve alacaktım da ama temizlik yaparken hepsinin tozunu benim alacağım aklıma gelince biblo alma fikrinden vazgeçtim.

Sonrasında ise bana şekerleme almamı önerdi, aslına bakılırsa güzel bir öneriydi ama annem diyabet hastası olduğu için bu hediye fikrinden de vazgeçmiş oldum. Son önerisi ise saç toklarıydı. Annemin upuzun sarı saçları vardı ve her banyodan sonra saçlarını sarıp bekletirdi, tabii ki bunu yapmak için de tokalarını kullanıyordu. Saçlarını açtığında ise muhteşem bukleler elde ediyordu, bunu düşününce anneme alabileceğim en uygun hediye tokalar olduğuna karar verdim.

Tokaları alıp eve gelince paketlemem gerektiği aklıma geldi ama tüm paramı tokaları almak için harcadığımdan, hediye paketi alamadım.

Nasıl paketlesem diye düşünürken aklıma çok güzel bir fikir geldi. Evet, hediye paketini kendim yapacaktım hem de kendi çizdiğim resimlerle. Çok geçmeden işe koyuldum ve işte bitmişti, karşımda rengarenk bir şekilde duruyorlardı üstelik bu hâlini çok beğenmiştim.

Ertesi sabah bütün aile kahvaltı sofrasında elime hazırladığım paketleri aldım ve annemin yanına gittim.”Anneciğim iyi ki doğdun! Doğum günün kutlu olsun!”dedim.Annem sürprizim karşısında şoke olmuştu ve hiçbir şey söyleyememişti. Yavaş yavaş kendine gelince paketi açtı,açtığı an gözyaşları sel olmuştu: “Anneciğim seni ağlatmak istememiştım,sadece doğum gününü kutladım lütfen ağlama.” dedim: “Canım benim. Üzüldüğüm için ağlamıyorum. Bu... bu hediye çok güzel” deyip bana sınıksıkı sarıldı. Ayrıldığımızda annem hâlâ ağlıyordu ama gerçekten mutluluktan ağladığı o kadar belliydi ki...

“Biliyor musun? Bu benim aldığım ilk doğum günü hediyem.” dedikten sonra tekrar bana sarılıp, “Çok teşekkür ederim bir tanem.” diye ekledi.Ardından elinde ilk doğum günü hediyesi ile babama ve ablama dönüp, “Bakın, Derin bana ne almış?” diyerek hediyelerini gösterdi.

Kahvaltıyı topladıktan sonra banyoya saçlarını yıkamaya ve onları yeni tokalarıyla sarmaya gitti.Annem banyoya gidince babam ve ablamla baş başa kalmıştım ayrıca babam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu. “Derin kızım,annen ile benim büyüdüğüm yerde hediye alınacak dükkânlar yoktu.O yüzden çocukluğumuzda hiç böyle bir alışkanlığa sahip olmadık.Anneni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin.Ayrıca aramızda yeni bir gelenek de başlatmış oldun.Seninle gurur duyuyorum kızım.”

Gerçekten de o günden sonra ailemiz yeni bir alışkanlık kazanmıştı.Doğum günleri artık bizim için özel bir anlam taşıyordu. Annem o günden sonra her doğum gününde bir sürü hediye alıyordu. Bizler büyüyüp para kazanmaya başladıkça anneme her doğum gününde daha da değerli hediyeler alıyorduk.Ellinci yaş gününde ablam ve ben birleşip annemize sürpriz bir doğum günü partisi düzenlemiştik. Yine

birleşip anneme incilerle süslü bir kolye ile alyans almıştık. Düzenlediğimiz partide ablam çıkıp da anneme hediyesini verdiğinde annem de dahil olmak üzere bütün misafirler şaşkınlıkla bakakalmıştı. Sonra misafirlere dönüp “Ne kadar mükemmel çocuklara sahibim, değil mi?” demişti. Bunu duyan insanlar ablamları beni takdir etmeye başlamışlardı. Bu sırada herkes çok mutluymuştu.

Parti bitince misafirlerimiz teker teker ayrılmaya başlamışlardı. Çok geçmeden ailecek baş başa kalmıştık. Biz ablamları bulaşıklarını yıkarken annem ve babam içeride konuşuyorlardı. Babam, “Gerçekten de çok güzel bir seçim yapmışlar. Sanırım bu set bugüne kadar aldığım en değerli hediye idi.” demişti. Annemin babama verdiği cevap beni ağlatmaya yetmişti: “Evet, gerçekten çok güzel seçim. Fakat benim bugüne kadar aldığım en güzel hediye o saç tokalarıydı.

Sudenaz KILIÇ

Aile

Dışarıdaki soğuktan ve şiddetli yağın yağmurdan anlaşılıyordu ki bizi yine zor bir kış bekliyordu. Buna sevinmiştim çünkü kış her ne kadar zor geçerse geçsin ben her zaman soğuşu severdim. Kalın ve sıcacık kıyafetlerimi giymek içimi ısıtır ve huzurla dolmasını sağlardı. Ama bu kışın her zamanki gibi içimi huzurla doldurabileceğinden emin değildim...

Odamin caddeye bakan penceresine doğru ilerledim ve penceremi açtım. Dışarıdan gelen o soğuk havayı içime çektim. Birkaç saniyeliginde olsa ürpermişim. İçeriye daha fazla soğuk girmeden pencereyi kapattım ve yatağıma uzandım. Bu gece nedense içimde büyük bir huzursuzluk hissediyordum. Bir ağlama sesi ansızın uyanmama sebep oldu. Ses arkamdan geliyordu. Korkarak arkamı döndüm ve gördüğüm şeyle donakaldım. Bunun olması imkansızdı, arkamda ağlayan küçük bir çocuk olamazdı. Beynim durmuştu, korkuyordum, hem de çok...

Sabah, annemin her zamanki bağırılarıyla uyanmak zorunda kaldım. Şu öfkesinden bir türlü kurtulamamıştı ve annemin bu öfkesi artık canımı fazla sıkmaya başlamıştı. Gerçi babamında ondan pek bir farkı yoktur hatta annem babamdan katbekat daha iyiydi. Beni bu düşüncelerimden ayıran annemin, "Nazlım, haydi kalk artık." deyişi oldu. Aceleyle kalktım ve mutfağına doğru ilerledim. Anne ve babama "Günaydın." deyip kahvaltı masasına oturdum. Kahvaltımı yaparken aklıma dün gece yaşadıklarım geldi ve yediklerim bir anda boğazıma takıldı. Ne yapmalıydım? Dün gece olanları anneme ve babama söylemeli miydim? Yoksa susmalı mıydım? O anki cesaretimle konuşmayı tercih ettim. Kim bilebilirdi ki tercihimin ileride beni çok pişman edeceğini...

Kahvaltının ortasında bir anda "Anne, baba sizinle bir şey konuşmam lazım." dedim. Annem şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Babam

ise "Bu çocuk yine ne saçmalayacak acaba?" der gibi baktı. Onlara gece olanları teker teker anlattım. Annem"Eğer bu yaşadıklarının bir rüyadan ibaret olduğunu düşünüyorsan yapabileceğim bir şey yok ama eğer ki bunların rüya olmadığını iddia ediyorsan işte, o zaman iş değişir."dedi. Annemin neyi kastettiğini anlayamamıştım, bu yüzden anneme "Yani, ne demek istiyorsun?"dedim. Annem de soruma cevap olarak "Bir psikoloğa gitmen gerekebilir."dedi. Şaşırmıştım, annem benim bir deli olduğumu mu düşünüyordu yoksa?

Kâbuslarım yüzünden zor geçen bir gecenin ardından sabah aşırı derecede uykusuz bir şekilde uyanmıştım. Bugün annemle psikoloğa gidecektik. Hemen hazırlanıp yola koyulduk. Kliniğe vardığımızda içimde ufak da olsa bir korku vardı. Ya ben deliysem?..

Klinikten çıkmıştık ve öğrendiğim şeyden dolayı çok kötüyüm. Daha 17 yaşındaydım ve şizofreninin beni gençliğimin baharında yakaladığını öğrenmiştim. Bu yükün altından nasıl kalkabilirdim ki...

Annemle yol boyunca hiç konuşmamıştık. Benim hakkımda ne düşündüğünü aşırı derecede merak ediyordum. Gerçi azda olsa hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Sonunda eve varmıştık. Gelirken kısacık olan bu yol dönerken bitmek bilmemişti. Babamın gelmesine daha iki saat olduğu için babam daha gelmemişti. Evimiz yine her zamanki gibi fazla sessiz ve ürperticiydi ya da bana öyle geliyordu. Çabucak odama çıktım ve yatağıma uzandım. Şu an beni iyi bir uykudan başka hiçbir şey rahatlatamazdı. Yorgun olduğum için uykuya dalmak zor olmamıştı, kendimi hemen uykunun kollarına bıraktım.

Kan ter içinde uyanmıştım. Huzurlu uyuyacağım zannediyordum hâlbuki ama kâbuslarım sağolsun beni bir türlü uyutmamışlardı. Artık bu durumdan gerçekten bıkmıştım. Odamdan çıktım ve anne ve babamın yanına ilerledim. Bana benimle ilgili konuşacak bir şeyleri olduğunu söylediler. "Dinliyorum."dedim. Babam:

- Annen bana bugün olanları anlattı ve biz bir karar aldık.
- Ne kararı bu?

-Bu aralar seni fazla ihmal ettiğimizi düşündük bu yüzden artık seninle daha fazla ilgileneceğiz.

Şaşırmıştım, uzun zamandan sonra babam bana ilk defa bu kadar ilgili ve iyi davranıyordu. Bir yandan da mutlu olmuştum aslında. Ama aklıma takılan bir şey daha vardı, babamın arkasındaki şey de neydi?

3 ay sonra

Şizofreni olduğumu öğrendikten sonraki üç ayım çok zor geçmişti. O üç ay boyunca çok kriz ve atak geçirmiştım ama şaşırtıcı bir şekilde ailem hep benim yanımda olmuştu ve bu süre boyunca ailem sayesinde çok büyük bir gelişme göstermişim. Artık ataklarım çok nadir oluyor veya hiç olmuyordu. Ama bir şey vardı ki o beni çok mutlu ediyordu. Nihayet ailemle gerçek bir aile olabilmiştik.

Sudenaz SABAN

Islak Gece

Sırılsıklamdı, gecenin bu saatinde yağan yağmur yüzünden. Aslında umursamamalıydı. Öyle doluydu ki kafası, o kadar çok şey düşünüyordu ki hasta mı olacakmış, üşütecek miymiş, umurunda değildi. Çünkü kişiliği böyleydi. Aklına bir şeyi taktı mı başka hiçbir şey umurunda olmuyordu ama sinirlenmemek o da elinde değildi. Kendi düşüncelerinin yanında başkalarının dediklerini ne kadar takmayabilirdi ki ? Bu onun kendisini bir labirentin içine sokmasına sebep oluyordu . Şaşırmıştı hangi taraftan devam edeceğine yoluna. Akli karışıktı.

İkiz kardeşinin işlediği suç yüzünden kendisini ve onu nasıl motive edebileceği hakkında da kararsızdı. Kardeşine kızsada da onu pişman mı etseydi ? Ne yazık ki buna vicdanı el vermezdi. Ama kızmaz ise ikiz kardeşinin bu yaptıklarına devam edeceğini , kötü yönde etkilenebileceğini ya da kötü biri olabileceğini düşünmemek elinde değildi. Kendisi kararsızdı yani. Ama çevresinden duyduğu “ Kız yapmış bir hata , eşinin iyiliğini düşünmüş. Sakın üstüne gidip onunla aranı açma!” sözleri de yankılanıyordu kafasının içinde. Peki ne yapsa kârdı? Kızsada mı yoksa asla kızsada mı?

Ayrıldığı evin oradan şehrin merkezine gelmesi 15 dakika olmuştu hemen hemen. Hızlı ve sert adımlarla o dar sokaklardan yürüyordu. Ayakkabıları ayağını sıkmış, ona da sinirlenip çıkarmıştı. Bu havada çıplak ayakla yürüyebilmeyi bile göze almıştı. Dalgın bakışlarıyla, hızlı adımlarıyla ışıklı binalara bakarken arabalardaki bangır bangır çalan müzikleri dinleyerek ruh halini de değiştiremiyordu. Şu an en büyük tutkusu olan müziği bile hissetmiyordu. Yalnızca , aniden sol omzuna dokunan eli hissetti. Bu el onun bu hızına son verdi maalesef. Durmak istemeyen kendisiydi . Ama 5 dakika sonra keşke dursaydım diyecek. Peki kimdi arkasındaki? Şu makyajı akmış suratı ve sıırılsıklam saçıyla, onu bu kapüşonlu haliyle kim tanıyabilmişti ?Anlamıyordu ,

aklındaki tek şey ‘‘Neden ?’’ sorusuydu. Gerçekten neden arkasındaki ona destek olacak , onu koruyacak biri değildi de polisti ? Ne yapabilirdi ama ? Kaçtı işte . Çaresiz hissediyordu kendini . Bir suç işlemediğinden emindi ve bunu sadece 2 saniyede açıklayamayacağına göre ...

O dar sokaklardan kaçarken polislin bağıırışı, araba kornaları, her şey yankılanıyordu kafasının içinde .Durmadan , hiç ama hiç durmadan kaçıyordu . Sonunda caddeye gelmişti ve o hızla boş gördü caddeyi . Zaten bir araba dışında boştu .Araba da zaten o hızdan faydalanıyordu. Durmak mı? Saçmalamayın! Araba durmayı bırak çarptıktan sonra arkasına bile bakmadı. Ne mi oldu ? Kız kurtuldu mu, yoksa üzüldü mü bu duruma ?Tek istediğı şey uyumaktı, sonsuza değin uyumak.Son gördüğü şey, dolunaydı.

Göksu GÖKSEL

Hafıza

Bunu yaşamak ister miydi? Tabii ki de hayır ama olur da derler ya talihsiz kaza diye. Bu sıkıntısının arasında neden yaşamıştı bunu? O da bilmiyordu gözlerini açıp açamayacağını. Belki de o arabanın arkasından gelen ve Asu'nun hayatını kurtaran motorlu adam olmasaydı açamayacaktı gözlerini. O kaçan adamın kim olduğu, nereli olduğu, nereye gittiği belli değildi. İtalyan polislerle bağlı tabi. Onlar bulursa ne mutlu ama kurtulmuştu ya Asu, artık o adam neymiş kimmiş? Takmak istemiyordu. Belki de onun hayatını kurtaran motorlu , belki de ailesi. Yok canım, ailesine haber gitmemiştir herhalde ?Peki neler mi oldu? Asu 'ya araba çarptıktan sonra müthiş bir yorgunluk hissiyle kapattı gözlerini. Arkasından gelen ve avukat olan 26 yaşındaki motorlu adam yani Daniele kurtarmıştı onu. İlk yardım görevini yerine getirmişti ne de olsa. Bu işin peşini bırakmamak, o kaçan adamı ya da kadını bulmak istiyordu. E , mesleği buydu sonuçta. Hemen ambulansı aradı tabii ve Asu'nun hayatını geri kazanmasında yardımcı olmuştu. Klasik , hepimizin anlayabileceği şeyler. Tabii bu kadar vicdanlıysanız...

Şehir hastanesinde bekliyordu tanımadığı birinin sonuçlarını. Ama sıkıntı şu ki polisler de oradaydı. Avukatla görüştüler tabii haliyle. Avukatın zaten kızla bir alakası yoktu. Ama Asu hakkında bir şey öğrendi polislerden: hırsızlık yaptığını. Peki Türk olması, neden burada hırsızlık yaptığı, ne zaman ve nerede yaptığı, neden İtalya'da yaptığı...Bunların hepsi Daniele tarafından dosyaya kaydedilecekti . Ancak bir sorunumuz daha vardı,Daniele:

-Asu hanım ne durumda doktorum?Doktor:

-Sol kolu kırık, kolun iyileşmesi uzun sürer ama onun dışındaki yaralar çok can yakmaz. Ama bir sorunumuz daha var. Asu, ne yazık ki geçici hafıza kaybına uğradı. Bu süreç içinde hastanın en yakını olan ikiz kardeşinden bilgi almanızı öneririm . Psikolojik olarak Asu'yu dinç

tutmak için nasıl açıklama yapacağımıza sizin karar vermeniz daha iyi olur. Daniele:

-Eğer kaçmasının sebebini öğrenemezsek gerçekten suçlu olup olmadığını anlamamız zor olabilir. Ama kız kardeşinin yanında olması büyük bir avantaj. Birkaç polisimizle birlikte kız kardeşi karakola götürmeliyiz. Şu an polislerimiz Asu'nun gerçekten suçlu olup olmadığını anlamak araştırmalarını yapıyor. Fakat bu süreç çok uzun olmayacak çünkü hırsızlık suçuyla yargılanması gereken şahısların bu iki kardeşten biri olduğu kesin. Bize verilen robot çizim bu iki kardeşten birine ait. Zaten, olay yerinde bulunan parmak izleri polislerin elinde. Yani, tek bir parmak iziyle kardeşlerden birini hapse almak zorundayız. Ama çok büyük bir hırsızlık olmadığı için kardeşlerin veya varsa ailelerin bunu kolay atlatmasını umuyorum. Eğer suçlumuz Asu ise burada gözetim altında tutulması gerekir. Olayın en hafif şekilde atlatılması için elimden geleni yapacağım. Sizden de bu süreçte yanımızda olmanızı istiyorum.Doktor:

-Polislerimiz ve sizin bu olayı rahatlıkla atatabileceğinden eminim. Suçlu her kim olursa olsun Asu'nun bu konuda sağlığı için yardımcısı olacağımdan şüpheleniz olmasın.

Peki, olaylar böyle gelişirken her iki kardeşten biri girecek mecburen hapse. Her şey hızlı geliyor ama bu tür konular bekletilmeye gelmez. Asu kız kardeşinin polisten kaçtığını biliyordu ama artık hatırlamıyordu sonuçta. Zaten Asu'nun kardeşi de biliyordu tutuklanacağını. Kardeşinin, ailesinin ve eşinin bu olanlardan çok fazla etkileneceğini düşünmüyordu. Onlar böyle bir güce sahiptiler. Bu süreçte Asu bir şekilde ailesinin yanına gitmeliydi.Daniele'de kızların ailelerinin adresleri vardı. Asu'yu ailesinin yanına en güvenli şekilde götürmek istiyordu. Neden Asu'yu götürecekti? Çünkü haberler gelmişti. Kız kardeşi tutuklanmıştı.Ailesi gelecekti ve bu sırada Asu Daniele ile birlikte hastanede kalacaktı. Artık kızını götürmek zorunda kalmamıştı.

Göksu GÖKSEL

Yangın

Hava buz gibiydi. Güneş çoktan batmıştı. Mahalleliler artık evlerine dağılmış sokak ıssız, bomboş kalmıştı. Hasan ise inatla o evin önünde dikiliyordu. Sanki ayakları oraya sabitlenmişti. Geçmiş zihninde yankılanıyordu. Pişmanlıklar, hatıralar ve tüm geçmişi zihnini ele geçirmişti. Hasan orta halli bir memurdu. Küçük, sıcak bir ailesi ve temiz bir yaşantısı vardı.

Bu sabaha geri döndü bir anda her yer aydınlanmıştı. Hava soğuk ama tertemizdi yalnız evin bacasından tüten duman havayı kirletiyordu. Evin kapısı açıldı. İçeriden ilk önce Hasan ve eşi ardından çocuklar çıktı. Hasan takımı ve elindeki sunum çantasıyla işe hazırdı. Eşi ise beyaz sabahlığının içinde bir melek gibiydi. Çocuklar uykulu gözlerle babalarının yanaklarına öpücükler kondurdular. Bu davranışları Hasan'ın içini ısıtmıştı. Hasan bir an önce işe gidip gelmek istiyordu zaten ailesinden uzak kalamazdı. Saatine bakıp arabaya yöneldi fakat ayakları ona karşı geliyordu. Eşi ve çocuklarına döndü el sallıyorlardı bu tablo ona ne kadar şanslı ve mutlu olduğunu hatırlattı daha sonra yola koyuldu. Bu onları son görüşü olduğunu nereden bilebilirdi ki bilse gider miydi hiç?

O gün işler yoğundu masasında oturup dosyalara bakmaktan sırtı ağrıyordu, ayağa kalkıp iyice gerindi tam o sırada telefonunun sesini duydu. Nedenini bilmesede kalbini sanki birisi sıkıyormuş gibidaraldı ve sızladı. Telefonu açıp kulağına götürdü ve duydukları onu hiç olmadığı kadar telaşlandırmıştı. Bu sesler siren, ağlama, feryat ve çığlık sesleriydi. Yan komşusu Hasan'a bağıırıyordu ancak ne dediği anlaşılamıyordu. Buz gibi bir sesle ne olduğunu sordu. O ise telefonu çoktan kapatmıştı. Arabaya hızla koştu. Arabayı deli gibi sürüyordu. Aklında binbir düşünce vardı. Kalbi sıkışmış, buz gibi terlemişti. Sokağa gelmişti, daha

sonrasında ise arabadan fırlarcasına çıktı. Bahçelerinin önündeki koca topluluğa baktı. Hiçbir şey anlamamıştı, tek işittiği siren ve ağlama sesleriydi. Daha sonra gözlerini kalabalıktan çekip eve çevirdi. İşte o gördüğü manzara hayatının bittiğinin resmiydi, evi yanmıştı o sıcacık anılarla dolu küçük evi kül olmuştu ama bu önemli değildi onun için. Hemen eve koştu, insanlar Hasan'ı görüp geri çekildiler. Hasan'ın aradığı tek şey ailesiydi sahi neredeydi eşi ve çocukları? Tam o sırada evin içinden beyaz örtülü üç sedye peş peşe çıktı. İşte eşi ve çocukları oradaydılar. Ambulans görevlisine gidip yalvarırcasına sordu, sedyelere yapıştı, yerlerde süründü halbuki onlar çoktan melek olmuşlardı. Yangında zehirlenmişlerdi.

Artık her şey için çok geçti, ağlamaktan gözleri şişmiş bir şekilde yerlerde sürünüyor, sedyeye kapanıyordu. Çığlık çığlığa bağırıyordu hâlâ kabullenememişti ancak çevresindeki mahalleliler, “Yazık, zavallı !” demeye başlamışlardı bile. Beyaz örtülere son kez baktı, kanı donmuş her yeri ıslanmıştı. Bu soğuk akşamda bedeni titriyordu. Küçük çocuklarını düşündü, sahi onlar da üşüyorlar mıdır? Sedyeler gitti ve halk dağıldı, yapayalnız kalmıştı bu evde. Hâlbuki sabah ne mutluydu. Diz çöküp Allah'a yalvardı sabah olsun diye ancak bir saniye bile geri gidemezdi. Artık eski hayatı yok olmuştu, her yeri çamura batmış, üstü başı yırtılmıştı, bedeni zangır zangır titriyordu. Artık bu dünyada tek başınaydı. Hiç olmadığı kadar zavallı ve acizdi.

Aradan vakit geçti ve işte gerçek zamana geri döndük. Hasan kül olmuş evinin önünde dikiliyordu. Aklı ve bedeni ona ihanet ediyordu hâlâ kabullenmekte zorluk çekiyordu. Ne olurdu bu sabaha geri dönse ne olurdu sanki çocuklarına son bir kez sarılsa? Artık bir baba değildi, artık sıcacık bir yuvası yoktu, artık kimsesi yoktu zaten herkes ona yabancıydı. Yanan bu evle birlikte tüm hayatı da kül olmuştu. Kalbi atmıyordu sanki kaburgasından biri söküp almıştı o kalbi. Tek istediği birkaç saat öncesine dönmekti tek hayali buydu. Bir alev ondan tüm hayatını alıp götürmüştü.

Elif Naz TOPÇU

Acar Süleyman

Beş yaşından beri gayrimeşru işler çevirenlerin yanında büyüyen Süleyman, Türkiye'de işlerin kesat olmasından yakındığı için bir gece sağ kolu Kekikçi Mümtaz'ı da yanına alarak Hindistan'a gidip işleri büyütme planı yaparlar. Tek lazım olan her türlü işte kullanabilecekleri biridir. O kişi Cabbar'dır. Cabbar 18 yaşında olmasına rağmen çektiği çilelerden dolayı 50 yaşında gösterir.

Süleyman, dolandırıcıları dolandıran adamları dolandırarak kazandığı parayla Hindistan'a uçak bileti almak ister ama öncelikle konsolosluga gidip vize alması lazımdır. Konsolosluga gidince oradaki görevli:

-Hindistan'a neden gitmek istiyorsunuz beyefendi?Süleyman:

-Çünkü ben yanlış bir yerde doğmuşum. Görevli:

-Peki, mal varlıklarınız nelerdir?Süleyman:

-Tek mal varlığım acılarım.Görevli:

-Üzgünüm,şu anda size vize veremiyorum. Süleyman:

-Ne olurdu beni da alsan, koca Hindistan'a sığamayacak mıyız?

Ardından Süleyman oradan çekip gider. Artık tek çare kaçak yollardan Hindistan'a ulaşmaktır. Süleyman Mümtaz ve Cabbar'ı da yanına alarak uçaktaki hayvanların durduğu bölüme gizlice girer ve beklemeye koyulur. Cabbar tüm yolu köpeklerle konuşarak geçirir. Sıkış tepiş gidilen yolun sonunda herkes rahata kavuşur ve Süleyman Kançencunga Dağı'nın zirvesine çıkıp; "Ey Hindistan, sen mi büyüsun ben mi?" diye bağırdıktan hemen sonra arkasından gelen inekler Süleyman'ı ezip geçer. Mümtaz, Süleyman'ın kanamasını durdurmak için yaralarına bastırır, o sırada Cabbar ise 112'yi arar ve Cabbar:

-Ağamızı inekler ezdi, ölüyor!Telefondaki görevli:

-Lütfen hemen konumunuzu bildirin. Cabbar:

-Hindistan'da Kançencunga Dağı'ndayız hatta bizim köye benziyor. Telefondaki görevli:

-Bu gün bu kaçınıcı arkadaş, siz dalga geçip eğleneceksiniz diye insanlar ölüyor! der ve telefonu kapatır. Cabbar da “Of, şimdi kaç lira yazmıştır!?” diye yakınırken yolun kenarında 1980 model bir Mercedes’in farkına varırlar. Tam bir yasa dışı adamların arabası olmasına rağmen arabayı çalmaktan başka seçenekleri yoktur, arabaya binip doğru hastaneye giderler. Süleyman bir süre yoğun bakımda kaldıktan sonra odasına çıkartılır. İki gün sonrasında ise taburcu olur. Tam hastanenin kapısından çıkarken, siyah takım elbiseli ve mafya filmlerinden fırlamış gibi görünen yaklaşık 16 adam Süleyman ve yaverlerinin ellerini bağlayıp gözlerini de kapattıktan sonra arabaya bindirip malum işleri çevirenlerin babası Rahul’un Malikanesine götürürler. Rahul:

-Rezil insanlar nasıl olurda benim en değerli ikinci arabamı çalarsınız ?Süleyman:

-Bu ne ya, herkes Türkçe konuşuyor. kim Türk kim yabancı anlayamadım ki.Rahul:

-Takıldığın şeye bak, söyle kimsin sen ?Süleyman:

-Ben yüce Allah’ımızın bir eseriyimRahul:

-Alın bunları gözümün önünden, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz!

Rahul’un adamları Süleyman ve yanındakileri gülünç saç şekilleri ve kıyafetlerle ineklerin arkasına bağlayıp yerde süründürürler ve bir kenarda bırakırlar. Süleyman; “Bunu size ödeteceğim!” diye bağırır.

Aradan zaman geçer; Süleyman, banka hesabındaki parayla kendine bir şirket kurar ve şirketi gitgide bir ekonomi devi haline gelir. Bir süre sonra Rahul’un bağlı olduğu şirketler Süleyman’ın himayesi altına girer. Süleyman Rahul ve adamlarına köle muamelesi yaparak onları her türlü işte kullanır.Ancak keyifli geçen bu günlerinin ardından her zamanki gibi yorganına sarılan Süleyman sabah fark edeceklerinden habersizdir. Sabah saat 6.30’da Manisa’daki evinde gözlerini açan Süleyman’ın ilk duyduğu şey, annesinin Ege ağzıyla seslenişidir:

-Sülümangalkari, okula geç kalacen!

Emirhan DULMAN

Düşüncelerimin Savaşı

Bana, “Anlamıyorsun.” dedi. Haklıydı. Biliyordum. Ama yanıliyordu oysa ben anlamadığımı anliyordum. Peki o bunu anlıyor muydu ?Anlamıyordu. Bilmiyordu. Tam iki saattir tartışiyorduk. Konu benim neden bu şekilde olduğumdu. Bilmiyordum. Neden sürekli sorundum ? İnsanlara karşı farklıydım. Farklıydım çünkü insanlar bana farklıydı. Bağımsızdım, hassastım, böyle olmalıydı. Olmak zorundaydı. Oldu. Ona “Haklısın anlamıyorum” dedim. Bana her zamanki gibi “Evet.” dedi.

İnsanlar haklı çıkmaya bayılıyorlar. Bende onların istediklerini yapıyorum. Onları her daim haklı çıkarıyorum. Bir çoğunu isteksiz yapsam da onlar hep haklı. Bu tartışmayı sürdürmedim. Oradan ayrıldım ve her zamanki yaptığımı yaptım. Uzaklaştım, hem hayattan hem insanlardan. Artık yalnızdım. İstediğim buydu. Beni anlamıyorlardı. Anlamalarını istiyordum. Ama yapmıyorlardı. Yapmak istemiyorlardı. Yalnızlığımda sorunlarımla boğuşabilirdim. Onlara galip gelebilirdim, gelmeliydim, geledim. Ben hep mağlup oldım. Kabullendim. Kafamın içi doluydu. Ne yapacağımı ya da ne yapmak istediğimi bilmiyordum.

Hava almak için dışarı çıktım. Yürüdüm nereye gittiğimi bilmeden. Bir taraftan insanları inceledim. İlginç bir şekilde hepsi tanıdık geliyordu. Ama bir taraftan hiç görmediğimi de biliyordum. Hayır! Delirmiyordum. Sadece sanıyorlardı. Sanıyordum. Kendimi buna inandırdım. “Delilik hassas insanların protestosudur” demiş Victor Hugo. Peki, benimki neydi? Bunu sorgulamadım, gerekmiyordu. Kendi ütopyamın tanrısıydım. Bu, bana yetiyordu ve iyi geliyordu. Hayattaki varlığını bu şekilde hissediyordum. Gereğinden fazla uzaklaştığımı

anladım. Düşüncelerim hep dikkatimi dağıtıyordu. Geri dönmeye karar verdim. Her şey bu kadar zor olmak zorunda mıydı ?Diğerleri de benim gibi düşünüyorlar mıydı ?Mutlu mutlu muydular? Bunu da sorgulamadım. Diğerlerinin bana farklı baktığını fark ettim. Sendelisin, bakışlarıydı. O ana dek sesli düşündüğümü fark etmemiştim. Umursamadım ve yürümeye devam ettim.

Eve geldiğimde diğerleri ile iletişime geçmeden odama girdim. Kapıyı kapattım ve tam önüne oturdum. Düşündüm. “Neden?” dedim. “Neden ben?”. Cevap bulamadım. Kabullendim. Bu bir kabulleniş değildi ama kabullendim. Diğerlerine karşı savunmasızdım. Kendimi incitiyordum. Canım yanıyor. Neden kimse görmüyordu? Anlamıyordum, çığlıklarımı duymak bu kadar zor muydu? Suçluydum. Yaşadığım için suçluydum. İnsanlara katlandığım için suçluydum. Onlara taviz verdiğim için suçluydum. Düşüncelerimle uyumaya karar verdim. Uyuyamadım. Bu düşüncelerle uyumak imkânsız gibi bir şeydi.

Yağmur sesleri geliyordu. Bu sağanak yağış birden başlamıştı. Hissettiklerim kadar şiddetli düşüncelerim kadar keskin yağıyordu. Hoşuma gitti. Telefonumu, kulaklığımı ve kitabımı alarak pencerenin yanındaki koltuğa yerleştim. Bu dörtlü insana gerçekten huzur veriyordu. Kitabımı okumaya başladım. Biraz okuduktan sonra üzerimde bir yorgunluk hissettim. Gözlerim kapanmak istiyordu. Ben de izin verdim.

Zeynep AKKOYUN

Denek

Bir adam, tüm diğer adamlar gibi, uyanınca sanki hayatındaki bir farklılığı görmeyi beklermiş gibi aynanın karşısına geçiyor. Bir hayal kırıklığı, her zamankinden olsun. Her şey o kadar normal ki. Aynada gördüğü şey yüzünden dehşete düşüyor. Değiştiğini görmek ister gibi.

“Odada Gelişigüzel Atılmış Şeyler Ordusu”nu aşılıyor adam. Yarım toplayacak nasıl olsa. Bedenini mi yoksa zihnini mi kaldıramıyor, yoksa alıp alıp kenara attığı onca şeye karşı duyduğu suçluluğu mu sırtlayamıyor? “Hepsinden biraz.” diye düşünüyor adam.

Aynı zamanda birkaç ışık yanılısamasının madde olarak adlandırılmış hallerine (boşuna aldığı ve Şeyler Ordusu’nun parçası olan her eşyaya) bağımlı bu adam. Çünkü var olmak istiyor. Çünkü var hissetmek istiyor. Karşıdan gören birisi ayıplar adamı, sıklıkla yaftalar, hatta belki de dünyanın başına gelen her türlü musibetten sorumlu tutar. Ama özünde aynıdır adamlarla. Herkesin bir “Şeyler Ordusu” vardır. Herkes utanıp saklar.

Adam önünde duran yığından birkaç parça kıyafet çekiyor. “Milyon yıl önce olsa yaprak giyecektik.” En sevdiklerini kirliye atmış, onların özlemini duyarak giyiyor kırışan diğer kıyafetlerini. Özel hissetmek uğruna yaptığı her şey ruhunu daha da ağırlaştırıyor. Bu ağırlığı kaldıramayınca daha da özel hissetmek istiyor. Sonra da bu gayede türlü şekilde şımartıyor kendini. Fark edemiyor adam saptığı yolu. Çünkü en zeki, en iyiyi hak eden, en özel olan o. Başkası değil. Yalnızca o, çünkü ondan başka kimse gerçek değil ona göre ya da gerçek olduğuna inanmak istemiyor.

İnsanların istiflendiği araçlardan birine atlıyor. “Acaba otobüslerin numarası neye göre veriliyor?” diye düşünüyor adam. Kendi zekâsını alkışlıyor içten içe. Yarattığı mükemmelliği içinde

kaybolmuşken bulunduğu konservenin kapağı açılıyor ve dışarı insan hücumu başlıyor. Adam ve diğer birçok adam da bu hücumun bir parçası. Kalan adamlar da sonraki durakta çıkacak konserveden.

Bazısının da kendi konservesi var. Bencilce gelmiyor çünkü sebepleri var. “İşim önemli, kendi aracım olmalı.”, “Bir defa gelmişiz dünyaya! Fena mı yani bir aracımız olsa?”

Nihayet adam devasa kutunun önüne geliyor. Elinde deri çantalar falan olan diğer adamlarla beraber kutunun kapısından içeri süzülüyor. Her yerin beyaz tasarımına bakarak –her gün kaldığı gibi- hayran kalıyor dev kutuya. Sonra masasının başına geçerek işini yapmaya koyuluyor. Tüm adamların işi farklı, bazılarının ki yazmak, bazılarının ki öğretmek, bazılarının ki yiyecek sunmak, bazılarının ki ülkesini savunmak ve daha niceleri. Birçok taze gencinki de işsiz kalmak.

Adam, fareleri ufak bir cam fanusa hapsedip çözemediği hemen her şeyi çözmeye çalışıyor. Dünyayı döndüren şeyi bulmak için para alıyor. Düşünüyor. Görevi de bu güya.

Bazı adamların dünyasını döndüren şey uydurma sayısal değerler verilmiş “para” denen kâğıt parçalarıdır. Kâğıt parçalarıyla yeni bir konserve alınabilir, bir kutu yaptırılabilir, modern yaprak yığınları oluşturulabilir. Peki ya aslında asla birine ait olmayan, bir şeylerle değiş-tokuş edilmedikçe bir borç senedinden ibaret olan bu kâğıtlar mutluluk sağlar mı? Yoksa bohçadaki yükü mü artırır?

Adam merak etmeye başlıyor. Ansızın gelen sınanma hissiyle dehşete düşüyor. “Parası olan herkes bir başkasına borçlu değil midir?” diye düşünüyor adam. “Sonuçta elimizdeki parayı ekmek alıp fırıncıya verdiğimizde ona olan borcumuzu ödemiş oluyoruz, maaşımız yattığında da işverenin yaptığımız işe bedel olarak ödediği borcu çekiyoruz bankadan. Sonra da maaşımızdan arta kalan borç senetlerini –paraları- biriktirerek varlıklı olduğumuzu sanıyoruz ama aslında başkalarına vermemiz gereken borç senetleri arttığından pek sevinmesek iyi olur.”

Derken paydos vakti geliyor. Zaten neredeyse kimse onu dinlemiyor. Dinleyenler de kendini belli etmiyor. “Ne zamandan beri işimizin bittiğini ve başladığını belirten sinyaller var?”

Adam fazla düşündüğünü geçiriyor içinden. Bilinmezliğin korkusuna kapılıyor, düşündüğü için suçluluk duyuyor bir an. Sonra da düşünmekten korktuğunu fark ettiği için suçluluk duymaya başlıyor. Kendinden öğreniyor. Hem ne işe yarar kidüşünmek?

Gri şehrin sokaklarında renk aramadan yürüyor. Arasa da görebileceği renk sayısı üçle sınırlı. Konservenin kollarına teslim ediyor kendini. Ev, diğer kutu, her ne demek isterse oraya varıyor. Diğer canlılar için acımasız yollarla yapılmasına karşın çok dost canlısı görünen paketteki bağımlılık yapıcı yiyeceği büyük bir keyifle yiyerek favori programını izliyor. Yarın da alacak aynısından. Sonraki gün de.

Adam, içindeki sesi susturmasının tek yoluna giriyor istemsizce. Beynini uyuşturmak. Anestezi aldıktan sonraki ilk otuz saniyedeki haline bürünüyor beyin. Feryatları yavaşça susuyor. Ses susunca kapıda bekleyen mutlak yalnızlık içeri giriyor.

Akşam olup da herkes yorgunluğu bahane etmeye başlayınca çıkıyor sıkıntı. Ne olduğu çok iyi bilinen (aslında bilinmeyen) şovlar sayesinde her akşam aynı şeylerin ısıtılarak önlerine sürülmesine aldırıyorlar. Çünkü herkes çok yorgun, çünkü kimsenin vakti yok hiçbir şeye. Belki de dört saat boyunca o ekrana bakmak hepimiz için büyük bir gereklilik.

Milyonlarca adam tek yürek olmuş, uzun bakışmalarda hayatlarında aradıkları anlamı arıyor. Bu sırada bazı adamların beyni isyan ediyor. Barış bayraklarını çekmeyi reddedip çeşitli zırhlara bürünüyorlar. “Bu bizi kendimizden koruyabilir mi?”

Adamımız o akşam uyuyakalana kadar uzun bakışmaları izlemeyi reddediyor. Işıklar ve sesler saçan elektronik zırva yerini belli belirsiz simsiyah bir aynaya bırakıyor. Adam, kutusunun içindeki bir odada

oturarak duvarı izliyor. Her biri eşsiz olan yüzlerce pürüzün, hatanın farkına varıyor.

Kendisinin de diğer herkes gibi eşsiz bir pürüz olduğunu fark ediyor. “Can yakan bir farkındalık. Hepimiz bir pürüz değil miyiz?” diye düşünüyor.

Kafasındaki ses acı söyleyen bir dost, durmak bilmeyen bir boksör. Adam nakavt oluyor. Neye karşı duyduğunu kestiremediği suçluluk karşısında eziliyor. Kendisinden kaçamayınca köşeye sıkışıyor.

“Hepimiz dünya üzerindeki denek fareler gibiyiz.” diyor adamın zihni. Adam, hukuk kitabının tamamen bilen ama deneyimsiz bir avukatmışçasına savunuyor. Ama neyi? Zihnine karşı neyi savunuyor? Acı bir şekilde kabulleniyor adam yenilgisini. “Denek fareler...”

Adam bildiği her şeye yabancılaşmış olmanın yarattığı boşluk hissinde kayboluyor. Diğer adamlara da öğretiyor bunu. Yazdıklarıyla. Onlara kutulardan ve borç senetlerinden, değersizliklerinden, değerlerinden, anlamsızlıklarından, anlamlarından, uyuşan beyinlerinden bahsediyor.

“Adam biziz, adam dışladığımız veya kabullendiğimiz her şey, adam tüm değerlerimiz, adam fark etmek, adam boşvermişlik, adam olduğumuzu kabul ettiğimiz ya da etmediğimiz her şey. İğrendiğimiz, nefret ettiğimiz ya da sevdiğimiz herkes.” Adam, son çırpınışlarında çaresizce kıvranıyor.

“Biz adamlar, denek farelerden farksızız. Diğer varlıklara karşı olan empatisizliğimizle cahilleşmiş, zevklerimiz kölesi olmuş fareleriz biz. Neyin peşinde olduğumuzu bilmeyen, dev kutunun dışına çıkamayan, kutunun dışını hayal bile edemeyen fareleriz.”

“Denek insanlar... Adam hepimizin toplamıdır.”

Işıklar açılıyor, gök denen sonsuz mavilik gerçeklikle aydınlanıyor. Ardından dünyadaki kimsenin kimseye geçmeyeceği bir kıyak geçiliyor adamlara. Deneyin sonucu yeryüzüne rapor ediliyor.

“Medeniyet sınavından kaldınız.”

“Doğru.”Sanki her gün mutlak gerçekle karşılaşıyormuşuz gibi hep bir ağızdan söylüyoruz bunu.Sonrasında da her şey “normale” dönüyor ve tüm adamlar binlerce yıl boyunca şaşırmadan, belki de görmezden gelerek devam ettiriyor deneyi. Sonlandırmak mümkün mü ki?

Fakat yazar da karşı çıktığı her şeyi harfiyen yaparak kendisiyle çelişiyor. Süreç için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde başlıyor elişkisi.

Dünya kendiyle yalnız kalana dek devam ediyor bu çelişki. Asırlar boyu, farklı yazarlar da devam ediyor tabii. Nasıl olsa herkes kaldı sınavdan.

Bengisu KöSEOğLU

İşte Hayat (Deney 2)

ATGCCATTGCGGATACGGAACTAAAGCCTAGGAATCGGTAA
CCGCTGTGGCATAACAATCGCTACAGTGACATGATAGCCCAT
CGAGTCGCGATTGCAAGATTACCATTACGTGCTGAATCGCG
TCAGCAATCGATTGCATTGCATCGCCGTAGCTTAGCTAATC
GTACCGATGCTGCCGTATAGTAC

GATCGTAATCGCTACAGTGACATGATAGCCCATCGAGTCGC
GATTGCAAGATTACCATTACGTAAGTATGATTACCATGCT
TGGACGTTAACGTCCAATGCGCTGCAGATAAGATCAGCGA
GTGCGTTGAAATCGCAATGCGCTGCAGATAAGATACG

GCATTATGCGCATAGCTGCAAATCGTACCGATGCTGCCGTA
TAGTACGACCATTACGTAAGTATGATTACCATGCTTGGAC
GTTAACGTCCAATGCGGATGCATGGCCTAGACTAGTAGAGT
CGTAGATTTGCAACCATTACGTCTGGAAGTATGATTACCAT
GCTTGGACGTTAACGTCCAATGCGCTGCAGATAAGATACGT
ACCGACCATTACGTAAGTATGATTACCATGCTTGGACGTT
AACGTCCAATGGATTAGCACGGATGCATGGCCTAGACTAGT
AGAGTCGTAGATTTGCA

CATGCAATGCCGTAATCGTAGCTAGGTACGTTAGTCCAATG
CGCTGCAGATAAGATACGTACCGACCATTACGTAAGTATGAGC
GATAAAGCGCGAGCGACCAGCGAGTGCGTTGAAATCGTAGC
TAGGTACGTTAGTCCAATGCGCTGCAGATAAGATACGTACC
GTAAGCCCTAGACCCTTGAGTAGCTGACCTTGCAACTGGAG
CTTGATCGAAAGAAGTTAGTTCGTATGGTACCGTGATAAGAT
ACGTACCGACCATTACGTAAGTATGAGCGATAAAGCGCGAGCG
ACCAGCGAGTGCGTTGAAATCGTAGCTAGGTACGTGATCGA
AAGAAGTTAGTTCGTATGGTACCGTGATAAGATACGTATGCG
A

ATGCCCTGCGGATTAAGCGCGATTGCAAGATTACCATTAC
GTGCTGAATCGCGTCAGCAATCGATTGCATTGCATCGCCGT
AGCTTAGCTAATCGTACCGATGCTGCATACGTACCGACCAT
TACGTA ACTGAGCGATAAAGCGCGAGCGACCAGCGAGTGC
GTTGAAATCGTAGCTAGGTACGTTAGTCCATCGATTGCATT
GCATCGCCGTAGCTTAGCTAATCGTACCGATGAGCGATAAA
GCGCGAGCGACCAGCGAGTGC GTTGAATCGCAATGCGCT
GCAGATAAGATACGTACCGACCATTACGTA ACTGATGATTA
CCATGCTTGGACGTTAACGTCCAATGGATTAGCACGGAT

ATGCCGTGATACAGTGCCAGTCCATAACAGTCGTAGCTACA
CTAGTAACTGATCCGTAAG

Bengisu KÖSEOĞLU

Mahalledeki Olay

Soğuk bir kış günüydü. Manisa merkeze yine kar yağmamıştı. Kar oynamak için bizde hep Spil Dağı'na çıkardık. Neyse ki evimiz dağa yakındı. Yunus ve Emir en yakın arkadaşlarımdı. Mahallede oyunlar oynar bazen ailemizden izin almadan dağa çıkardık.

O gün de kar bayağı aşağı inmiş ama mahalleye ve Manisa'ya yağmamıştı. Ben de ailemden izin alıp arkadaşlarla dağa çıkmak istediğimi söyledim. İzin verdiler Allahtan. Ben de koştum Yunusla Emir'i çağırma. Daha kapıyı çalmadan Yunus'la Emir kapıyı açtı. Emir o gece Yunuslarda kalmış. Onlarda zaten beni bekliyorlarmış. İki kişi birden:

-Dağa çıkıyoruz değil mi, dediler. O zaman, hadi ne bekliyorsunuz? Yunus'un annesinin verdiği birkaç bisküviyle dağa çıktık. Yavaş yavaş yükselirken bir yandan Manisa'nın o izlemeye doyamayacağımız manzarası ortaya çıkarken bir yandan da yemyeşil çimenlerin üstünde karlar tek tük belirmeye başladı. İçimizi bir sevinç kapladı. Nerden baksan bir yıldır kar görmüyorduk sonuçta. Karlar biraz daha arttı ve yerler artık bembeyazdı. Sonunda istediğimize kavuşmuştuk. Hemen karların üstüne attık kendimizi. Güzelce oynayıp tadına vardık kar keyfinin. Artık dönmeliydik. Yavaş yavaş kaymadan dağdan inmeye başladık. Arada bir Yunus'un annesinin verdiği bisküvileri de yiyorduk. İşte geldik mahalleye. Geldik gelmesine demahallenin girişindeki kaldırım kenarında Ayşe teyzeyi gördük. Sanki bir derdi vardı:

-Ayşe Teyze bir derdin mi var?

-Olmaz mı oğul, koşun ailenizin yanına gidin.

Ne olduğunu anlamadık ama hemen ailemizin yanına gittik. İki üç saat içinde ne olabilirdi ki? Bir baktım bütün mahalle dışarıda:

-Ne oluyor böyle ya?

Kimseden ses çıkmadı. Bir baktım Yunus ve Emir ailelerinin yanına gitmişler. Ben de hemen ailemi buldum. Anneme neler olduğunu söyledim:

-Sorma oğlum, Ali amcanla Remzi dayının altınları çalındı.

- Demek Ayşe teyze o yüzden üzgündü. Yoksa ondanda mı bir şey çalmışlar?

-Ayşe teyzenin hacılık parası gitmiş. Daha ne olsun?

-Eyvah eyvah! Polise haber verdiniz mi?

-Verdiler, şimdi gelir.

Annemin yanından ayrılarak Yunusla Emir'i bulmaya gittim.

Karşıma Emir çıktı bir an:

- Emir sence hırsız bu mahalleden mi?

-Yok be... Ya da olabilir geçen gece aşağı mahallede de hırsızlık olmuş.

-Ne diyorsun? O zaman mahalleyi gezelim. Bakarsın bir iz buluruz.

-Bana göre tamam da en azından polislerle beraber gezelim.

Başıma bela almak istemiyorum.

-Haklısın. O zaman sen Yunus'a ve Engin ağabeyle Ferhat ağabeye haber et ben de polisleri söyleyeyim.

Ardından polisleri söyledim mahalleyi gezelim diye. Polisler ilk teklife olumlu bakmasalar da sonra onların da hoşuna gitti. Polisler:

-Gece gezersek daha iyi olur çünkü buna benzer bir vaka da dün gece alt mahallede oldu. Belki gece gezersek suçüstü yakalarız.

Doğru söylüyorlardı. Gece saat on bir sıralarını kararlaştırdık.

Aileme söyledim bu durumu. Babamla annem ilk başta izin vermediler. Sonra Emirlerin, Engin ağabeylerin ve Yunus'un babasının da geleceğini söyledim. Zaten Yunus'un babası muhtarımızdı. Babam:

-Başınız da madem o kadar büyük var... İyi haydi git bakalım yalnız gruptan ayrılma.

Bir baktım, kapı çalıyor. Koştuım kapıya. Yunus babasıyla beraber gelmişti. Evden ayrıldık. Takım toplandı. Nerden baksan bütün mahalle buradaydık. Ardından iki araba polis geldi. Bir araba aşağı mahalleye giderken bizde polislerle gezmeye başladık. Saat üçü geçiyordu. Gözlerimizden uyku akıyordu. Hava desen buz kesmiş, karlar hâlen erimemiş. Mahallenin az yukarısındaki evde el fenerinin ışığını gördük. Polisler bize burada kalmamızı söyledi. Yunus, Emir, Engin ve Ferhat ağabeylerle arkamızda Yunus'un babasını bırakarak kestirme yoldan evin oraya çıktık. Kısacası polisleri dinlememiştik. Yunus'un babası aşağıdan evi gözlüyordu. Evin oraya geldiğimizde evin yeni taşınan komşulara ait olduğunu anladık. Artık çok sessiz olmamız gerekiyordu.

Polisler kapının önünde hırsızlara sesleniyordu. Ellerimizde kütüklerle bekliyorduk. Hırsızların elinde birkaç altın kesesi vardı. Hırsızlar tam arka pencereden kaçacakken Ferhat ağabeyin ıslığıyla arka pencereye geldik. Ferhat ağabey hırsızların önünü kesmişti. Bizde gelince hırsızlar şoke oldu. Kapıyı kıran polisler hırsızları arkasından kuşattı. Hırsızlar neye uğradığını şaşırıldı. Sadece iki hırsız ne yapabiliirdi ki? Polisler altınları hırsızlardan aldı. Artık karakola gideceklerdi. Cezalarını çeksinler bakalım. Bizlerde evlere dağıldık. Sabah olunca polisler hırsızların çaldığı paraları ve altınları mahalleliye dağıttı. Artık mahallelinin yüzünde güller açıyordu. Mahalleli bizi konuşuyordu. Ayşe teyze de bana "Sağ ol Ahmet oğlum, sizin sayenizde hacca gidebileceğim." diyordu. "Ne demek Ayşe teyze." diyerek mahallem ve kendimle gurur duyuyordum.

Mahalleli de bize ödül olarak akşam yemeği hazırladı. Bütün mahalle masaları sandalyeleri açtık, başladık karnımızı doyurmaya. Yemek maksadıyla mahalle, Ramazan ayından sonra yine bir araya geldi. Artık mahallede hırsız falan kalmamış herkes eski yaşamına geri dönmüştü.

Kadircan DÜKAR

Gülizar

Siirt' in bir köyü, 1992, aylardan Ekim

Kış arifesinde esen soğuk rüzgar, kıpraşan sapsarı yapraklar ve göz pınarlarımdan akan sıcak,arsız gözyaşlarım...

Büyüdükçe onların nefretiyle yandım, yandıkça kül oldum, kolayca savruldu bu hayatta.Ben Gülizar Akbaş. Bu hayatta kaybeden kadınlardan biri de benim.

Sabah mektebe gitmek için uzun, kahverengi, gür saçlarımı taradım ve minderimi toplayıp çıktım odadan. Kapıyı sessizce çektim, babamı uyandırmamak için. Arkamı döndüm ve karşımda babamı gördüm. Örüklerimden tuttuğu gibi beni dışarı attı ve defalarca tekmeledi. Sessiz çığlıklarım abim Mahir ve annemi uyandırmıştı.

Annem, “Dur, ne yapıyorsun Ahmet! Bırak kızımı rezil herif, bıktık artık senden de zulmünden de.” diyerek babamı durdurmaya çalışsa da gözü dönmüş babam, sert bir tokat da anneme yapıştırıp devirdi onu. “Elinin hamuruyla karışma sen işime Cemile. Namus meselesi bu, namus! Kim görmüş bu yaşta bir kızın mektebe gittiğini?” diyerek savunmaya geçti öfkeli adam. Abim ise ne yapacağını bilmeyerek öylece bakıyordu bir anneme bir de benim yalvaran bakışlarıma.

Oysa ben 12 yaşında küçük bir kızdım. Her gün gittiğim mektebime gidiyordum. Nerden bilebilirdim ki böyle olacağımı?

Akşama kadar oturdum, durup kara kara düşündüm. Annem ise başına mavi çemberini bağlamış ağlıyordu. Gidip boynuna sarıldım, teselli ediyormuşçasına. “Anne, babam neden kızdı bize?” dedim masum bir gülümsemeyle, acısını dindirmek istiyordum kendi canım yanarken. “Senin kaderin böyle olmamalı kızım. Önce okuldan alacak seni, sonra...” sustu bir an durduramadı hıçkırıklarını. Onu gördükçe içim parçalanıyordu. Devam etti “Sonra başını bağlayacaklar.” Bu kez bende

ona katılmışım. Annem, koca yürekli annem, başımı göğsüne koydu ve yıpranmış parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Ben büyüdüğüm için yaşlandı annem. Her şey benim yüzümden miydi?Dünya ne garip şey...

Küçükken hiç bu kadar büyümemiştim.Bilmiyorlar bizi. Duymak istemiyorlar. Oysa bizim gibi binlercesi var. Korkan ve kabuğuna çekilmiş kızlar, kadınlar. Adalet bu muydu? Ya özgürlük?

Babam eve gelince annem, huzursuzluk çıkarmasın diye gitti. Uyudum sandı, üstümü örttü ve şakağımdan öptü. Uyuyamadım bir türlü. Demek öz babam beni satılık bir nesne gibi satacak ya da kendisi öyle istiyor diye beni istemediğim hâlde evlendirecekti. Kız dediğin elinin hamuruyla erkeğin işine karışmamalı, kız dediğin namuslu olmalı, kız dediğin 12-13 yaşına gelince başı bağlanmalı, kız dediğin mutfağında yemeğini yapıp çocuğuna bakmalı...

Annemin ve babamın fısıltılarıyla irkildim. Onların konuşmalarını dinlemek istiyordum. Parmak ucuyla kapıya doğru yöneldim. Babamın sesini duydum “Yarın gelip Gülizar’ı isteyecekler. Kızı süsle püsle de gelin olduğu belli olsun. Bir aksilik çıkarsa dayağı yersiniz. Anladın mı beni Cemile? Kafayı çalıştır kadın zengin olacağız. Adamlardan 20 bin YTL istedim, kabul ettiler. Hem düşünsene kızımız bizim gibi sefalette büyümeyecek. Eli para tutacak. İyi etmişim değil mi Cemile? Konuşsana kadın, dilini mi yuttun?” ardından annemin buz gibi soğuk ve bir o kadar çaresiz sesi geldi kulağıma, “Demek bu yüzden eve gece vakti geldin ha?” dedi annem, sorguluyormuş gibi. ”Adı Doğan. Adam 38 yaşında ilk eşi ölmüş. ‘Hemen düğün yapalım’ dedi. İlk eşinden bir oğlu varmış, o da 7 yaşındaymış. Ona baksın diye işi aceleye verdi. Ben de ‘Siz başlığı hazırlayın, bu işi oldu bilin.’ dedim adama. Erken olsa ne olacak? Hem nikahta keramet vardır derler.”dedi keyifli bir ses tonuyla. Belli ki annemi umursamıyordu. Annem tekrar lafa girdi ve yakardı babama, “Gülizar daha çocuktur, bilmez evlilik nedir, oyun ister, anasını, evini özler. Yapma Ahmet, etme gözünü seveyim. Ne olursun, yalvarırım sana.” sonra ağlama sesleri duydum. Demek annemin haykırışı benim

için bitmez tükenmez, arsız ve sıcak gözyaşları kurumaz, yüreği hiçbir zaman soğumaz ve hep alev alev yanarmış.

Güneş doğmuştu, hava açılmıştı. Kimseye, hiçbir şeye aldırmandan, yeniden...

Tüm gün oturdum evde. Pencereden sokakta oynayan çocuklara bakıyor ve onlara özenip evin içinde kâh zıplıyor kâh koşuyordum. Akşam olunca annem birden hareketlendi ve birkaç parça eşyayı bohça yapıp kolumdan tuttuğu gibi dışarı çıkarttı. Beraber nefesimiz yetinceye kadar koşturduk. Durduğumuzda Siirt Otobüs Terminalindeydik. Annemin yanakları domates gibi kıpkırmızıydı. Bu beni güldürmüştü. Annem kahkahamı duyduğu gibi gülmeye başladı. Kahraman bir kadın gibi elimi sımsıkı sardı ve öptü. Gözü ışıltı ışıltı, tıpkı bu sabah kimseye, hiçbir şeye aldırmandan yeniden doğan parlak bir güneş gibi.

Yeni bir hayata başlamak istedik annemle. Asya ile Avrupa'yı birleştiren, koca şehir İstanbul'a kaçmıştık nefret kustüğümüz dünyamızdan çıkıp. Peki ama şimdi, şimdi ne yapardık buralarda?

Biz böyle derin düşüncelere dalmıştık ki havanın karardığını ve şehrin uyanıp ışık saçtığını, gece gelini olduğunu henüz görebilmıştık.

Denize bakan bir parkta bankın üstüne kurulduk. Hava soğuktu. Annem siyah, kalın ceketini üstüme attı ve ağzında sönük bir sigara gibi ninni söylemeye başladı. Sesinden belliydi yorgun olduğu. "Bebek beni deyleydi, yaktı yaktı kül eyledi, her kapıya kul eyledi, ne kuzum ne bebek, ne yavrum ne bebek." Güzel sesi kesildiğinde dolunayın rengi gidiyor, gittikçe kararıyordu.

Kendimi güvende hissediyordum çünkü koca yürekli, kahraman bir annem vardı. Beni, bizi bu yozlaşmış zihinli yaratıklardan kurtarmıştı. Anne, bu kadar yüce gönüllü bir varlıksa ya baba? Hayır, hayır. Oysa her baba böyle değildi. Bazı babalar, adam sayılan, insan bedenindeki canlılar, vardır ki çocuk yaşta evlatlarına kaderi suçlamayı öğrettiler, oysa bu yakındıkları Yaradan olmamalıydı. Asıl yakındıkları kör yürekler, ruhsuz bedenler olmalıydı. Kimin gücü yeterdi ki üstünlüğünün

sarsmaması için elinden geleni ardına koymayan sığ yaratıklara karşı koymaya? Bazı babalar vardır ki bin canı olsa seve seve feda eder evladı için. “Daha büyük kalbim olsa da daha fazla sevsem seni.” zihniyetindedirler.

Sabah olmuş trafik başlamıştı bile. Korna sesleri, kıyıya vuran dalga sesleri, vapur sesleri, martılar, tertemiz bir hava...

Uyandığımız gibi ilk işimiz anneme iş aramak oldu. Ona basit bir iş bulamadık ama en azından günübirlik bir iş bulmuştuk. Bir süre temizlikçilik yapacak. Hemen başladı işine. Ben de ona yardım etmeye çalışıyor ve hoplayıp zıplıyordum. İşler bitince açlığımı hissettim. Öyle acıkmış ve susamıştım ki midem sırtıma yapışmıştı. Annemde en az benim kadar aç olmalıydı. Günlüğünü alır almaz birer simit alıp yedik. Çok mutluydum onun bu mücadeleci haline. Bir şeye üzüliyordum sadece. Aklım hep oradaydı fakat bunu dillendirip annemi daha fazla üzmem istemiyordum. Ağabeyim. Ne yapıyordu bizsiz? Çok özledim onu çok. O bizim için babamı oyalamış ve bilet paralarımızı ayarlamıştı. Ne ufak ayrıntılar değil mi? Ama o bunları yapmasaydı biz burada olamazdık.

Annem ile simitlerimizi yedikten sonra ev bakmaya gittik hepsi çok pahalıymış. Annem öyle söyledi. Tabii hemen yine devreye girdi annem. Birkaç tane bileziğini çıkardı ve uzattı bana doğru. Demek annem bunları babamdan gizlemeyi başarmıştı.

Bize uygun gecekondulu tarzı küçük bir ev bulduk. İçinde de eskimiş küçük bir kanep ve bir de koltuk vardı. Akşam olmadan evvel annem evin civarında bir bakkal buldu. Bir ekme ve bir kutu helva aldık. Eve gelip oturup onu bir güzel yedik.

Annem durgundu. Sanırım o da ağabeyimi düşünüyordu. Merak ettim ve sordum, “Anne ağabeyimi mi düşünüyorsun?” başını salladı ve “Evet kuzum. Ama içim rahat çünkü Mahir dayınlarda kalıyor. Urfa’daymış.” Buna çok sevinmiştim. İçimden kocaman bir oh çektim. İşler nede çabuk güzelleşiyordu. Artık hem annemi hem beni hem de

ağabeyimi döven, hırpalayan cani bir baba, ekonomimizi kısıtlayan ve okumamıza izin vermeyen bir baba yoktu hayatımızda.

Evdeki düzenimizi oluşturmuş, geçimimizi sağlar olmuştuk bu son iki yılda. Hem artık 15 yaşında bir genç kızdım. Okulumu bitirmemi isteyen ve beni okula gönderen annem sayesinde ortaokula başladım geçen sene. Kitap kokusunu öyle çok özlemiştim ki bu bana da çok iyi gelmişti. Ders notlarım hep pek iyiydi. Annemi gururlandırmak ne de güzel bir duygu. Hâlbuki bir çok fırsatı olup okumayan çalışmayan çok öğrenci var. Ne garip? Tabii onlar okumanın zorluklarını bilmeyenlerdir. Annem de okumayı yazmayı öğrendi. Elinden kitabını düşürmüyor. Sürekli okuyor, kendini geliştiriyor. Kabuğundan çıktı. Beni de çıkardı. Oysa 2 sene evvel onun için böyle şeyler düşünemezdim. Kadın isterse her şeyi yapar. Kadın isterse koca dünyaya hükmeder, küçük bir sarıdan kocaman, parlak bir güneş örneğin ya da küçük bir maviden uçsuz bucaksız bir deniz var edebilir ve bunları sadece kadın **isterse** yapar. Benim gibi mesela ya da annem hatta bizim binlercemiz gibi...

7 yıl sonra, İstanbul

Ağabeyim ticaret ile uğraşüyor. Kendisi çok hanımefendi, oturaklı bir kadınla evlenmişti, burada yaşamaya karar verdiler ve ayrı bir eve çıktılar. Ayrıca aradan biraz zaman geçtikten sonra dünya tatlısı kız bir yeğenim oldu. Başımızın tacıydı o, ne çok seviyorum onu! Annem hâlâ çalışıyor, tanıdıkları oldu burada, yakın dostluklar edindi ve hâlâ okuyor. Ben ise hukuk fakültesinden mezun oldum bu sene. Ağabeyimin desteğiyle bir büro açmayı düşünüyorum. Mutlu ve huzurluyum. Okulumu okudum ve bitirdim, sevdiğim mesleği yapacağım, annem ve abimler gayet iyiler. Peki ya bizden sonrakiler...

Onlar ne yapacak peki? Kaç kadın aşağılanacak, dışlanacak, dövülecek, katledilecek? Kaç anne, kız, kadın gözyaşını dökecek usulca?

Kim onların ağız-dili olacak, bedeni olacak? Ne zaman susmamayı öğretecek hayat onlara?

Susturup sessizliğimizi kaçıştık annem ile aydınlık yarınlarımıza.

Direndim ve en sonunda neler başardığımızı gördüm. Elinden alınmak istenen şeylere daha sıkı sarılmayı öğrendim. Bırakmayıp daha da inatlaşmayı, yıkıldıkça yeniden yapıp sağlamlaşmayı öğrendim.

Bizler kadın olduğumuz için gurur duymalıyız. Çünkü kadın; annedir, abladır, çocuklarımızın annesidir.

Bizler erkek olduğumuz için de gurur duymalıyız. Çünkü erkek; kardeştir, ağabeydir, çocuklarımızın babasıdır.

Ben kadın erkek eşitliliğine varım. Ya sen?

Rojin KAYA

Aniden gözlerimi açtım. Hayır bu defa da olamazdı. Artık buna dayanamazdım. Yatak odasından annemin kesik hıçkırıklarla inleyişini, babamın acımasızca savurduğu küfürleri duyabiliyordum. Yine içmişti... Aniden mutfakta açılıp kapanan çekmecenin raylarında oluşan o tiz ses duyuldu. Babamdı, kesinlikle buna emindim bıçak almaya gitmişti mutfığa. Hışımla kalktım yataktan, soluk alıp vermekte zorlanıyor, karnıma saplanan ağrı ve acının tesirini azaltmaya çalışıyordum. Ağzı köpürmüş bir şekilde elinde bıçak babamdı bu. Yatak odasına giriyordu ki küt tırnaklarımla yapıştım o iğrenç tenine. Benim bu cesareti gösterecek olmamı bekleliyordu ki aniden afalladı ve bana doğru yöneldi. Elinde bıçak olan eline tutunmam beni daha savunmasız ve güçsüz yapıyordu. Kolunu bana doğru savurdu ve bıçak yanağımı yarıp geçti. Hiçbir acı hissetmiyordum. Bedenim annemin yıllarca çektiği acı ve kâbuslardan uyuşmuştu zaten. Tekrar doğruldum, anneme doğru koştum ve geçtim önüne. Gözlerimden sicim gibi yaşlar boşalıyordu. Babam gözü dönmüş vaziyette karşımızda duruyordu. Beni elimin beş katı olan avucuyla koltuk altımdan kavradı ve olağanca gücüyle yere fırlattı. Başımı feci bir hızla kirişe vurmuşum. Gözlerim karardı, bir anda gelen kusma isteğiyle daha fazla direnemedim. Yığılmıştım, o saniyeler işittiğim ve algıladığım tek şey onlarca kez bir bedene inen bıçak darbesi ve her darbeden sonra duyulan boğazdan gelme hırıltılar... O hırıltılar, melek annemin melek sesi...

İnleyerek kendime geldim, öksürüklere boğulmuşum. Gözlerim annemi aradı, yatağın kıyısında boylu boyunca uzanıyordu. Gül yüzlümün her zaman olan o gül pembe rengi teni bembeyazdı şimdi, narin elleri boynundan, karnından ve daha sayamadığım pek çok yerinden sızan kanların altında kalmıştı. Beynim zonkluyordu. Ben böyle bir felakete nasıl izin vermişim. Gözlerimin içi eriyecek derecede yanıyordu. Annemi sarsmaya başladım, hiçbir şekilde sağlıklı düşünemiyordum. Bağırılmaktan sesim kısılma evresine girmişti, annem hiçbir şekilde yaşamsal bir belirti vermiyordu. Avuçlarımla ense mi kavradım ve birkaç saniye sakinleşmeye çalıştım. Ambulansı aramam

gerekliyordu ama evde telefon ya da telefon işlevi gören hiçbir iletişim aleti yoktu. Hızlı bir şekilde yerimden doğruldum ve bir iki sokak ötede bulunan Abdullah amcanın evine doğru koşmaya başladım. Evlerinin önüne geldiğimde zillerine olanca gücümle basıyordum. Çok geçmeden Abdullah amca balkona çıktı, halinden sinirli olduğu belliydi. Ama kanter içinde kaldığımı ve yalvaran gözlerle baktığımı farketdiğinde ciddi bir durumun olduğunu anlamış olacak ki pijamalarını değiştirip aşağı inmesi 2 ya da 3 dakika aldı. Yanıma geldiğinde soran gözlerle bakıyordu. Hıçkırığımı yine başlamıştı, tutamiyordum. Bu sefer bağırdı:

-Bekir ne oldu, söylesene?!

-Annem, ann..em.

-Yürü hadi yürü!

İkimiz de bizim eve doğru koşuyorduk. Eve geldiğimizde Abdullah amca direk yatak odaya yönelmişti. O da az çok tahmin ediyordu neler olduğunu. Bunu biliyordum. Annemi gördüğünde nutku tutulmuştu. Hiçbir şey anlamamıştı. Eli ayağına dolaştı hatta konuşmak istiyor ama konuşamıyordu. Bana " Yine o şerefsiz baban.." dedi. Ağlıyordu.. Abdullah amca ağlıyordu. Annem ve ikisi birbirlerinin dert ortağıydı ve çok sadık iki dosttular.. En çok da bu koyuyordu Abdullah amcaya, bu zamana kadar annemi, baba demeye tiksindiğim adamdan kurtaramamak.. Hemen eli cebine gitti, telefonunu aldı sonra dışarı çıktı. Sakinleşmek için yatağın üstüne oturdum. Anneme bakmak istemiyordum. O halini görmek kalbimi sıkıştırıyor, gözlerimi karartıyordu.. Ne kadar istersem isteyeyim geri dönüşü yoktu işte. Annem, meleğim boylu boyunca yatıyordu şimdi...Büyük bir sessizlikle Abdullah amca odaya girdi. Ambulansı çağırması lazımdı. Tek kelime bile etmeden yanıma oturdu. Elini enseme koyup başımı omzuna çekti. İkimiz de içimize içimize ağlıyorduk.

Etrafın suskunluğunu bozan bir ses duyuldu uzaktan. Ambulansın bağırın tiz sesi.. İkimiz de bir anda doğrulduk yataktan. Ben annemin yanına yanaşım. Ellerimle iki elini de kavradım. Öptüm, saçlarını okşadım. "Ölmeyeceksin." dedim fısıltıyla. Ama çok korkuyordum. Ya kurtarılamazsa? Anında olumsuz düşünceleri attım kafamdan. Ne yapacağımı bilmiyordum. Elimden hiçbir şey gelmemesi beni çileden çıkarıyordu. O anda merdivenden gelen bir sürü ayak sesi işittim. Sağlık görevlileri olmalıydı onlar. Aniden içeri girdiler, Abdullah amca hemen ayağa kalktı. Burda olduğumuza dair ses verdi.

Bir anda bütün sağlık görevlileri odaya toplanmıştı. Hepsi annemin başına uşuştu. Bana" Çocuk, sen biraz kenara çekil." diye komutlar veriyorlardı. Çaresiz kenara çekildim. Hepsi hararetili hararetili anlayamadığım terimlerle konuşuyorlardı. Sonunda gözlerim ağırlaştı, kulaklarım uğuldadı..

Yatakta doğrudum, pencereden dışarı baktım. şafak çoktan sökmüştü. Gün ağarıyordu. Annem yerinde yoktu, ev çok sessizdi. Neden kimse bana haber vermeden gitmişti, neden hiçbir şeyden benim haberim olmuyordu ve beni yatağa kim yatırmıştı da bırakıp gitmişti? Bu soruların hepsi kafamda ve cevapsız kalarak dış kapıya gittim. Tam çıkıyordum ki kapıdaki not gözüme ilişti. Abdullah amcadandı bu not: Anneni kurtaramadık. Cenaze öğlen manazıyla birlikte Gürlük Camii'nden kaldırılacak... Daha fazla okumadan yırttım kağıdı ve öylece kalakaldım yerimde. Ağlayamıyordum, bağıramıyordum. Bedenim kaskatı kesilmişti. Babamın kokusu ve izleri olan bu iğrenç evde daha fazla duramazdım.

Doğrudan kendimi dışarı attım. şaka mıydı bu? Annemin ölüm haberini akılsız bir not aracılığıyla alıyordum. Abdullah amcaya çok sinirlenmiştim. Beni bir başıma bırakıp gitmişti. Hiç kimse yanımda yoktu ve en zor anımda.. Annemi koruyamamanın verdiği vicdan azabıyla yumruklarım kapalı ağlaya ağlaya yürüyordum bütün caddeleri, sokakları... Nereye gittiğim önemli değildi, bu pis dünyadan dışarı, annemin yanına gitmek istiyordum sadece. Cenazeye gelen babamın ve annemin gerizekalı yakınlarını da görecek durumda değildim. Ama benim için yaşamak artık sadece bedenen var olmamdı ki keşke o da olmasaydı. Hayatımdaki en değerli kişiyi göz bebeğimi bugün kaybetmiştim ve onun ölümünü aptalca bir şekilde haber alıyordum. Dünya çok adaletsizdi. Bütün çocuklar anne babalarıyla evlerinde mutlu mesut yaşıyorlardı. Ben şimdi annemi de kaybetmiştim. Tek isteğim kendi başımın çaresine bakmaktı artık. 12 yaşındaydım ve babam beni bu zamana kadar hiç okutmamıştı ya inşaatlarda çalışmıştım ya da mendil satmıştım. Aldığım üç beş kuruşu da babama veriyordum. O da bütün parayı alkole veriyordu. Annem sabah 5' ten akşam 8 'e kadar sırf bize bakmak için tekstil fabrikasında çalışıyordu. Geldiği gibi de yemek yapmaya girişiyordu. Belki de annem çok rahatlamıştı şimdi. Hem babamdan hem de kaldıramadığı bütün acılardan kurtulmuştu... Saat 18.30 olmuştu. Akşam ezanının okunmasıyla anladım. 6 saattir dışarıdaydım ve artık uşümeye başlamıştım. Annemin cenazesi çoktan kaldırılmış olmalıydı. Ben

gitmedim, neden bilmiyorum ama hem anneme karşı yüzüm yoktu hem de o acıyı bir daha yaşamak istemiyordum. Belki her yerde beni arıyorlardır diye düşündüm ama sonra ne önemi var dedim. Bu şehirden gitmem lazımdı. Bizim eve garaj çok yakındı ama ben şimdi bizim evden çok uzaktaydım. Çok üşüyordum, ama eve de gidemezdim. Çünkü bütün akrabalarımızın cenaze evinde yani bizim evde olacağını biliyordum.

Rotamı otobüs terminalineçevirdim. Yapabileceğim tek şey yürümekti, başka çarem yoktu... Kendi hesaplamalarıma göre 1 saat sonra varmıştım terminal. Artık ortalık tamamen karanlıktı. Daha nereye gideceğimi bilmiyordum ve terminaldeydim. Ani kararlarım yüzünden hep başıma bir sürü bela almıştım. Ama bu sefer aldığım karardan dolayı pişman değildim. Çünkü burada -annemin öldüğü bu iğrenç şehirde- ben boğuluyordum. Babamla tekrardan karşılaşabilirdim. Bu ise en büyük felaketti. Annem asla babama layık değildi. Şu anda babamın hayatta olmaması gerekiyorken acı oyunu annem kaybetti. Bi anda silkinerek kendime geldim. Bu sefer fazla üşümeye başlamıştım. Biraz acele davranmam gerekiyordu. Bir sürü otobüs vardı önümde ve ben buralara yabancıydım. Yaşadığım yer Bursa ve küçük bir yer burası. İş imkanları sınırlı ve daha bir çok saçma sorun. Küçüklüğümden beri İstanbul'a gitmek istemiştım hep. Zaten oradan başka bir yerde de iş bulmam zordu. Biraz para biriktirmem lazımdı sonrası Allah Kerim.. Bursa- İstanbul otobüsünü bulmuştım. İçimde her şeyin güzel olacağına dair tatlı bir heyecan vardı. Otobüse bimiştım, binmişim binmesine ama ben bilet işini ne yapacaktım. Herkesin gözüüzerimdeydi. Hepsinin ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Otobüsten indim ve direkt gişeye yöneldim. Ne yapıp edip kendime bir bilet almam lazımdı. Ya rica edecektim ya da hayır hayır... Çalamazdım asla, annem beni böyle yetiştirmemişti. Gişenin önüne geldiğimde benden en fazla 3 yaş büyük olan bir oğlan çocuğu duruyordu. Şaşırılmıştım, gişedeki kişinin bu kadar küçük olmasını beklemiyordum. O sırada benim otobüsümden gelen sesle irkildim:" Bursa-İstanbul otobüsü kalkmak üzere. İstanbul yolcusu kalmasın!" İyice tutuşmuştu. Elimi çabuk tutmam lazımdı. Gişedeki abiyle tam 3 dakikadır bakışıyorduk. Usulca cama yanaştım. Ama boyum, küçük pencereye yetişmiyordu. Ellerimle tezgaha tutundum. Parmak ucumla havaya kalktım. Şimdi daha iyiydi. Abinin yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Ben de onun yüzüne gülümsedim. Sonra dedim ki:

-Sana bir sır vereyim mi? Şaşırdığı her halinden belliydi. Tatlı ve sıcak bir sesle:

-Gerçekten çok isterim. Güzel de sır tutarım, dedi.

-Annem bugün hayatını kaybetti ve benim beni umursayan kimsem yok. Hayatın asıl acı şartlarıyla bugünden itibaren baş başa kalacağım. Bunun için bu şehirden gitmem gerek ama benim bilet alacak hiç param yok.

Bunu beklemiyordu..Asıl şaşırdığı ise de benim böyle bir soğukkanlılıkla gözümde tek bir yaş olmaksızın bunları ona anlatmamdı. Gözleri doldu, burnu kızardı. Ben ağlamamalıyım, güçlü durmalıyım. Annem şu an cennette. Bunu biliyordum.

-Ben.. ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama çok güçlü bir kişiliğe sahipsin.

- Bekir. Adım Bekir.

- Ben belki de bu bileti sana vererek çok kötü bir şey yapacağım Bekir. Ama kendi ayaklarının üzerinde durabileceğini gösterdin bana. Sana bileti vereceğim ama sadece ikimizin arasında kalacak bu. Söz mü?

Sevinçten havalara uçacaktım. Allah'ım iyi insanlar da vardı demek dünyada.. (**annem** hariç)

-Söz, dedim coşkulu bir sesle. Bu sevincimi görünce güldü ve derin bir iççektir. Bileti uzatırken fısıltıyla bekle dedi. Merakla bekliyordum. Arkasını döndü ve çekmeceden siyah küçük bir şey çıkardı. Bir kaç dakika öyle kaldı. Ne yaptığını göremiyordum. Sürekli otobüsüne bakıp duruyordum. Sonra döndü ve:

-Bu telefonu al. Çok güzel bir şey değil ama en azından işine yarar. İçine kendi numaramı kaydettim. Adım Yavuz. Lütfen İstanbul'a vardığında beni ara. Meşgule atıp seni çaldırırım. Kendine dikkat et. Yolun açık olsun Bekir.

-Çok teşekkür ederim. Seni hayatım boyunca hiç unutmayacağım. Sen çok iyi bir insansın.

Arkamı dönüp koşmaya başladım. Arkamdan baktığımı hissedebiliyordum. Otobüse bindim. Bilette yazan numara 19 idi. Koltuk numaramı buldum. Yerime geçtim. Otobüs hareket etmek üzereydi. Kendimi nasıl bu kadar hızlı toparlayabildim diye düşünüyordum. Allah bu gücü bana veriyordu. İstanbul'a giderken yol boyunca anneme dua ettim ve bildiğim bütün

sureleri okudum, onun ve tüm ölmüşlerin ruhuna hediye ettim. Yolumuz uzundu. Uyandığında İstanbul'a varmıştık. Uzun ama rahat bir yolculuk geçirmiştim. Otobüsten indim ve temiz havayı dolu dolu ciğerlerime çektim. Otobüsün şehir merkezinde durduğunu bilmiyordum ama bu benim için daha iyiydi. Karnımın feci bir şekilde acıktığını hissetmişim. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Tek başıma kalakalmıştım. Bi anda aklıma Yavuz'u aramam gerektiği geldi. Hemen aradım ve dediği gibi de meşgule attı. Geri aramasını heyecanla bekliyordum. Telefon çalmaya başlar başlamaz açtım, bir anda gözlerim dolmuştu.

- Bekir, orda mısın?

-Evet evet. Kusura bakma ses vermedim. İstanbul' a vardım. Şehir merkezindeyim. Çok rahat bir yolculuk geçirdim.

- Çok güzel. Ee, şimdi ne yapacaksın? Karnın çok açtır senin. Hiçbir şey yememişsindir. Benim amcamın İstanbul'da güzel bir restoranı var. Amcamın senin İstanbul'a gideceğinden haberi vardı. Söylemişim ben. Restoranın adı Sementin Yıldızı. Kime sorsan bilir orayı canım. Lütfen gitmezlik yapma. Amcam seni seve seve kabul eder. Ne zaman istersen oraya gidebilirsin.

Allah'ım, bütün kapılar açılıyordu. Çok teşekkür ederek telefonu kapattım. O da beni akşamları hep arayacağını söyledi. Şimdi sıra o restoranı bulmaktaydı. Esnafa sorsam daha iyi bilir diye düşündüm. Karşıdaki bir ayakkabıcı dükkanına girdim. Restoranı sordum, tahmin ettiğim gibi çok iyi biliyordu. Açık ve anlaşılır bir dille bana restoranın yerini tarif etti. İstanbul ağzı ne kadar açık, akıcı ve anlaşılır bir dildi. Çok hoşuma gitmişti. Çok kolay bir şekilde restoranı bulmuştum. Buraya kadar yürümem beni daha da acıktırmıştı. Restoran fazla göz alıcıydı. Yavuz'un amcası işinde bir hayli ilerlemişti. İçerisi çok kalabalıktı. Burnuma mis gibi yemek kokuları geliyordu. İçeri girdim ve yürümeye başladım. Yavuz'un amcasını bulmam gerekiyordu. Bir garsonun yanına yanaştım ve "Bu mekanın sahibiyle görüşebilir miyim?" dedim. Küçümseyici gözlerle neden, sen kimsin tarzından sorular sordu. "Beni Yavuz gönderdi. Bu mekanın sahibi onun amcası oluyormuş ve amcasıyla görüşmek adına izinliyim." dedim. Garsonu susturmayı başarmıştım. Hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi, üst kata çıktı. Birkaç dakika bekledikten sonra şık giyimli, uzun boylu, pos bıyıklı, jöleli saçları olan takım elbiseli ve hoş yüzlü bir adam önümde belirmişti. İçimden, adamın havasına bak be diye

geçiriyordum. Yavuz'un amcası olduğu her halinden belliydi. Daha doğrusu bu restoranın sahibi olduğu... Yanıma kendisiyle birlikte ağır parfümünün kokusu da gelmişti. Ama parfüm çok güzel kokuyordu. Ben bu düşüncelere dalmışken bir anda benimle konuşmaya başladı.Hemen kendime geldim.

-Merhabalar. Yavuz'un bahsettiği zat siz olmalısınız. Adınız Bekir, doğru muyum efendim?

Benimle böyle konuşan ilk kişiydi sanırım. O kadar hoşuma gitmişti ki bu konuşmayı sürdürmek istedim.

-Evet bayım, düşünceniz doğrudur. Zatı Bekir hazretleri benim deyip bir kahkaha patlattım.Adam da çok gülmüştü, hemen ısınıvermiştik birbirimize.

-O zaman sizlere mükellef bir sofraya hazırlamak vazifemizdir deyip bana bir masa gösterdi. Ben de masaya geçtim ve hâlimden hoşnut bir şekilde beklemeye başladım. Önüme yavaş yavaş bir sürüçesit getiriyorlardı ve artık masada yer kalmamıştı. Ağzım sulanıyordu ve artık hepsini yemek istiyordum. Son olarak iki katlı bir pasta getirdiler ve adam samimi bir şekilde afiyet olsun deyip gülümsedi. Bunun üzerine yemeye başlamıştım. Her şeyden yiyordum,yiyordum,yiyordum. Hayatımda hiç tatmadığım lezzetler vardı bu sofrada ve hepsi birbirinden güzeldi. Ağzıma kadar doymuştum ve neredeyse bütün tabakları silip süpürmüştüm. Aslında kendimden bu performansla asla beklemiyordum. Demek ki kapasitem varmış.

Yemeğimi bitirdikten sonra Yavuz'un amcasının yanına gittim ve ona teşekkürlerimi sundum. Bana kalacak bir yerimin olup olmadığını sormasına fırsat vermeden restorandan çıktım. Bir iş bulup çalışmak istiyordum fakat bu şartlar bana çok ağır gelirdi. Çocuk esirgeme kurumları bizim gibi kimsesiz çocuklara bakmak için vardı ya da istenmeyen çocuklar için... İlk işim bu kurumu bulmak ve kaydımı yaptırmak oldu beni çok iyi karşıladılar ve başından sonuna kadar olan hayat hikayemi dinlediler. İki psikolog sürekli yanımda notlar alıyorlardı. Her şeye rağmen bu kadar güçlü kalabildiğim için beni kutladılar ve en doğrusunun da bunun olduğunu söylediler. Herhangi bir yakınım burda olduğumu söylememelerini rica ettim. Hoşgorüyle karşıladılar. Sonunda beni odama götürüyorlardı. Küçük ama kullanışlı ve temiz bir odaydı. Çalışma masası, yatak bir de dolap bulunuyordu. Tuvalet için koridora yemekhane için de alt kata inmem gerekiyormuş. Çok yakında okula başlayacağımı bana bildirdiler. Okuma yazamayı kendim öğrendiğim ve yaşım

göre olgun olduğum için dersleri kolay bir şekilde kavrayabileceğimi söylediler. Beni 3. sınıftan başlatacaklardı. Yavaş yavaş yerleşmeye başlamıştım. Bana uygun kıyafetler getirdiler ve banyo yapmam için bana duşun yerini ve kullanımını söylediler. Hepsi çok nazik çok hoş insanlardı. Böyle ortamlara alışık değildim ama çok çabuk uyum sağlayabildim.

1 hafta sonra okula başlamıştım ve artık ben de okulluydum. Her akşam Yavuz ile konuşuyor bazenleri amcası beni ziyarete geliyordu. Kurumdaki görevliler ise Yavuz'un verdiği telefonu kullanmamamı rica ederek zaten her katta bir telefon ve konuşmak için belirli saatler olduğunu dile getirdiler. Ben de memnurlukla karşıladım ve telefonu onlara verdim. Artık her akşam kurumun telefonlarıyla konuşuyordum Yavuz ile. Derslerimi çok seviyordum. Aynı zamanda öğretmenlerimi de. Kadın öğretmenlerim bana annemi hatırlatıyorlardı. Annemi çok özlüyordum ama onun mutlu olduğunu biliyordum. Her akşam ona dua ediyordum, onu çok sevdiğimi ve okula gidiyor olduğumu ona kalbimle iletliyordum. Babamı ise hiç merak etmiyordum. Tek istediğim rahat bir yaşam sürmemesiydi. Ondan nefret ediyordum.

Sabah başımın içinde zonklayan alarla birlikte uyandım. Gece geç yatmıştım ama bunun için pişman değildim. Projem için kafa yorumuştum. Hemen uyuyakaldığım koltuktan kalktım. Baş ucumda duran annemin fotoğrafını öptüm ve "Günaydın yüzü güzel gönlü güzelim." dedim. "Bugün oğlun bak neler başaracak." Lavaboya koştum ve elimi yüzümü yıkadım. Sonra büyük bir yüzsüzlükle yatak odasına gittim.. Ne? Yoktu. Omzuma bir el dokundu ve o an çok rahatladım. Arkamı döndüğümde güzeller güzeli eşimi karşımda gördüm. Çoktan uyanmıştı. Yanağına bir buse kondurup:

-Günaydın canım sevgilim, dedim.Aynı memnuniyetle:

-Günaydın hayatım, dedi.

-Ben çok özür dilerim, akşam sana hiç vaktimi ayıramadım.

Yorgunluktan uyuyakalmışım.

-Ben seni bilmiyor muyum sanki, çok yoruluyorsun. Hem dernek hem iş ikisi çok yoruyor seni aşkım.

-Benim anlayışlı eşim. İyi ki varsın. Bugün büyük gün. Çok heyecanlıyım. Büyük seminer vereceğim. Neredeyse İstanbul'un tamamı orada olacak.

-Sana güvenim sonsuz. Çok güzel konuşacağına hiç şüphem yok. Zaten

bir haftadır geceni gününe kattın. Sen yapamayacaksın da kim yapacak deyip sımsıkı sarıldı bana.

Çok şanslıydım böyle bir eşim olduğu için. Her gece Allah'a şükrediyorum. Bana kahvaltı hazırladığını söylediğinde değerini bir kez daha anlamıştım. Beni benden çok düşünüyordu ve benim için benden erken kalkıp bana kahvaltı hazırlamıştı. Her şeyiyle dört dörtlük olan kahvaltımı yaptıktan sonra sevgilime kocaman sarılıp iyi dilekleriyle birlikte evden ayrıldım. Arabama atlayıp yola çıktım. Radyodan derneğimizin şarkısı olan Kadın Şiddete Değil Şefkate Muhtaçtır şarkısını açtım. Rap tarzı bir şarkıydı ve bu daha dikkat çekmesini sağlıyordu. Derneğe vardığımda çalışanlarım beni kapıda bekliyordu. Hoşgeldiniz müdürüm, hoşgeldiniz. Ne kadar güzeldi bu ortamı yakalayabilmek. Ne kadar güzeldi mükemmel bir derneğin gururu, gururları olabilmek. Seminerin başlamasına yarım saat kalmıştı. Beş bin kişilik salon buna rağmen tıklım tıklım doluydu. Oturacak yer bulamayanlar derneğin balkonlarına çıkmış, ordan kendilerine izleyecek yer bulmuşlardı. Kendimi kulise attım ve biraz heyecanımı yatıştırmaya çalıştım. Tam işe yarıyorken güzel bir ses işittim ki bu ses eşimin sesiydi. O da gelmişti. Hâlbuki bana önemli işleri olduğunu, gelemeyeceği için çok üzgün olduğunu söylemişti. Ben de her ne kadar üzülsem de bunu ona belli etmemiştim. Şu an kalbim daha şiddetli atıyordu. Onun varlığı beni çok heyecanlandırıyordu. Çünkü ona çok âşıktım. Uzaktan beni gördü ve hemen yanıma geldi.

-Gerçekten gelemeyeceğimi söylediğimde inanmış mıydın? Bir anda dut yemiş bülbüle dönmüştüm. Yüz ifademe, olması gerek tatlı bir kahkaha patlattı:

-Seni daha fazla germek istemiyorum. Başarılar sevgilim. Salonda bir yerlerde seni bedenimle ve kalbimle dinliyor olacağız.

Yine yapmıştı yapacağını ve beni hayal dünyalarına daldırıp gitmişti. Kendime gelmem lazımdı çünkü tam tamına beş dakika kalmıştı. Son bir defa aynanın karşısına geçtim kravatımı düzelttim. Bir yudum su içtim, daha fazlasını içemiyordum. Derin bir nefes aldım ve ardımda duran arkadaşlarımla başarı temennileriyle sahneye adımımı attım. Salondan kocaman bir alkış koptu ve benim ayaklarım titriyordu. Yapacağım konuşma benim için iyi ya da kötü bir dönüm noktasıydı. Yaka mikrofonumu düzelttim ve konuşmaya başladım: "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Burada asıl alkışlanacak olan siz güzel

insanlarsınız. Çoğunuz birtakım şeylerini iptal etti sırf buraya gelebilmek, bu semineri dinleyebilmek için. Tekrardan hepinize teşekkür ediyorum."

Heyecanımı yatıştırmayı başarmıştım ve seyirciler de beni alkışlayarak bana çok güzel destek oluyorlardı. Tam o anda uzakta iki kadının yanında duran eşimi gördüm. Gülümsüyordu, gülümsüyordum...

"Ben 12 yaşında annemi kaybettim. Cani bir baba tarafından öldürülerek.. Yaşadığım acı tarifsizdi.. Ben küçükken öğrendim annesizliğin ne demek olduğunu, küçükken anladım annesizliğin insana nasıl koyduğunu. Yaşadığım şeyler gerçekten kolay atlatılabilecek şeyler değildi. Ama güçsüz olamazdım, bu da benim hayat sınavımdı. Kendi çabalarımla ve değerli isimler aracılığıyla İstanbul'a geldim. İstanbul artık benim hayatım oldu. Kendi kendimi çocuk esirgeme kurumuna kaydettirdim. Benim için en garip bir o kadar da en heyecanlı anlarımdan bir tanesiydi. Orada büyüdüm. Yaşayamadığım çocukluğumu orada yaşadım. Onlar bana yaşattı. Hepsi burada şu an beni dinliyorlar, buna eminim. Okulumu bitirdim ve şu an mimarım. Aynı zamanda bu güzel derneğin kurucusuyum. Lise 3. sınıftayken kadına yönelik şiddeti engellemek amacıyla bir dernek kurma hevesim vardı. Gitgide bu heves uygulamaya dönüştü ve elimden geldiğince üye topladım. Üniversite yıllarımda sayımız 490 olmuştu. Güzel bir dernek kurmak için yeter hatta artardık bile. Herkes elinden geldiğince maddi imkanlarıyla bu derneğin kurulması uğruna bize yardım etti ve şu an içinde bulunduğumuz bu güzel derneği Allah'ın izniyle açtık. Her şey çok güzel devam ediyor. Bu derneğin amacı insanlığı medeni bir şekilde şiddet konusunda bilinçlendirmek. Özellikle kadına şiddet konusunda.. Kadına şiddetin en vahim nedenlerinden biri yani en temeli cahilsizliktir. Bir birey ne kadar cahilse karşısındaki her kimse şiddetle iletişim kurmaya çalışır ve medeni bir şekilde sorunlarını dile getiremez. Bu da geçimsizlik, psikolojik sorunlar ve daha birçok ruhsal bozukluklara neden olur. Ülkemizdeki şiddet uygulama ve uygulattırma oranını daha da aşağıya çekmek bizim birinci vazifemiz. Ne kadar arkamızda durursanız o kadar güçlüyüz demektir." Herkes coşkuyla alkışlıyordu. Herkes çok beğenmişti konuşmamı... " Sizlerin huzuruna hayat arkadaşımı, canımdan çok sevdiğimi, yanında olmaktan gurur duyduğum kişi olan biricik eşimi davet etmek istiyorum!" İpek çok utanırdı böyle şeylerden ve eve gidince ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Ama tam tersine güle güle geldi sahneye ve elime sarıldı.

Seyircileri selamladı.

" Sırada benim için çok özel bir isim var. Bu isim hayatımın en zor zamanında bana destek olan kişi Yavuz Güven'dir. Kendisini buraya davet ediyorum." Evet Yavuz da yıllardır bu derneğin bir isimiydi. Şu anda benim baş sekreterim. Bu dernek için gerekirse canını bile verebilecek biri olduğunu adım gibi biliyorum.

"Tabii ki sizler de biliyorsunuz, derneğimizin üyeleri olan 5580 kişi ye buraya davet etmem mümkün değil. Ama arkamda görmüş olduğunuz şu ekrana şu an hepsi el sallayacaktır. Kimisi başka şehirde çalışmalarına devam ediyor. Kimisi evde çocuğuna bakmakla meşgul. Ama hepsi bu derneğin bir üyesi ve hepsi bu yolda canla başla çalışıyorlar."

Ekranda görüntüler oynamaya başladı ve herkes ekrana hayran hayran bakıyordu. Hepsi farklı silüet hepsi farklı karakterdeki güzel üyelerimizin çektikleri kısa klipler şu an ekranda oynamaktaydı. Bu tam bir gurur tablosuydu.. Görüntünün sona ermesine yakın ekrandaki herkes bi anda el ele tutuştu ve sahnede bulunan bizler de el ele tutuştuk. İçimizden sayıyorduk; 3..2..1

" Kadın Şiddete Değil, Sevgiye Muhtaçtır!"

Zeynep Sude CEYLAN

İki Arkadaş

Sıcak bir ilkbahar günüydü. En yakın arkadaşım Selin ile buluşmak için Kordon'a gidecektim. Önce iyi bir kahvaltı yaptım, sonrada üstümü değiştirdim. Tam evden çıkacakken annem aradı. Nasıl olduğumu, derslerimi sordu ve beni çok özlediğini söyledi. Ben de onu çok özlemiştim. Ne de olsa farklı şehirlerdeydik.

Bu arada, ben Kayla. 20 yaşındayım. Dokuz Eylül Üniversitesinde hukuk fakültesinde okuyorum. Annemler Yozgat'ta oturuyor. Ben İzmir'e üniversite okumak için geldim. Burada yurtta kalıyorum. Annemle her hafta sonu böyle konuşuruz. Annemle konuşmayı bitirdikten sonra saatin epeyce geçmiş olduğunu fark ettim. Daha bağcıklarımı bile bağlayamadan koşarak merdivenlerden inip yurt kapısından çıktım. Otobüs durağına doğru aceleyle yürümeye başladım. Durağa vardığımda yere diz çöküp bağcıklarımı bağlamaya koyuldum. O sırada telefonum çalmaya başladı. Cebimden telefonumu çıkarıp arayan kişiye baktım. Selin arıyordu. Telefonumu açtığımda bağırıma başladı: "Neredesin kızım sen? İki saattir seni bekliyorum ya!" . İlk başta onun yalandan sitem ettiğini sandım. Ama sonra bir şeye sinirlendiğini anladım. "Tamam Selin geliyorum. Annem aradı." diyerek durumu açıklamaya çalıştım. "Hadi Kayla, hadi!" dedikten sonra telefonu yüzüme kapadı. Şaşırıp kaldım. Normalde Selin asla böyle yapmazdı. Neyse, oraya gittiğimde öğrenirim diye düşündüm.

O sırada otobüs geldi ve benimle birlikte birkaç yolcu otobüse bindi. Otobüs oraya gidene kadar Selin'in neden böyle olabileceğini düşündüm. Tam telefonumun kilidini açtığım sırada otobüs ani fren yaptı ve kafamı direğe çarptım. Dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı. Ayaktaki bir teyze "İyi misin kızım?" diyerek gülümsedi. Ben de "Sağ olun, bir şeyim yok, iyiyim." dedim. O da bana gülümseyerek karşılık verdi ve

önüne döndü. Neyse ki iyi insanlar kalmış burada diye içimden geçirdim. Otobüs kordona geldiğinde indim ve kafamı ovarak yürümeye başladım. Birazcık sert vurmuştum sanırım.

Kordon'a ilerlerken sinirle etrafına bakınan Selin'i gördüm. Onu görüp el salladım o ise beni gördüğünde ayağa kalkıp ellerini göğsünde kavuşturarak karşımda dikildi. "Nasılsın Selin?" diye gülümsedim. "Nasıl olmamı bekliyorsun Kayla? Sence nasılım?" dedi. "Sanırım sinirli." diyerek mırıldandım. O da kafasını sallayarak beni onayladı. "Çimlere oturalım mı?" diye soru yönelttim. "Hayır" cevabını alınca şaşırmadım değil. Gözlerimi kısarak denizde baktım. Bugün ne oluyordu ona böyle? İçimden 'sen sakın ol Kayla.' diyerek kendimi uyardım. Ben içimden kendimi uyarırken Selin, hiç ama hiç beklemediğim bir şey yaptı. Yere diz çöküp ağlamaya başladı. Bir yandan da sesli bir şekilde içini çekiyordu. Ben şaşırıp ona bakarken daha çok ağlamaya başladı. Etraftakiler yavaş yavaş gözlerini bize çevirirken Selin'in yanına çöküp başını omzuma yasladım. Bana "Her şey senin yüzünden!" dedi ve başını omzumdan kaldırdı. Ben: "Selin ne demeye çalışıyorsun? Seni anlayamıyorum ben!" dedim sesimi biraz yükselterek. Sabrım yavaş yavaş tükeniyordu artık. Bana doğru dönüp "Hep moralimin bozuk olduğu zamanlar benimle buluşmak istiyorsun, ağlarken seni arıyorum sana ihtiyacım olduğu için peki sen ne yapıyorsun? Söz verdiğin buluşmaya geç kalıyorsun" dedi. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Etraftakilerin meraklı bakışları biraz da olsa azalmıştı. Sanki burda farklı bir şey yapıyor muyuz gibi bize bakıyorlardı! Tamam, pek normal bir şey yapmıyorduk ama bakmalarına da gerek yoktu yani. Selin'i zorla ayağa kaldırarak büyük bir ağacın gövdesine sürükledim. "Selin, lütfen biraz daha sakın olur musun artık? Sanki her şeyi bilerek yapıyor muyum gibi konuşuyorsun!" dedim. "Tam kapıdan çıkarken annem aradı, biliyorsun annemle her zaman konuşmuyorum." dedim. Bana bakan gözleri adeta ateş saçıyordu. Açıkçası kırılmıştım. Çünkü her şeyi bilerek yaptığımı sanıyordu ve hiçbir şeyi sorgulamıyordu. Dolan gözlerimi ağlamamak

için başka yöne çevirdim. Burada ağlamalıyım. Belki de şimdi Selin'i burada bırakıp gitmem gerekiyordu. Ama yapmadım. Yapamadım. O ne olursa olsun benim arkadaşımды. Ona doğru döndüğümde eliyle gözlerini siliyordu. Ona doğru atılıp sarıldım. Bir arkadaş nasıl içten sarılabiliyorsa öyle. O da kollarını bana sardı ve ikimiz de gülmeye başladık. İşte arkadaşlık böyle bir şeydi. Bazen kalbinizi kırabiliyordu ama sonu hep iyi oluyordu.

Begüm BAŞAR

Kıvırcık

Hava yine buz gibiydi ve sisten göz gözü görmüyordu. Etraf sanki bembeyaz çarşafı örtülmüş gibiydi. Kar, yeni gelin neşesiyle bir oraya bir buraya savuruyordu eteklerini. Rüzgarı es geçmek olmaz tabii. Rüzgar o kadar sert esiyordu ki ağacın dalları adeta saygıdan eğilmiş gibiydi. Ama iyi giden bir şey daha vardı. Karın üzerinde açan kardelen topluluğu o kadar güzeldi ki mor renkleri ve şık duruşu ile gözleri büyülüyordu. Hayatımız da kış mevsimi gibi değilmiş. Tamam artık hiç çarem kalmadı, umudum kesildi deriz ama o kardelenler gibi yeniden karın altından çiçeklenmeye başlarız. Umutlar tekrar yeşerir.

Her şey bundan ibaretti, Azra ve Kıvırcık, sanki dünyada sadece onlar varmış gibi eğleniyorlardı. Azra, ailesini hiç görmemişti, hayatındaki tek kişi Kıvırcık'tı ve bundan da hiçbir zaman şikayet etmemişti. İki de terden ve yorgunluktan bitkin düştükten sonra araca yığılıverdiler.

-Kıvırcık biraz fazla oynadık galiba, baksana hava kararıyor.

- Hav, hav.

- Evet, bende çok acıktım, ne yesek.

Azra, hayal kurmaya başladı; tavuklar, köfteler, sarmalar o kadar güzeldi ki Kıvırcık'ın onu sarsması ile irkildi. Kıvırcık, ağzında kuru ve neredeyse tek lokmalık bir ekmekle ona bakıyordu. Azra da tek yiyebilecekleri şeyin bu olduğunu unutmamıştı. Azra, Kıvırcık'ın ağzındaki ekmeği alıp biraz düşündükten sonra avucuna alıp Kıvırcık'a doğru uzattı. Kıvırcık önce mız mızlansa da açlığına karşı gelemeyip tek lokmada yutuverdi ekmeği. Azra onu böyle görünce açlığını unutuverdi. Ayaklanıp önden önden yürüyüp ev dedikleri karton parçasının önünde durdu. Kartonun en uç kısmına Kıvırcık geçti, Azra da ona sarılıp

üzerlerine ısıtmıyacağını bilseler bile yırtık ve en eski ceketi çektiler ve kısa bir süre içinde uyuyup kaldılar.

Titreyerek uyandı Azra, etrafına uyku sersemliğiyle göz gezdirdi ve Kıvırcık'ın yerinde olmadığını fark etti. Hiçbir zaman onu kaldırmadan yanından ayrılmazdı, neden şu an yerinde yoktu? Arka sokaktan kısık kısık havlama sesleri geldi, ilk başta anlamadı sonra bunun Kıvırcık'ın sesi olduğunu anladı. Hızlı bir şekilde kalktı. Hayatındaki tek kişiyi kurtarmak için koşuyordu. Koştı, koştu, sağ köşeye döndü ve evet, oradaydı; hayatında yer alan tek kişi, tek dostu ve son arkadaşı yerde ona bir umutla bakarak kanlar içinde yatıyordu. Bir an duraksadı bu olamazdı nasıl olabilirdi? "Ben bir kâbustayım ve biraz sonra kalkacağım; evet, sadece bir kâbus, bu gerçek olamaz" diye aklından geçirmeye başladı. Eline damlayan bir damla gözyaşı ile ağladığını fark etti. Kendini toparlaması bir dakika sürmüştü ama ona bir yılmış gibi gelmişti.

Kıvırcık'ın yanına oturup kalkması, uyanması için bağıırıyordu ama kalkmıyordu, sonunda kucağına alıp hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Hem ağlıyor hem de uyanması ve yaşaması için yalvarıyordu. Veterinerin önüne geldiğinde hızlı bir şekilde içeri girdi. Ama kimse ona bakmıyordu, bağıırıyordu ama sanki onu duymuyorlardı. Bir doktor gördü ve hızlı bir şekilde önüne geçti:

- Lütfen yardım edin, yalvarıyorum! Kıvırcık ölecek lütfen yardım edin!

Doktor, ona baktıktan sonra acil bir şekilde odasına soktu ve elinden Kıvırcık'ı aldı. Elinden alındığında farketmişti, ağzında bir ekmek parçası ve peynir vardı. Demek bunun için çıkmıştı, sadece onu mutlu etmek için. Doktor hanım onun suratına bakıp üzgün bir şekilde "Üzgünüm kızım elimizden geleni yaptık ama kurtaramadık." dedi. O an sadece bir kaç dakika hayat onun için durdu. Ne yani, ölmüş müydü? Onu bırakıp hiçbir yere gitmezdi, yalan söylüyorlardı. Evet hâlâ kâbustaydı ve kesinlikle uyanacaktı.

Evet, uyanmıştı. Hepsi bir rüya mıydı bilmiyordu ama bir değişiklik vardı, kartonda değildi. Hastanedeydi ve büyük olasılıkla bayılmıştı; yani, her şey yaşanmıştı...

Yirmi Yıl Sonra

Kıvırcık'ın ölümünden sonra Azra'nın kendisini toparlaması çok zor olmuştu ama ona en çok doktor hanım yardımcı olmuştu kendisini toparlamasında. O günden sonra yanında olan tek kişiydi, kendine söz vermişti büyüdüğünde onun gibi olan çocuklara yardım edip bütün hayvanları kurtarmak için veteriner olacaktı. Öyle de olmuştu, büyümüş ve veteriner olmuştu. Mutluydu ama her köpek hastası olduğunda aklına Kıvırcık geliyordu ve onları kurtardıkça sanki Kıvırcık'ı kurtarmış gibi seviniyordu.

Hayatta en yakın arkadaşınız sizin için hayatını feda edendir.

Büşra YILDIZ

Bir Tutam Korku

“Hey Natalia!” Natalia, kendisine doğru koşan adama döndü ve büyükçe gülümsedi. Onu aramak üzere açtığı telefonunu kapatıp ceketinin cebine koydu ve sıkıca sarıldı ona sarılan adama. “Aman Tanrı’ım! Çok büyümüşsün, kocaman olmuşsun Natalia!” Natalia ona sarılıp adeta bir baba gibi sevinen adamın kahkahasına kahkahayla karşılık vermişti.

Yıllardan 2013, aylardan Kasım, günlerden de Cumartesi’ydi. Dört arkadaştan ikisi planlanan yerde buluşmuş, birbirlerini ne kadar özledikleri hakkında tartışıyorlardı.

Elliot ve Natalia, üniversitede ne yaptıklarını ve yaptıklarının zorluklarını, sonuçlarını vesaire tartışıp birbirlerine anlatıyorlardı. Natalia aşırı derecede mutlu olmuştu, onca yıl sonra ona abisi gibi değer veren adamla tekrar görüşmek ve konuşmak bir terapi gibiydi. Elliot için de aynısı söylenebilirdi. Gurbete giden küçük kardeşi ile tekrar görüşüyormuş gibi hissediyordu.

Buluşmayı planladıkları kafede bir masa tutup konuşmaya devam ederlerken başka bir erkek sesi duyulmuştu. Gelen Daniel’dı. Elliot, Daniel’a uzunca baktı gülümserken. Ne kadar da büyümüşler, diye geçirdi aklından. Hepsinin lisedeki hâlini çok iyi hatırlıyordu Elliot. Aralarından en büyük olan o olduğu için duygulanmıştı bir anda. Sonra toparlanıp ayağa kalktı, Natalia’dan sonra sarıldı Daniel’a. “Çok uzun zaman oldu Daniel, dostum.” Daniel da büyükçe gülümsedi kollarını dolarken Elliot’un beline. Ulu İsa aşkına, ne kadar da özlemişti Natalia ve Elliot’u.

“Çocuklar!” Herkes bir anda sesin geldiği yere döndü. Gelen kişi Lesley’di, el sallayarak o tarafa doğru geliyordu. Natalia ona bakıp dalgınca gülümsedi ve el salladı. O Lesley’in eski sevgilisiydi. İlişkileri

bittikten sonra arkadaşlıklarını bitirmemişlerdi, çünkü onların yaşlarındaki, yaklaşık 16-17, gençler her ilişki bitirdiklerinde eski sevgilisine oluşan bir laf atma çabası baş kaldırıyordu. Çoğu ilişkinin kavga ve kırgınlıkla bittiği anlarda, onların ilişkilerini bitirme sebepleri sadece sevgiydi. Lesley, ona karşı olan gerçek duygularını saklayarak tsundere* kişiliğini (tsundere: Japonca bir kişilik sıfatı. “Dışarıdan bakınca sert ama samimi olduğu kişilere karşı yumuşak davranan kişi.” anlamında kullanılır.) sürdürmeye devam etse de, onu çok fazla sevdiği gerçeği değişmiyordu. Lesley duygularını içinde yaşamayı seven birisiydi, duyguları dışı vurunca kötü etkiler yaratacağını biliyordu. Bu yüzden duygularını dışı vurmaktan korkuyordu. İlk hamleyi Lesley yapmış, Natalia’dan ayrılmayı teklif etmişti. Natalia ise aşırı ütöpik bir kızdı. Hayatının sonuna kadar Lesley ile beraber olacağını hayal etmişti, ama Lesley’in teklifinden sonra aşırı derecede bozguna uğramış hissetmişti. O günden sonra ilişkileri hep eksi yönde ilerlemeye başlamıştı. Fakat ayrılmaları dışarıdan bakınca kötüden çok iyi gibi duruyordu, çünkü ayrılmaları yine de güzel bir arkadaşlığı başlatmıştı. Arkadaş olarak da çok güzel günler yaşamışlardı ama Natalia’nın içinde hep bir kırgınlık ve korku baş kaldırıyordu. Aşık olmaktan korkar olmuştu, yine hüsrana uğrayacağını düşünüp duruyordu.

Ona bakınca hissettiği şeylerden biri kırgınlıktı. Ama bu onu çok özlediği gerçeğini de değiştirmiyordu. Ona gençlik yıllarında beslediği saf duygular bir sonuç vermemişti. Tamam, elbette lisedeki ilişkilerin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu ama yine de çok bağlanmıştı ve kendisini kaptırmıştı. Gerçekten sevmişti ama elbette bunun da bir bedeli vardı ve yaşamıştı da. Natalia ona sıcak bir gülümseme verdi içindeki karmaşaya karşın. “Üzgünüm, çok gecikmedim değil mi? Yolda birkaç hayranıma imza vermek zorunda kaldım...” Lesley utanarak başını öne eğerken, sağ eliyle ensesini kaşdı. Ünlü olduğundan dolayı hava atıyormuş gibi gözükmek istemiyordu. O da buradaki herkes gibi,

arkadaşlarını çok özlemişti. Herkesle sarıldıktan sonra beraber masaya yerleştiler ve birer kahve sipariş ettiler.

Onlar kahve beklerken büyük bir sessizlik oluştu aralarında. Sessizliği bozan ilk kişi Daniel oldu. “Görüşmeyeli ne kadar oldu, sahi?” Biraz kıkırdayıp bu durumu oldukça yumuşatmaya çalıştı. Natalia biraz düşündü ve cevap verdi. “Aramızdan ilk giden Elliot’tu. 9-10 yıl falan olmuştur herhalde.” Kahveleri çoktan gelmişti ve herkes kahvesini alıp garsona teşekkür ederken şaşkınca Natalia’ya baktılar. O kadar yıl geçmiş olamazdı, değil mi?

İnsanın aklını almadan duramıyordu. Kendi işlerine o kadar yoğunlaşmışlardı ki ne kadar yakın olduklarını hatırlamalarına bile şaşıyorlardı. Lesley elini ağzına götürüp şaşırdığını ima etti. “Tanrı aşkına çocuklar, cidden sizi çok fazla özlemişim.” Elliot’un söylediği ile elini ağzından çekti ve büyükçe gülümsedi. “Kesinlikle öyle!”

Daniel arkasına yaslanıp kahvesinden bir yudum aldı ve rahat bir şekilde yerleşti sandalyeye. “Şu an nerelerdesiniz merak ediyorum açıkçası. Hepiniz üniversite okudunuz değil mi? Ben okumadım ama şu an lanet olası bir komedyenim. Hey, biliyor musunuz komedyen olmak için 3 IQ bile yeterli.” Masadaki herkes Daniel’in dediğine gülünce, Daniel da gururla sırttı. “Programlarından bazılarını izlemiştim, cidden ‘ağzı bozuk’ lakabını hak ediyorsun.” Elliot kahve fincanını masaya bırakıp güldüğünde, Daniel ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Elliot boğazını temizledi ve sırttı. “Ben polisim.” Daniel kahvesinin yanında gelen suyu içerken boğuluyormuş gibi yaptı. Natalia ve Lesley’in yaptığı tek şey de bu saçma konuşma için gülmekti. “Aman Tanrı’m! Lütfen beni tutuklamayın komiser bey!” Daniel şakasına ellerini kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaparken Elliot da kızların kahaahasına kendi kahaahasını karıştırdı.

“Ben yazar oldum.” dedi Natalia tüm kıkırtılar durunca. Herkes Natalia’ya gülümseyerek döndü. “Kitabımı okudunuz mu bilmiyorum ama...” Derin bir nefes alıp verdi ve gülümsedi. “Daha sadece 2 cildini

çıkardım zaten, 3'üncüsü de çok yakında.” Lesley tek kaşını kaldırıp Natalia'ya baktığında, Natalia onun bakışlarını görüp yutkundu. “Kitabının adının “Siyahlar İçinde Kaybolmuş Düşler” olma olasılığı yüzde kaç?” Natalia'nın gözleri parlamıştı bir anda. Lesley'in onun kitabının adını bilmesi kalbini hızlandırmış, biraz tökezlemesine neden olmuştu.

“Kesinlikle öyle! Okudun mu?” Natalia heyecanlı bir şekilde sorduğunda, Lesley gülümsedi. “Şey, pek sayılmaz. Sadece film yönetmenlerinden birisi senaryosunu ve işleyişini beğenmişti. Bana da söylemişlerdi ve anlarsın ya, ilk ciltin birazını okudum. Çok karanlık bir kitap ama o kadar akıcı ki, rol almayı kabul ettim. Aslında sadece söz üzerinde şu an, seni bilgilendirmeyi düşünüyorlardı en son.” Natalia'nın gözleri daha çok parlamaya başladığında, Elliot gülmüştü. “Sakin ol Nat, gözlerinden kalp fişkırıyor.”

Natalia derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ve arkasına yaslandı. “Eğer o serinin filminde rol alacaksan aşırı mutlu olurum! Üstelik bu yazdığım ilk ciddi seri ve ilk cildin bu kadar büyük bir başarı kazanması cidden beni duygulandırır!” Natalia heyecanla söylediğinde, Lesley de gülmüştü. “Bunu yönetmenlere ileticeğim.”

Natalia'nın mutluluğu yüzünden okunuyordu. Aşırı derecede mutlu olmuştu ve heyecanlanmıştı. Can sıkıntılığı bir anda gitmişti. Lesley ona cidden iyi geliyordu ama hayır, tekrar kapılmayacaktı. Tekrar kapılırsa her şey yine bataklığa düşerdi. Rahatlamaya çalıştı ve arkasına yaslandı. “Sizi çok seviyorum çocuklar.” Elliot ve Daniel, Natalia'nın dediğine güldüler. Elliot Natalia'nın sırtını patpatladı. Masadaki dört kişi o kadar huzurlu hissediyordu ki, bu gecenin bitmesini hiç istemediler.

O gece o şekilde geçti. Dört kişi gülüşüp eğlendiler, hasret giderip evlerine dağıldılar.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış, yıl 2014 olmuştu. Aylardan şubat, günlerden pazartesiydi. Saatlerden de sabahın yedisi... Herkes iş güc derdindeydi. Natalia da birkaç gün kadar önce öyleydi.

Lesley ile olan film antlaşması kabul edilmişti ve çekimlere çoktan başlanmıştı. Natalia da yazar olarak sürekli stüdyodaydı. Serinin 3. cildini orada yazıyordu hatta. Lesley'in ne kadar mükemmel bir oyuncu olduğuna şahit olup ona her gün daha çok hayran kalıyordu. Onu gördükçe görmek istiyor, daha çok bağlandığını hissediyordu. Hatta onu daha çabuk görmek için stüdyoya erkenden gittiği bile oluyordu. Farkında değildi ama yine kapılmıştı Lesley'in büyülu havasına. O mükemmel bir kadındı. Gel gelelim güncele, pazartesi gününe. Sabahın köründe aldığı telefon ile apar topar evden çıkan Natalia, paniklemiş bir şekilde ilk gördüğü taksiye bindi. Stüdyonun yerini söyleyerek tırnaklarını kemirmeye başladı.

Taksi durduğunda, taksiciye parayı verip hızlıca indi taksiden. Polisler çoktan etrafı kuşatmıştı. Polislere kendisini hızlıca tanıtip içeri giriş izni aldı. Elliot da görevli olarak oradaydı. Natalia hızla yanına gitti ve nefes nefese önünde çalışmalar yapan olay yeri çalışanlarına baktı. Lesley daha gelmemişti.

“Günaydın Nat. İyi misin? Fazla endişeli duruyorsun. Gel hadi.” Elliot fazla sıcak olmayan bir ses ile konuşurken Natalia'nın omuzlarını tuttu ve stüdyodaki boş odalardan birine götürdü. Odadaki tekli koltuklardan birine oturttu ve odada bulunan otomatların birinden soğuk kahve aldı. Natalia'nın eline tutuşturdu ve sıcak bir şekilde gülümsedi. “İlk film çekiminde bunların yaşanması seni ciddi etkilemiş olabilir. Korkma Natalia. Olay kontrolümüz altında. Herkes geldiğinde ifadeleri alacağız.” Bir baba edası ile kafasını okşadı. “Her şey yolunda.”

“B-ben bilemiyorum.” dedi Natalia iyice panikleyerek. Kekelemeye başlamıştı. Elleri titriyor, gözleri yaşarıyordu. “Çok korktum Elliot.” diyerek Elliot'a sarılırdı. “Ya Lesley'e bir şey olsaydı...” Elliot, Natalia'nın dedikleri ile gülümsedi. “Merak etme, ona hiçbir şey olmayacak.”

Verilere göre olay saati gecenin ikisiydi. Stüdyodan yeni ayrılmışlardı ve Lesley birkaç dakika daha orada oyalanacağını söylemişti. Ama Tanrıya şükürler olsun ki, kurban Lesley değildi. Natalia neden bu şekilde düşündüğüne anlam veremiyordu. Lesley olmasa bile orada temizlik personellerinden birisi cinayete kurban gitmişti. Ama o nedensizce rahatlıyordu. Bir insanın ölmesi onu ne kadar strese soksa da Lesley'e bir şey olmadığı için katbekat rahatlıyordu.

Bütün ekip toplandığında, herkes teker teker sorguya çekildi. Film şirketi de sosyal medyada, teknik sebeplerden dolayı filmin çıkış tarihinin erteleneceğini bildirmişti. O gün araştırmalar devam etti ve tam olarak bir sonuç bulunamadı. Cinayet kimin tarafından işlenmişti, kimse bilmiyordu ama ortada dolaşan teoriler dolaşıyordu. Kamera kayıtları silindiği için sadece ifade ve otopsi raporları ile idare etmek zorundalardı. Herkes gerilmişti, herkes stresliydi ve herkes kötü hissediyordu.

Günlerden çarşamba, olayın yaşanmasından 2 gün geçmişti. Çoğu kişi normal hayatına dönmüştü. Natalia hâlâ olayın etkisinden çıkabiliyor gibi değildi ama yine de alışmıştı. Olay yerinin yaşandığı dinlenme odasını ayırmak için girişi yasaklamışlardı. Cinayet günündeki hâli gibi duruyordu.

Film ekibi, çalışmalara tam gaz devam ediyordu. Temizlikçi kadını çok seven oyuncular ne kadar üzölmüş olsa da çaktırmamaya çalışıyorlardı.

Lesley, Natalia'nın yanına gidip oturdu. Natalia dizüstü bilgisayarında tıkr tıkr harflere basıp kitabın yeni cildini yazarken Lesley cebinden çıkardığı bir sigarayı yaktı. "Sigara içtiğini bilmiyordum." dedi Natalia tek kaşını kaldırarak. Lesley derin bir nefes çektikten sonra sigaranın dumanını Natalia'nın tersi tarafına doğru üfledi. "Aslında tam olarak içtiğim söylenemez..." diyerek başladı cümlesine. "...sadece arada çok abartmadan içiyorum. Ayda en az bir kere falan." Natalia, eğildiği masadan doğruldu -çok fazla eğilmişti ve kambur olma tehlikesi vardı- Lesley'e döndü. "Bu, iyi bir şey değil." dedi ve biraz

gülmüsediydi. Lesley de soğuk bir bakış göndermeye çalışmıştı. Yine başlıyoruz, diye düşündü Lesley. Duygularını saklama yeteneğini kaybetmek istemiyordu. Ne zaman böyle olaylar yaşansa, Lesley depresif oluyordu. Kendisinden ve etrafından nefret edecek duruma geldiği bile oluyordu. Natalia olmasaydı ne olurdu hiçbir fikri yoktu. Onunla konuşmak ona kesinlikle iyi geliyordu. Elliot ile de konuşmak isterdi -her gün olay nedeniyle oradaydı- ama o başını kaldıramayacak kadar meşgul oluyordu. Sadece Elliot'un kısa kahve molalarında konuşabiliyorlardı. Lesley, tekrar işine dönmüş Natalia'ya, sonra da bilgisayarının ekranına baktı. Açılan bir word dosyası daha vardı ve Lesley emindi ki, Natalia kendisini sadece üçüncü cilde vereceğini söylemişti.

“Hey, bu dosyada ne var?” diye sordu parmağıyla işaret ederken. Natalia biraz durakadı ve Lesley'e baktı. “Hiç, sadece başka bir kitabın taslağını atıyordum.” Lesley, Natalia'nın söylediği ile ona döndü. “Peki, bakabilir miyim?” diye sordu. Natalia tekrar Lesley'e döndü. “Hayır~ Bu bir sürpriz.” Natalia biraz kıkırdadı. Sonra da düz bir ses ile “Şaka.” dedi. Lesley tek kaşını kaldırıp Natalia'ya baktı. Natalia da yanaklarını şişirip “Sadece konusunu belirledim ve ciddi olarak yazmaya başlamadım. Fikri unutmamak için şablonu çıkardım ve öylece duruyor...” Lesley ona kıkırdadı ve oturduğu yerden ayağa kalktı. “Sana iyi çalışmalar, Natalia.” Natalia, onun yüzüne baktığında içinde yeşeren bir şeyler olduğunu hissetti ama fazla üstelemedi. Sadece kafa sallayıp gülmüsediydi ona, sonra da film setine giden Lesley'in arkasından bakakaldı.

Aradan yaklaşık bir hafta geçmişti ve cinayeti işleyen kişi bulunmuştu. Bu arada cinayete kurban giden zavallı temizlikçinin cenaze töreni yapılmıştı. Her şey yine normal düzenine oturmuştu, çekimler devam ediyordu. Polisler de gitmişti. Elliot ve Natalia da fırsattan istifade beraber bir kafeye gitmişlerdi. Beraber bir kahve molası vermişlerdi. Lesley de diğer arkadaşları ile takılıyordu. Elliot, kahvesinden bir yudum alıp, Natalia'ya döndü. Natalia daha da içine kapanmış gibi duruyordu. “Hey, Nat,” diyerek söze daldı. Natalia'nın dikkatini çekince devam etti:

“...çok kara kara düşünüyor gibi duruyorsun. Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Natalia derin bir nefes alarak, “Lesley’e tekrar aşık olmaktan korkuyorum.” diyerek direkt konuya girdi. Elliot da biraz gülüp ona döndü. “Korkma.” diyerek sırtını sıvazladı Natalia’nın. Natalia ona gülümsedi ve “Kimseye aşık olup bela olmak istemiyorum.” dedi. Elliot ona tek kaşını kaldırarak tuhafça baktı. Natalia da tekrar ona bakıp güldü. “Boşver.” dedi Natalia. “Üstelemeye gerek yok. Sadece huzur istiyorum.” Elliot ona gülümseyip sırtını sıvazladı. “Huzuru kendine en uygun şekilde elde et, Natalia.”

Aradan bir hafta daha geçmişti. Natalia, Elliot ile olan konuşmasından sonra iyice düşünmek için kendisini eve kapatıp düzgünce düşünmeye karar vermişti ve öyle yapmıştı. Birkaç gün için izin almıştı. Sürekli düşünüyordu. Aşık olmak istemiyordu ama ne yaparsa yapsın buna engel olamıyordu. Bu özelliğinden nefret ediyordu çünkü aşık olmaktan korkuyordu. Lesley korkusuz bir kadındı. Ama o bir oyuncuydu ve çok ünlüydü. Homofobik insanların linç girişimlerini kaldırabilir miydi Natalia? Hiç sanmıyordu. Mutlu sona asla eremezlerdi bile. Natalia bundan nefret ediyordu işte. Cinsel yöneliminden dolayı linç edilmektense ölmeyi yeğlerdi. Aşırı derecede sinir bozucuydu bu.

Canı sıkkın bir şekilde evinden çıktı ve gördüğü ilk taksiyi çevirerek stüdyoya gitti. Evde cidden canı sıkılıyordu. Biraz daha evde kalsaydı cidden sinir krizi geçirecekti. Stüdyoya girip çekimlerin birazını izledi. Sonra kitabın yazarı olarak, yönetmene fikirler verdi. Çekimler bittiğinde de Lesley ile bir şeyler yemek için dışarı çıktılar. Beraber soğuk bir sonbahar yolunda yürümenin ne kadar romantik olduğunu düşünmeden edemedi Natalia.

Beraber havadan sudan konuşa konuşa gittiler restorana ve bir masaya oturdular. Lesley, sürekli gülümsüyordu. Natalia’ya gülümseyerek bakıp duruyordu. Normalde hep duygusuz bakışları olan bir kadındı Lesley, hep duygularını saklardı. Ama Elliot onunla

konuştuğundan beri artık duygularını saklamama kararı almıştı. Duygularının farkına varıp özgürleşmenin tek yolu buydu çünkü. Natalia, Lesley'e bakıp ne olduğunu düşünüyordu. Bu kadar mutlu olmasının sebebi neydi bilmiyordu ama Lesley mutluydu Natalia da mutluydu. Sadece bakışları konuşuyordu o an. Natalia da gülümsedi ve bir süre bakıştılar. Garson geldiğinde siparişleri verip sohbet ettiler. Çok fazla detaya girmeden, birbirleriyle konuşmaktan çekinircesine sohbet ettiler. Yemekleri geldiğinde, hızla yiyip kalktılar ve beraber evlerine doğru yürüdüler. Evlerine yürürlerken, elleri ve omuzları birbirlerine çarpıyordu. Bu küçük etkileşim bile içlerini sımsıcak yaparken gülümsemeden duramıyorlardı. Ayrılacakları noktaya geldiklerinde birbirlerine sarıldılar. Natalia, Lesleyi'in kokusunu içine çekti ve ondan ayrıldı.

“Yarın görüşürüz o zaman?” Lesley gülümseyip sorarcasına söylediğinde, Natalia da gülümseyip “Yarın görüşürüz.” dedi.

Artık yeni bir başlangıç yapmanın zamanıydı...

Rüya BİLGİN

İyi ki Bozulmuş

Arabam birkaç kere tekleyip durmuştu. Hiç bilmediğim yabancı bir memlekette tek başıma kalmıştım. Üstelik yağmur da başlamıştı. Arabamı kilitleyip yardım çağırma umuduyla dışarı çıktım. Uzunca bir süre yürüdüktan sonra yağmur iyice bastırdı. Sırılsıklamdım ve üşüyordum. Civardaki evlerden birinin kapısını çaldım. Küçük bir kız çocuğu açtı kapıyı. İlk önce, beni tepeden tırnağa süzüp içeriye ,babasına seslendi:“Baba, kapıda bir amca var!”Bir erkek sesi: “İçeri buyursun.” dedi.

Biraz endişelensemde kapıyı kapatıp içeri girdim. İçerisi sıcacıktı. Evdeki insanlar sobanın başında toplanmıştı. Yerde yatan yaşlı bir teyze vardı. Tüm gözler bana çevrilince açıklama yapma gereği duydum: “Merhaba. Uzaklardan geliyorum. Arabam bozulunca...”Sözüm yarıda kesildi. Yaşlı teyze doğrulmaya çalışarak: “Oğlum.” diye atıldı. “Bir gün geleceğini biliyordum!” Yaşlı kadının sözlerinden hiçbir şey anlamayarak odadakilere baktım. Bana en yakın olan kişi kadının alzheimer hastası olduğunu ve yıllar önce ölen oğlunun okumaya gittiğini sayıklayıp durduğunu söyledi.“Kadıncağız yıllardır vazgeçmedi oğlum da oğlum diye. Seni oğluna benzetti herhalde.”dedi.

Kadın gözlerini benden ayırmıyordu. Yatağına gidip sarıldım:“Elbette geldim anacığım.” dedim. Yaşlı kadının gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarını ıslatıyordu. Titreyen elleriyle ikide bir yüzümü okşuyordu. Akşama kadar kadına hayali bir çok şey anlattım; çok başarılı olup üniversiteyi kazandığımı, ayrıca tatillerde de çalışıp harçlığımı çıkardığımı... Arada bir şuuru kayboluyordu ama kendisine gelince anlatmaya devam etmem için ısrar ediyordu.Yaşlı kadın o akşam geç saatlerde vefat etti.

Mahalleli kadını köyün dışındaki mezarlığa götürdüler. Bense oradan ayrıldım. Arabama doğru giderken arkamdan biri seslendi. Bu beni eve alan küçük çocuktü. Koşa koşa geliyordu, “Ağabey!” dedi . Elime bir fotoğraf tutuşturdu. “Bu fotoğraf Azime teyzenin cebinden çıkmış. Babam sana gönderdi.”dedi nefes nefese. Ben fotoğrafa bakarken çocuk çoktan gitmişti. Fotoğraftaki genç bana gerçekten benziyordu. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Neden daha sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Hemen arabama binip buradan gitmek istiyordum. Arabamın çalışmadığı aklıma bile gelmiyordu. Zaten arabam da tek seferde çalışıverdi. Vefatından hemen önce yaşlı kadını oğluyla buluşturmanın teselliıyla “İyi ki arabam bozulmuş!” dedim içimden

Sude ATALAN

Mahalle Maçı

Ahmet, uyandığı gibi elini yüzünü yıkayıp annesinin hazırladığı kahvaltı sofrasının başına geçti. Günlerden cumartesi diye çok seviniyordu bütün gün sokakta arkadaşları ile vakit geçireceği için çok mutluydu. Hemen kahvaltısını bitirdikten sonra arkadaşlarını çağırma gitti.

Çok heyecanlı ve mutluydu. Sıra sıra bütün arkadaşlarının evine gitti ve bütün arkadaşlarını aşağıya oynamaya davet etti. Ahmet, bütün arkadaşlarını topladıktan sonra boş olan bir sokak bulup arkadaşlarıyla orada alıştırmaya yapmaya başladı. Ahmet'in en yakın arkadaşı olan Mehmet:

-Hadi artık maça başlayalım! diye bağırdı.

Ahmet yerden iki büyük taş bularak kaleleri oluşturdu ve maçı başlattı. Ahmet ve Mehmet en iyi iki oyuncular. O yüzden ikisi ayrı takımdalardı. Ama çok yakın arkadaş oldukları için ayrı takımlarda yer almalarına üzüyorlardı. Maçın bitmesine 12 dakika kaldı. Mehmetler 4-3 yeniliyorlardı. Maçın bitmesine 4 dakika kala Ahmet'in abisi Deniz, arkadaşlarıyla futbol oynamaya geldi. Deniz, kardeşini futbol oynarken gördü ve Ahmet'e maç yapmayı teklif etti. Ahmet ve arkadaşları ilk defa gerçek bir maç yapacakları için önce korktular ve sonra maç yapmayı kabul ettiler.

Deniz ve arkadaşları Ahmet ve arkadaşlarını alıp güzel bir sahaya götürdü. Deniz, takımları kurmaya başladı. Herkes kendi takımının yanına geçip biraz alıştırmaya yaptı. Alıştırma süresi bitince top, küçük oldukları için Ahmetlerden başladı. Ahmet ve Mehmet paslaşarak kaleye doğru ilerliyordu ama Deniz tek hamleyle topu Mehmet'in ayaklarından alarak arkadaşına pas attı Deniz'in arkadaşı ise tek şutla topu filelere gönderdi Ahmet ve arkadaşları bu duruma çok şaşır. İlk defa bu kadar

iyi şut atan birini gördüler. Maç böyle devam etti. Ahmetlerin takımı hiç gol atamadı. Maç 5-0 oldu. Deniz ve arkadaşları çok koştukları için yorulmaya başladı. Bunu fark eden Ahmet maçı durdurdu ve arkadaşlarına şunu dedi:

-Arkadaşlar karşı takım çok yoruldu artık koşamıyorlar, biraz daha hızlı oynarsak bize yetişemezler, dedi.

Ahmet'in arkadaşları ona hak verdi ve daha hızlı oynamaya başladılar. Ahmet ve arkadaşları ilk gollerini attı ve maçın ilk yarısı 5-1 bitti. Herkes biraz dinlendikten sonra 2. yarıyı başlattılar. Deniz ve arkadaşları dinlendikleri için eskisi gibi oynamaya başladılar ve maç 6-1 oldu. Deniz ve arkadaşları tekrar yorulmaya başladı. Ahmet ve arkadaşları maçı 6-2 yaptılar. Aradan 20 dakika geçti ve skor 6-5 olmuştu. Ahmet ve arkadaşları artık Denizlerin takımını yenebileceklerine inanıyorlardı. Maçın son 10 dakikasına girmeden önce Mehmet bir gol daha attı ve skor 6-6 oldu. Ahmet ve takımı maçı kazanacaklarını artık biliyorlardı ve son 2 dakikaya girdiler. Top Ahmet'e geldi. Ahmet kimseye pas vermeden kaleye koşuyordu. Ahmet'in önünde sadece kaleci kaldı. Ahmet şutunu kullandı golünü attı ve skoru 6-7 yaparak takımına maçı kazandırdı.

Ahmet ve arkadaşları maçı kazandıkları için evlerine büyük bir gurur ve sevinç içinde dağıldılar.

Doğa SELVİ

Gerçek Dışı Dostluk

Arabama bindimve Deniz'i aradım. Benden onu evin önünde beklememi istedi. Belki yarım saat bekledim anca geldi. Belinay ve Mert'i aradığını söyledi. Ben de Berke'yi aradım. Güzelyalı'da buluşmak üzere anlaştık. Oraya niye gittiğimizi bile hatırlamayan Deniz ile bu yol birazcık uzun gelebilirdi ama o benim çocukluk arkadaşım, alıştım artık bu huylarına. 4 saat kadar süren bir yoldan sonra Güzelyalı'ya vardık, ben 10-13 yaşlarındayken bizim olan yazlığımızın önünde Belinay ve Mert'i bekledik. Bu ikisi kuzen, Berke arkadaşım, Deniz ise daha önce dedediğim gibi çocukluk arkadaşım, kreşten.

Yılda bir kez olan grup buluşmalarımızda her bir anımızın geçtiği yerlere gidip anı tazeliyoruz. Şu an 25 yaşındayım ve bu son 5 yıldır rutinimiz oldu. Hiç kopmadık birbirimizden. Bugün de bir anımızı hatırlamak ve belki de tekrarlamak için buluştuk.

Temmuz 2007

Yine bir akşam saat 23.00 civarlarında bizim bahçede toplandık. Muhtemelen de birkaç saat oturup konuşacaktık. Ailemiz bunda bir sorun görmüyordu. Hikayeler anlatır, oyunlar oynardık. O akşamda öyleydi en azından ben öyle sanıyordum. Meğer, hepsi beni kandırıyormuş. Önce ortadan Deniz kayboldu, onu aramaya çalıştık, tabii bütün hepsi boşa. Kız yoktu. Saat epey ilerledi.Nasıl oldu bilmiyorum. Yanımda kimse yoktu.

Saat 01.00 oldu. Artık plaja inmiştim. Aklıma ne evdekilere haber vermek geldi ne de onlara mesaj falan atmak. Sonra ayak sesleri ve ateş ışığı ile gelen arkadaşlarım... Ellerinde de bir pasta. Unuttular sanmıştım. Unutmamışlardı.

Bugün sadece doğum günümü kutladık. Oturduk, ertesi gün işe gidecek olmamıza ve 4 saatlik bir yolda araba kullanacak olama rağmen

saatlerce sohbet ettik. Düşündüm de imkansızdı yaşananlar, belki başka anılar tekrarlanabilirdi ama o asla. Canım arkadaşlarım da doğum günüm olduğu için bugün toplanmak istediler. Onların doğum günlerinde buluşmuyorduk. Çünkü onları toplayan bendim. Berke'yle Mert'in kavgaları, Deniz ve Belinay'ın aynı kıyafet alma sorunları...

Arkadaşlar çok özeldir. Bunca yıldır hâlâ ayrılmamamız -ki farklı şehirlerdeyiz- bizi gerçek birer dost yapıyordu. *ALYA*

Ebrar TAYFUR

Çaresiz Çırpınış

Bir haziran akşamı, eski aile dostları gelenekselleştirdikleri hafta sonu yemeği için Buselerin evinde buluştular. Yemek için hazırlıklar tamamlanmıştı. Her yıl olan hafta sonu yemeğinin asıl sebebi, Buse ve Tuğçe'nin babalarının çok yakın iki arkadaş olmasıydı. Buse ve Tuğçe'nin babaları çok küçük yaşta ailelerini kaybetmiş ve yetimhanede büyümek zorunda kalmış iki çocuktur. Tanıştıkları ilk gün söz verdiler birbirlerine “Büyüyeceğiz ve bizim de ailelerimiz olacak ama biz ne olursa olsun hiç ayrılmayacağız” diye. Her ikisi de büyümüş ve mesleklerini ellerine almışlardı. Tuğçe'nin babası bir memur, Buse'nin babası ise kendinin kurduğu bir turizm şirketinin başında genel müdür olmuştu. İki de hemen hemen aynı zamanda evlenmiş aynı zaman kız çocukları olmuştu.

Tuğçe, ailesinin sözünden çıkmayan, dürüst, çalışkan, terbiyeli bir kız çocuğuyken Buse ise ailesi tarafından sürekli Tuğçe ile kıyaslanan ve günden güne Tuğçe'ye öfkesi artan bir kız çocuğu haline gelmişti. Aslında Buse'yi en derinden etkileyen şey Tuğçe'nin ailesinin yanında kendi ailesinin kıyaslama yapıp sürekli Tuğçe'yi örnek göstermesiydi. Buse, ailesine kendini kanıtlamak için Tuğçe'yi bir şekilde her iki ailenin gözünden düşürmesi gerekiyordu

Yemekler yenmiş ve balkon sefasına geçilmişti. Tuğçe ile Buse odada oynarken Buse lavaboya gitmek için odadan çıktı. Fakat tam lavaboya giderken gözü salonda sehpanın üzerinde duran babasının cüzdanına takıldı. Hemen cüzdanı alıp Tuğçe'nin çantasına koydu. Planı, eve gidince Tuğçe'nin anne babasının cüzdanı bulup Tuğçe'ye kızması ve kendi ailesine durumu anlatmalarıydı. Odaya giderken yüzünde bir gülümseme vardı. Ama içinde ise hem bir pişmanlık hem de bir mutluluk... Fakat planı düşündüğü gibi olmadı.

Kapı çaldı. Gelen apartman yöneticisiydi. Aidatı istiyordu. Buse'nin annesi hemen eşini çağırdı. Fakat Buse'nin babası cüzdanını bulamıyordu. Buse bu durumun bu kadar çabuk ortaya çıkacağını düşünmemişti. Yönetici adeta Buse'nin ekmeğine yağ sürmüştü. Buse hemen öne atıldı “Ben senin cüzdanını gördüm babacığım. Tuğçe alıp çantasına koydu.” Kimse Buse'ye inanmadı. Buse, daha çok kızdı ve gidip Tuğçe'nin çantasını yere döktü. Cüzdan

gerçekten çantanın içindeydi. Tuğçe ne söylediye ne yaptıysa kimseyi inandıramadı.

Buse bu durumdan yararlanarak: "Bana örnek gösterdiğiniz kız bir hırsız!" diye bağırdı. Tuğçe o kadar çabaladı ki kendini anlatmaya ama duymadılar onu, belki de duymak istemediler. Tuğçe'nin sesiz çığlıklarını ve çaresiz çırpınışlarını bir tek duvarlar duydu. Bir tek duvarlar gördü. O günden sonra iki ailede bir daha hiç görüşmediler.

Yıllar sonra ikisi de büyümüş ve meslek sahibi olmuş iki kadını artık. Tuğçe, bir banka müfettişi Buse ise bir bankacı olmuştu. Bir gün Buse'nin müşterilerinin birinin hesabında açıklık oluştu. Bu açıklığın sebebi Buse'nin yakın arkadaşı olan Sibel'in müşterinin hesabından kendi hesabına transfer yapmasıydı. Fakat olay ortaya çıkınca Sibel ne yapacağını bilemedi. İlk şüpheli kişi haliyle Buse idi. Bütün olayı sözde yakın arkadaşı olan Buse'nin üstüne atmıştı. Buse bu olay karşısında ne yapacağını bilemedi. Kendini anlatmaya çalıştı ama nafile. Buse'nin bu olayda ilk aklına Tuğçe gelmişti. "Keşke" dedi. "Keşke yapmasaydım..." Bu durumla banka müfettişi olan Tuğçe ilgilenecekti. Tuğçe bankaya teftişe gidecekti. İkisinin de birbirini göreceğinden haberi yoktu. Hem de bu karşılaşacakları günün Buse'nin en zor günü olacağını ikisi de bilmiyordu.

Tuğçe bankaya girip Buse ile karşılaştığı anda Buse'yi tanımıştı. Buse de Tuğçe'yi tanımıştı. Uğradığı iftirayı çözecek kişinin yıllar önce iftiraettiği kişi olduğunu öğrenince başından kaynar sular dökülen Buse, utancından Tuğçe'nin yüzüne bile bakamadı. Tuğçe duygusallaşmadan profesyonelce Buse'nin suçsuz olduğunu ortaya çıkarıp olayı çözüme kavuşturdu. Buse hem teşekkür etmek hem de yıllar önce yaptığı şeyden dolayı özür dilemek için Tuğçe'nin yanına gitti. Ama Tuğçe Buse'nin konuşmasına fırsat vermeyip arkasına bile bakmadan çekip gitti. Tuğçe'nin gitmesinin sebebi kendini beğenmişliği değil Buse'ye en büyük dersi vermek istemesiydi. Vicdan dersi...

Gökçe PAKTİN

Kardan Adam

Okullar tatil olmuş ve sömestir gelip çatmıştı o gün hava aşırı soğuk ve karlıydı. Masal, uyanıp minik odasının penceresinden baktığında beyaz bir şeyin yağdığını görmüştüve hemen koşup annesine dışarıda havadan gelen beyaz şeyin ne olduğunu sordu. Annesi de dışarıda ekvatora yakın olan bölgelerde az rastlanan bir hava durumu olduğunu söyledi. Masal, annesine anladığını söyleyip tekrar odasına giderken annesine kahvaltı hazır olduğunda onu çağırmasını söyledi.

Masal, bilgisayarını açtı ve araştırmaya başladı. 17 dakika sonra annesi çağırdı, araştırması yarım kaldı ancak temel şeyleri öğrenmişti. Misal, dışarı çıkarken mont giymesi, eldiven takılması gerektiği ve daha birçok şey...

Kahvaltı sofrasından kalktıktan sonra annesi sofrayı toplayıp Masal'a sürpriz yapmak için kışlık giysileri çıkarttı. Masal, araştırmasını tamamladıktan sonra annesinin yanına gidince annesinin kışlıkları çıkardığını gördü ve buna çok sevindi. Annesi eldivenlerini ve atkısını giymesi söyledi. Masal, hemen giyip dışarı çıktı.

Dışarıda arkadaşlarının birbirlerine kartopu fırlattığını görünce o da aynısını yapmaya başladı ve saatlerce kartopu oynadı. Akşam saat 8 civarı annesi yemek yemek için eve çağırdı. Masal, arkadaşlarıyla kartopu oynamaya devam etmek istese bile annesinin sözünü dinledi ve eve gitti.

Annesi evde en sevdiği yemeği yapmıştı. Annesi, babası ve Masal birlikte oturup ve yemeklerini yediler. Masal, yemekten sonra ailesiyle birlikte film izleyip ondan biraz sonra uyumaya hazırlandı. O sırada annesi gelip ona "Bugün eğledin mi?" dedi. Masal ise "Çok fazla eğlendim anneciğim hem de çok" diyerek cevap verdi.

Sabah çok erkenden kalkan Masal, hemen bilgisayarının başına oturup karla neler yapılabileceğini araştırır; karşısına kartopu,kardan adam yapmak gibi seçenekler çıkar.Ancak Masal, kardan adam yapmayı bilmiyordu.Hemen koşup annesine kardan adamı nasıl yapabileceğini sordu.Annesi ona kullanacağı malzemeleri ve birkaç eşya parçasını verip “Bunlarla yapabilirsin.” dedi. Masal annesine kendisiyle gelmesini teklif etti ancak annesi çok işi olduğu ve bu yüzden üzülerek gelemeyeceğini söyledi.

Masal yalnız kaldığı için üzüldü ancak dışarıya çıktığında arkadaşlarını görünce onlara da kardan adamın nasıl yapılacağını anlatıp malzemeleri gösterdi.Masal ve arkadaşları hemen işe koyuldular, devasa bir kardan adam yaptılar.Masal ve arkadaşları yaptıkları kardan adama Kayra ismini koydular, ardından Masal ve arkadaşlarını anneleri evlerine çağırdı.Masal annesine çok yorulduğunu ve bu yüzden hemen yatacağını söyledi, annesi de onu anlayışla karşıladı.

Ertesi gün masal yatağından kalktı elini ve yüzünü yıkadıktan sonra kahvaltı bile yapmadan kardan adamı ziyaret etmeye gitti ancak karşısında ne görsün? Kardan adam erimişti, Masal bu duruma çok üzüldü. Hemen eve gidip annesine neden kardan adamının eridiğini sordu. Annesi ise karın suyun kristalleşmesi ile oluştuğunu, ardından yeryüzüne kristal bir şekilde indiğini söyledi. Masal ise bu durum karşısında birdahaki kar yağmasını beklemesi gerektiğini öğrenir.

Kayra Su HACIOĞLU

Yanlış Karar

Büyük gün sonunda gelmişti. Üniversite sınavının sonuçları açıklanacaktı. Aslı, Emel, İpek, Şadan ve Dilek olmak üzere beş arkadaş Aslı'nın evinde toplanmış sonuçların açıklanmasını bekliyordu. Derken sonuçlar açıklandı ve büyük bir heyecanla sonuçlarına baktılar. Hepsi çok güzel bölümler kazanmıştı. Aslı ve Emel tıp fakültesi, İpek ve Dilek tekstil ve moda tasarım fakültesi, Şadan da eğitim fakültesini kazanmıştı. Çok mutluydular. Sarılarak birbirlerini tebrik ettiler.

Saat ilerleyince herkes dağıldı. Aslı'nın ailesi eve geldi. Aslı bu güzel haberi ailesine verince ailesi de çok sevinmiş ve onu tebrik etmişlerdi. İki hafta sonra kayıtcın herkes aileleriyle okullarının buldukları şehre gitti. Aslı'nın okulu İstanbul'daydı. Ailesi Aslı'nın kaydını yaptırdı ve Aslı'nın kalacağı yurdu gördüler. Tekrar Manisa'ya döndüklerinde beş arkadaş toplanıp bu süreçte yaşadıklarını anlattı. Okulların açılmasına az bir süre kaldığında herkes okulunun bulunduğu şehre gitti.

Aslı'nın oda arkadaşı Esra'ydı. Esra, kısa boylu, kumral, gözlüklü ve şirin bir kızdı. İyi anlaşıyorlardı. Okullar başlamıştı. İlk zamanlar her şey güzel gidiyordu ama zaman ilerledikçe Aslı zorlanmaya başladı. Aslı'yı kan tutuyordu ama o da bunu yeni öğreniyordu. Her kan gördüğünde bayılıyordu. Diğer arkadaşlarıyla her gün konuşuyordu. Onlar okullarında çok mutlu olduklarını söyleyince Aslı da üzülmemeleri için onlara bir şey anlatmadı. Bu duruma alışmalıydı. Günler zorlukla geçse de aradan dört yıl geçmişti ve Aslı da diğer arkadaşları gibi fakültesini bitirip diplomasını aldı. Manisa'ya döndüklerinde beş arkadaş hemen buluştular.

Birbirlerini çok özlemişlerdi. Saatlerce muhabbet edip özlem giderdiler. Bir süre sonra ilk haber İpek ve Dilek ikilisinden geldi. Bir

tasarım dükkânı açmaya kara vermişlerdi.”İki Dostun Tasarım Evi” adlı bir dükkân açtılar.

Az bir süre sonra Şadan da güzel haberi verdi.İzmir’de bir ortaokulda Türkçe öğretmenliğine atanmıştı.Kızlar bunun sevincini yaşarken Aslı’nın da özel bir hastanede işe başladığı haberi geldi.Çok geçmeden Emel de bir hastanede işe başladı.Aslı, gün geçtikçe mutsuzlaşıyordu.Aslı hariç hepsi işinde çok mutluydu ama Aslı hâlâ kendisini kan tuttuğu için zorlanıyordu.Bir gün arkadaşlarıyla bir araya geldiklerinde Aslı dayanamayıp arkadaşlarına her şeyi anlattı.Arkadaşları bu duruma çok üzölmüşler,daha önce anlatmadığı için Aslı’ya kızmışlar ve onu teselli etmişlerdi. Birkaç gün sonra Aslı İpek ve Dilek’in dükkanına uğradı.Onu İpek karşıladı:

-Hoş geldin Aslı.

-Hoş buldum İpek.Nasılsınız?

-İyiyiz ama işler çok yoğun.Sen biraz otur biz de işimizi bitirip hemen yanına gelelim.

-Tamam.Siz beni merak etmeyin.

Aslı oturdu.Beklerken sıkılmış ve eline kağıt kalem alıp bir şeyler karalamaya başlamıştı.Aslı, aslında çizim yapmayı sevmezdi ve güzel çizim yaptığının farkında değildi.Bir süre sonra İpek ve Dilek işlerini bitirip yanına geldiğinde çizimini çok beğenmişlerdi.Beraber yemek yediler ve oradan ayrıldılar.

Aslı o gün eve gittiğinde de çizmeye devam etti. Artık hastanede, evde ve her boş vakit bulduğunda çizim yapıyor ve bundan çok zevk alıyordu.Çizim yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Bir gece oturup düşündü ve mesleğinde yaşadığı bütün zorlukları göz önüne alarak bu mesleği bırakıp tasarım okumaya karar verdi.

Hastanedeki işine son vermiş ve yeniden üniversite sınavına hazırlanmaya başlamıştı.O gün bütün arkadaşlarını çağırdı ve bu kararını onlara açıkladı.Arkadaşları çok mutlu olmuşlardı.Aradan zaman geçti.Aslı üniversite sınavına girmiş tekstil ve moda tasarım fakültesini

kazanmıştı.Bu haberi arkadaşlarıyla kutladılar.Yeniden üniversite hayatına başlamak çok güzeldi.Bu sefer çok mutluydu ve her şey istediği gibi ilerliyordu.

Günler haftaları,haftalar ayları,aylar da yılları kovalamıştı.Sonunda mezun oluyordu.Çok sevdiği bu fakülteyi üçüncülikle tamamlamıştı.Manisa'ya döndüklerinde İpek ve Dilek ile düşünüp ortak olmaya ve daha büyük bir dükkâna taşınmaya karar verdiler. Dükkânı açtılar.İşleri çok güzel gidiyordu.Aslı lisede çizime olan yeteneğinin keşfedilemeden yanlış bir mesleğe yönelmesine rağmen sonunda yeteneğini keşfedip pes etmeyerek tekrar okumaya karar vermiş ve hiç yılmadan fakültesini bitirip sevdiği mesleğe kavuşmuştu.Bundan sonra da hayatına mutlu mesut devam etti.

Ceylin GARİP

Sevginin de Ötesi Kıskançlık

Arya her gün olduğu gibi sabah erken kalkar ve çalıştığı kafeteryaya gitmek için hazırlanır. Kafeteryayı açar ve müşteriler gelmeden hazırlıklarını tamamlar. Her zamanki müşterisi bir yandan da hoşlanmış olduğu terzi Savaş Bey yerine oturur ve siparişini verir. Sipariş verirkenki o İstanbul ağzı, giyinişi, bir kadınla nasıl konuşması gerektiğini bilmesi onda sevdiği birkaç özelliştir. Bu özellikler de onu Arya'ya çeker. Kahvesini Savaş Bey'e verip işine geri döner.

Bir sabah Savaş Bey kahvesini yudumlarırken kafeterya dolmaya başladı, yanındaki arkadaşı Derin işe gelmediğinden Arya'nın eli ayağına karıştı. Arya, o telaşla bir müşterisinin üstüne kahve döktü ve özür dileyerek kendini affettirmeye çalıştı. Bu sırada Savaş Bey Arya'yı izliyordu. Arya'nın hareketleri, konuşmasındaki o kibarlık Savaş Bey'i etkilemişti. Savaş Bey, kızı yanına çağırıp kendisiyle bir yemek yemesini istedi, davetinin kabul edilmesi üzerine terzi dükkânı açmak için hesabı ödeyip çıktı.

Yemek günü gelip çatmıştı, lüks bir restorantta buluştular, konuşmalarıyla bir süre sonra masaları şenlenmişti. İkisi de birbirinden hoşlandıklarını anlayınca birlikteliklerini evlilikle devam ettirmeye karar verdiler.

Savaş, artık yaptığı kıyafetleri güzel mi güzel Arya'ya giydirip müşterilerine sunmaya başladı. Arya müşterilerin beğenileri, güzel sözleri arasında mahcup oluyordu. Arya'ya olan ilgi gitgide artmaya başlamıştı, Savaş bundan mutluluk duymak yerine yavaş yavaş sinirlenmeye ve kıskanmaya başlamıştı onu. Hareketleriyle, sözleriyle bunu belli etmeye çalışıyordu. Arya, neler olduğuna anlamak için Savaş'la konuşmak istedi ve çekinerek şöyle söyledi : “ Nedir bu tavır? Bana eskisi gibi davranmıyorsun, lütfen bu şekilde davranma! ” Savaş

dikkatlice dinlemişti, sesini yükselterek : “Senin insanların ilgisini çekmeni istemiyorum, bana özel kalmalısın!” demesi üzerine Arya çok şaşırıldı. Oradan uzaklaşıp sahile gitti, dalgaların eşsiz dansı Arya’yı biraz da olsa sakinleştirmişti.

Eve döndüğünde soğuk yatağına yatıp kendini uykunun kollarına serbest bıraktı. Sabah Savaş ile pek konuşmadı, çünkü konuşmadan olsa gerek. Gece Arya’ya iyi davranmaya başlamıştı çünkü düzeldiğini göstererek sabah kahvaltısında zehirleyecekti onu. Eşi, sabah mükemmel bir kahvaltı hazırlattı ve Arya’ya gönderdi. Arya, kahvaltı yapınca zehirlendi, boğazına bir yumru saplanmıştı, nefes alamıyordu ama onu ziyarete gelen arkadaşı Derin durumun farkına vardı. Arkadaşını hızla en yakın hastaneye getirdi. Tedavi edilemeyecek kadar vücuduna zehir aldığı için o gün Arya öldü.

Arkadaşı Derin Arya’nın ölümünden sonra terzi Savaş Bey’i şikâyet etti, namını kötüledi ve onu toplumda değersiz, karactersiz olarak tanıttı. Savaş Bey, her ne kadar pişman olduğunu söylese de içindeki sevgiden de öte kıskançlık kim bilir diğer insanlara neler yaptırabilirdi? Müşterileri giderek azaldı ve yok oldu, artık bütün ünü kaybolmuştu. Arya’yı öldürdüğüne değil de ününün gitmesine üzgün ve kızgındı. Sevgi güzel şeydir ama kullanmasını bilene.

Ela ÇİFTÇİ

Kanayan Zihinler

Kasvetli bir sonbahar günüydü. Yüksek binalardan zar zor seçilen gökyüzü yoğun, gri bulutlarla kaplıydı. Kapüşonunu kafasına geçirmiş, başını eğmiş hızlıca yürüyordu. Yerler az önce dinmiş yağmur yüzünden ıslaktı. Dökülen yapraklar ıslanıp kaldırımlara yapışmıştı. Yanında konuşup duran sinir bozucu şey olmasa huzurlu bir ortam sayılırdı.

Beyaz, kıvrıkcık saçları, uzun paltosu ve açık renk takımıyla sevecen bir tipti. Elinde tuğla gibi kalın bir kitap tutuyordu. Kalemin, kağıdı çizen sesini duydu: “Çay içme saatini 15 dakika ile kaçırdın Nikolai. Acele et, böylece kitap okuma saatini de kaçırma.” Nikolai sinirle nefes verdi: “Hangi saatte çay içeceğime karışma bari!” Balthazar tatlı tatlı gülümsedi. Geçen yıllar içinde onun agresifliklerine alışmıştı: “Kadere karşı çıkamazsın Nikolai. Bu Tanrı'nın emri.” “Tanrı'nın benim çayımdan daha önemli işleri olduğuna eminim.” Balthazar'ın sesi ballı süt kadar tatlı ve ılıktı. “Kitap okumaya başlamak için 24 dakikan kaldı.”

Nikolai, onunla tartışmanın vakit kaybı olduğunu biliyordu. Cevap vermeden yürümeye devam etti. Karşıdan karşıya geçmek için adımını yola atınca güçlü bir el onu kolundan tutup sertçe kaldırma çekti. Nikolai kaşlarını çattı. “Ne yapıyorsun sen?” Cümlesini bitiremeden hızlı bir araba kulakları sağır eden bir gürültüyle önlerinden geçti. “Sana bugün ne yaşayacağını anlattım Nikolai. Neden beni hiç dinlemiyorsun?”

Meleklerle özgü gülümsemesi yüzündeydi. Sanki bir kucak dolusu yavru kediye bakıyormuş gibi bir gülümsemeydi bu. Şimşek çaktı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. “Sana şemsiyeni almanı da söylediğimi hatırlıyorum.” “Bilgece sözlerinin hepsini akılda tutmak zor.”

Yağmura aldırmadan yürümeye devam etti. Sürekli dibinde dolaşıp ona ne yapması gerektiğini, neler olacağını söyleyen melekten bunalmıştı. Artık onu hiçbir şey şaşırtmıyordu çünkü her şeyi biliyordu. Ne zaman yemek yiyeceğini, izleyeceği filmlerin sonunu, arkadaşlarının ona verecekleri hediyeleri... Saçak altlarından değil de yolun ortasından devam etti yürümeye. Yağmuru hissetmek, bir kez olsun özgür olmak istedi. Hiçbir şeyi bilmemek. Baş belası meleği ona gülümsüyordu. “Eğer yağmur altında yürümeye devam edersen hasta olursun.” Nikolai alaycı bir ifadeyle, “Kitabında yazmıyor mu?” diye sordu. Balthazar kitabın birkaç sayfasını karıştırdı. Yüzünü ekşitti. “Yarın kuzenlerinle buluşacaksın, hasta olmasan iyi olur.” “Kuzenlerim aynı ülkede bile yaşamıyorum! Onlarla nasıl buluşabilirim?” “Söylediklerimin doğruluğuna alışman gerekirdi Nikolai.” “Evet sen başımdan atamadığım bir falcı gibisin!”

Balthazar dehşetle, “Arkadaşım!” diye bağırdı. Sesini alçaltıp devam etti. “Tanrı'nın planlarına fal dememelisin! Tanrı'nın merhameti kadar gazabı da insanlığın üstündedir. Gazabını keskin bir kılıç gibi...” Nikolai'ın dinlemediğini görünce dudağını büküp omuzlarını düşürdü. Tam bir çocuk gibi görünüyordu. “Tamam bir şey demedim.” diye homurdandı. “İşine burnumu sokmayacağım.” Nikolai sokağın solundan döndü. “Bekle! Oradan gitmemen lazım!” Kısa adımlarla peşinden koşmaya başladı. Nikolai'ı vitrinlerin yanında yürürken buldu. Yanına yaklaştı. Nikolai televizyon satan bir mağazanın önünde durmuştu. Ekranlardan birinde en sevdiği müzik gruplarından birinin klibi oynuyordu. Nikolai camın yansımasından yaklaşan meleği gördü. “Çok yazık. Grup altı ay sonra dağılacak. İki hafta sonraki konserlerine gitmek ister misin? Son konserleri olacak da.” Nikolai ters ters bakmakla yetindi. “Aslında gitmesen daha iyi. Konser için bilet bulayım derken dolandırılacaksınız. Ardından...” Bakışlarını fark edince sustu.

Gökyüzündeki kalın bulut örtüsü dağılmaya başlamıştı. Güneş, parça parça bulutların arasından parlıyordu. Bu ışık, bu sıcaklık kaynağı o kadar sinirini bozuyordu ki, elinden gelse uzay boşluğuna savururdu. Bunu bilen Balthazar, “Merak etme birazdan hava tekrar bulutlanacak,” dedi.

Yol üstünde en sevdiği kitapçının tabelasını görünce gülümsedi. İçeri girip kapıyı ardından kapatınca serin hava dışarıda kalmıştı. Balthazar arkasından yürüyordu. Bir yandan da kitabın sayfalarını karıştırıyordu. “Aradığın kitap kalmadı.” Biraz duraksadı. “Haftaya cuma bulabiliriz ama.” “Ben de başka kitaba bakarım o zaman.” Balthazar bileğindeki altın saati kontrol etti. “18 dakikan var.” Sesi endişeli çıkıyordu. “Okul çıkışına denk geleceğiz. Eve gecikebiliriz. Sonra gelsek iyi olur.” “Birkaç dakika geç okusam bir şey olmaz bence.” “Anlamıyorsun!” Koluna asılıp onu çıkışa sürüklemeye başladı. “Yola çıkmalıyız. O kitabı okumalısın.”

Nikolai kızgınlığının geri döndüğünü hissediyordu. “Ne yapıyorsun? Herkes bize bakıyor şu an!” Kendisine şaşkınlıkla bakan müşterilere bakışlarına sahte bir gülüşle cevap verdi. “Affedersiniz, o... Arada yapıyor öyle şeyler.” “Lütfen Nikolai! Bugün çok önemli, kaderin bugüne bağlı!” Nikolai daha fazla rezil olmamak için dışarı çıktı. Balthazar kaldırımlarda hızla koşuyor, onu da peşinden sürüklüyordu. “Ne olduğunu söyleyecek misin artık?” Kolunu onun kısaç gibi kenetlenen parmaklarından kurtardı. “Delirmeye başladın.” “Hemen gitmezsek çok geç olacak! Her şey için çok geç!” Nikolai onun elindeki kitabı kaptı. “Ne yazıyor burada?”

Balthazar panikle kitabın diğer ucundan tuttu ve ikisi de çekmeye başladılar. Yoldan geçenler garipseyen bakışlarla onu izliyordu. Balthazar'la ikisini değil, sadece onu. “O kitaba bakamazsın! Yasak, her şeyi mahvedeceksin.”

Nikolai kitabı birden bırakınca Balthazar dengesini kaybedip sendeledi. “Bana ne olacağını söyle o zaman!” “Peki.” Balthazar anın

verdiği panik ve heyecanla nefes nefese kalmıştı. “2 saat içinde evin yanacak. Geriye hiçbir şey kalmayacak, anlıyor musun? Kitap da yok olmadan önce onu okumalısın.”

“Evim mi yanacak?” Korkuyla karşısındaki meleğe bakıyordu. Her şey çok anlamsız gelmeye başlamıştı. Geçtiği sokaklar, söylediği sözler... Gördüğü her şey zihninde girdap gibi dönüp onu içine çekmeye başladı. Seslerkulağında uğuldadı. “Evet! Bu yüzden acele etmeliyiz ki kitabını bitiresin. Hadi Nikolai fazla vakit kalmadı.”

Nikolai yanındaki elektrik direğine yaslandı. Akli gezegenler gibi dönüyordu. “İtfaiyeyi arayalım.” Destek alarak yürümeye çalıştı. “İtfaiyeyi arayın. Onlar halleder. İtfaiye...” Sesi gittikçe kısılıp şehrin gürültüsüyle yutuldu. “O sonraki iş.” Balthazar koluna girdi. “Hadi, gitmeliyiz.”

“Yangın çıkacak.” Kendi kendine konuşuyordu. “Biri söndürsün. Yanacak her şey. Dünya da yanacak.” Mırıldanıyordu. Yanındaki meleğin görüntüsü yavaşça soluyordu. “Atacaklar bizi ateşe...” Dizlerinin üstüne düştü. Gözünün önünde yaşlı bir adam konuşuyordu. Ama duyduğu yumuşak bir kadın sesiydi. Sanki üst üste binmiş iki kaset gibi. “Dua et Nikolai. Tanrı çocukların duasını kabul eder.” “Annen öldü,” dedi başka bir ses. Tanıdık bir sestiydi. Her gün duyduğu bir ses. “Artık ben varım. Önceden annen seni koruyordu. Artık buna gerek yok. Olacak her şeyi sana önceden söyleyebilirim.” “Benim adım Balthazar.”

Kollarının üstünde sürünerek yola doğru ilerliyordu. Ona seslenen insanları duymuyordu. Ahşap, büyük ev alev alev yanıyordu. Alevler alt kattan yukarı tırmanıyordu. Arabalar acı korna sesleriyle aniden duruyordu. Yanına toplanan insanlar onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Nikolai bağırıp tekmeler savuruyordu. Onu tutan kollardan kurtulup koşmaya başladı. “Ev yanıyor. Söndürün, ev yanıyor.” Ayakları yere değmiyor, sanki uçuyordu. Yanan evden parçalar dökülüyordu. “Annemi çıkarın! Orada kaldı onu kurtarın!” Korna sesleri gürleyen alevlerin sesine

karıştı. Ani bir acı hissetti. Ardından yere kapaklandı. Görüşü kayıyordu. “Melekler seni korusun,” diyordu annesi. “Melekler seni korusun.”

“Aslında bildiğin hiçbir şey gerçek değil,” dedi Balthazar’ın tam tersi görünümüne sahip bir adam. Melek ve şeytan, iyi ve kötü, düzen ve kaos birbirine girmişti. Görüntüler kamera flaşı gibi aniden parlayıp sönüyordu. “Hayal aleminde yaşıyorsun ama rüyalar seni şeytandan koruyamayacak. Ben seni her zaman beklerim.”

Annesinin ağlayarak ibadet eden görüntüsü gözlerinin önünden geçti. “Özgür olmak istiyorum. Özgür olmak. Özgür...” Gözleri kapanıyordu. Orada bulunanlar, şaşkınlık ve korkuyla kendi kendine bağırıp çağıran, ardından da yola atlayan adamın yardımına koştular. Kararan görüşüyle etraftaki sesler sustu ama deliliğinin sesleri her daim aklında yankılanacaktı.

Selin KURTEŞ

Kaygının Cezası

Elçin herhangi bir firmada çalışan 36 yaşında bekâr bir kadındı.Firmada çalışmak onu çok yoruyordu.Katıplık sınavı için başvuru yaptı fakat yaşı gereği son şansıydı ve bu durum onu çok germişti.

Başvurusu kabul edildi ve sınav tarihi belirlendi.Tabii ki Elçin heyecan içindeydi.Bunun yanında kaygı olmazsa olmazdı.Elçin'in kafasında yüzlerce olumsuz fikir vardı.Her gün bir önceki günden daha fazla çalıştı.Her gün daha da streslendi. Önünde sonunda sınav günü geldi.Elçin adliyeye gitmek için yola çıktı.Adliyeye vardığında adının okunması için bekledi.Kısa boylu,şişman bir adam gür bir ses tonuyla isimleri okumaya başladı.”Aslı Sönmez,Bora Çakır,Elçin Deniz,Hüsamettin Şensöz,Burak Kaynarca...”Elçin gittikçe daha da gerilmeye başladı.Sınavın yapılacağı odaya doğru ilerledi.Yerine oturdu ve sınavın başlamasını bekledi.Komisyon üyeleri yapılması ve yapılmaması gerekenleri anlatıp sınavı başlattı.Elçin'in tam olarak 3 dakikası vardı. Sayfa açıldığı anda ellerine hâkim olamadı ve tir tir titremeye başladı.Bu gerilimle 3 dakika çoktan bitmişti bile... Adliyeden eve gidene kadar kafasında şu düşünceler vardı: “Çok çalışmıştı,çok iyi hazırlanmıştı bu sınava,son şansıydı,memur olmak istiyordu,özel sektörde çalışmak istemiyordu.” Fakat yine heyecanına yenik düşmüştü çünkü hazırlanırken 3dakikada 150-160 kelime yazarken sınavda 105 kelime yazmıştı,mülakata girmek için gereken sıralamaya giremeyebilirdi, bu onu kahrediyordu.

Eve geldi,olanları ailesine anlattı.Annesi Naciye Hanım,ablası Özüm ve yeğeni Pınar Elçin'i teselli etmeye çalıştılar.Kaygılarla sonucun açıklanmasını bekledi. Sonuç açıklandı, sınavda baraj 100 kelime ile kapandı,mülakata girmeye hak kazandı.Şimdi mülakata çalışmaya başladı.Bütün tarih konularına çalıştı,güncel olayları takip etti ve adli

terimleri ezberledi,artık mülakata hazır olduğunu düşünüyordu. Tek sıkıntı stresten ve stresle nasıl baş edebileceğini bilemiyordu.Mülakat günü geldi çatı. Elçin annesi Naciye Hanım ile adliyeye gitmek üzere evden çıktı.Yine isimler okunacaktı. Onar kişilik gruplar hâlinde bir odaya alındılar,Elçin sırasını bekliyordu.Çıkanların bazıları gülüyor,bazıları ağlıyordu.Elçin'in bir önündeki kişi çıktı.Sıra Elçin'de idi,bayılacak gibi hissediyordu,tam kapıdan içeri girerken Elçin'in aklındaki her şey silinmişti sanki,adını bile zor söyledi.İlk soru karşısında bakakaldı.Belki bir,belki iki dakika cevap veremedi.Cumhuriyetbaşsavcısı diğer soruya geçti ama Elçin'in tüm umutları kesilmişti. Bir iki soru daha sorulduktan sonra Elçin dışarı çıktı.

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki tüm hayallerini o odada bırakıp dışarı çıkmıştı sanki...Yaklaşık iki,üç ay sonra sonuçlar açıklandı.Tam da beklediği gibiydi,olmamıştı! Olsun bir dahaki sefere demek çok isterdi ancak sınava bir daha katılma şansı yoktu. İşte o an kaygının, stresin hiçbir işe yaramadığını sadece hayatını mahvettiğini anlamıştı!..

İlayda YILMAZ

Çağ Açan Sinyal

Bay Jerry,her zamanki gibi en son gelen sonuçları inceliyordu.SETI araştırma enstitüsünde çalışan Bay Jerry Ehman, sıkıcı ama önemli bir iş yapıyordu.Günlük olarak uzaydan gelen sinyalleri analiz ediyordu.Evreni dinlemek gibiydi bu iş.Eline kahvesini aldı,masanın başına geçti ve eline ilk kağıdı aldı.Başladı incelemeye.Belki de saatler sürecekti bu iş.Ama bugünün raporlarını bitirmesi gerekiyordu.

Saat gece 12 idi başladığında kağıtları okumayı.Saatler geçti durmadı,devam etti.Belki bir şeyler bulurum diye ümidini kesmedi.Ama o kadar uzun sürmüştü ki bu işlem,o da yorulmuştu artık. Bırakacaktı ama zaten neredeyse bitmişti bu iş de.Son kağıtlara da göz attıktan sonra, tam yatmak için kalkacaktı ki son 1 kağıt kaldığını fark etti. O kağıdı incelerken birden gözleri fal taşı gibi açıldı.Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı.İşte!Güçlü bir sinyal yakalamıştı! O kadar etkilenmişti ki hemen o güçlü kaynağın olduğu yere ‘Wow!’ yazıvermişti.Tam da o anda bölüm arkadaşı olan Billy gelmişti. Bağırarak “Buldum!Güçlü,çok güçlü bir sinyal buldum! Billy bak!” dedi. Billy hemen kâğıdı aldı ve inceledi.Evet,çok güçlüydü bu sinyal.Billy “Gerçekten çok güçlü.” dedi.Rusya’yla hemen irtibata geçip bunu doğruladılar.Resmi olarak sinyal kanıtlanmış oldu!

Ertesi gün,sabah erkenden bu haberi bütün kuruma yaydılar.Birçok kişi artık bu haberi konuşuyordu.İstedığı olmuştu işte!Hayali gerçek olmuştu.Sonunda güçlü bir sinyal bulmuştu!Ama acaba bu sinyal nereden geliyordu?İlk günün yarısında, sinyalin anlamını araştırdılar ancak bir sonuca varamadılar.Günün diğer yarısında ise nereden geldiği hakkında toplantılar yaptılar.Tabii ki Bay Jerry de bu toplantılara katıldı.En öne oturmuştu.Toplantıyı Billy

yönetiyordu.Toplantı başlamıştı. Billy, “Evet Bay Jerry,bu sinyali bulmayı neye borçlusunuz?” diye sordu.“Sabırma.” dedi Jerry. “Peki,bu sinyal çok önemli bir sinyal.Şu anda da çok önemli bir toplantıdasınız.”

Konuşurlarken arkaya projeksiyonla yansıtılmış olarak ‘Wow!’ sinyalinin görüntüsü belirdi. Billy konuşmaya devam etti: “Bu sinyalin nereden geldiği hakkında fikriniz var mı?” “Tau Sagittarii takımyıldızından geldiğini düşünüyorum.” “Peki,bu sinyalin hangi GHz aralıklarda olduğunu biliyor musunuz?” “Aslında,bu son derece önemli bir konu. Şaşıracaksınız ki bu sinyal sadece 1 aralıktan yayılıyordu.Yani bu da sinyalin doğal bir kaynaktan gelme olasılığını düşürüyor.” “Tau Sagittarii takımyıldızından geliyor demiştiniz.Başka bir yerden gelme ihtimali nedir?” Bay Jerry biraz düşündü, sonra da: “Bunun yanında kesin konuşmamak gerekir.Bu sinyal, dünyadan yayılan sinyalin bir enkazdan çarpıp geri dönmüş hâli olabilir.” Billy hemen yanıtladı: “Ama böyle bir şey olamaz Bay Jerry,bu sinyal aralığının dünyada kullanılması yasaktır.Yıllar önce yasaklandı.” Bay Jerry, biraz daha toparladıktan sonra, “Evet,söylediğiniz doğru.Bu sinyal aralığı yasaktı.Onun yanında bir ihtimal daha doğuyor.Biraz daha düşük bir ihtimal olsa da doğal bir kaynağın yaydığı sinyalin uzayda güçlenmiş hâli olabilir.” Billy,Jerry’e hak verdi: “Bu doğru bir kanı. Çok olası bir şey bu.” Bay Jerry’nin aklına bir şey daha geldi: “Ayrıca,bu sinyal sadece 72 saniye sürüyor. Bu da bir kasıt olabilir.” Billy bunu doğru buldu: “Evet, bunun da araştırılması lazım.Evet, arkadaşlar hepinize toplantıya katıldığınız için teşekkürler.” dedi ve toplantıyı kapattı.

Eh ne de olsa Jerry de insandı.Acıkmıştı.Kafeteryaya yemek yemeye gitti.Makarna severdi,makarna aldı.Yemeğini yerken yanına Billy geldi.O da yemek almıştı ama yemeğini zar zor yiyor gibi duruyordu.İşlerden yorgun düşmüştü.Uzun bir sessizlik oldu.Yemeklerini bitirirlerken Billy sordu: “Çok heyecanlandın mı?” Jerry şaşırılmıştı: “Ne zaman?” “Sinyali keşfettiğin zaman.” “Tabii ki de evet.Çağ açacak bir buluş bu! Hâlâ heyecanlıyım.” Billy, afiyet olsun, dedi ve masadan

kalktı. Sonrasında da Jerry de kalkıp yatmaya gitti. Ertesi gün, herkes farklı bir habere uyanmıştı. SETI nin bilim adamları WoW sinyalinin aynısını meteorlardan bulmuşlardı! Bunun hakkında SETI sorumluları hemen bir araya gelip konuşmaya başladılar Bay Jerry de oradaydı. Tam konuşmanın ortasına gelmişlerdi ki sinyalin sadece 1 harfinin farklı olduğu haberi geldi. Bu sinyal normaldi o zaman. Ama yine de güçlüydü. Meteorlar 5 yılda bir, dünyanın yakınından geçerci. Bu oldukça normaldi. Doğal bir şeydi. Yine de toplantılar yapıldı, resmi olarak kanıtlandı bunun doğal bir şey olduğu. Jerry Ehman, rahat bir şekilde yattı ve uyudu.

Muzaffer UYAR

Minik Patiler

Derin ve Defne iki kardeşlerdi. İkisinin de gözleri masmaviydi. Derin'in saçları sarı, Defne'nin saçları kahverengiydi. Derin 7. sınıfa Defne ise 5. sınıfa gidiyordu. Okula gitmek için hazırlanıp yola çıktılar. Yine her zamanki gibi Nehir ve Irmak'la tostçunun önünde buluşacaklardı. Nehir, Derin'in en yakın arkadaşı, Irmak ise Defne'nin en yakın arkadaşıydı. Nehir'in siyah kâküllü saçları vardı. Yeşil gözlü uzun boylu bir kızdı ve bir kardeşi vardı. Kardeşi Arda ise 4. sınıfa gidiyordu. Irmak ise kızıl saçlı ve kahverengi gözlüydü. Onun da bir kardeşi vardı. Kardeşi Mehmet Arda'nın en yakın arkadaşıydı. Arda ile Mehmet aynı sınıftaydılar.

Tostçunun önünde buluştular. Ali, Ahmet ve İsmail de oradaydı. Onları hiç sevmiyorlardı çünkü onlar hep hayvanlara zarar veriyorlar, hayvanlara çok acımasızca davranıyorlardı. Onlara zarar vermemeleri gerektiğini kaç kez söyleseler de anlatamamışlardı. Yine köpeklerle taş atıyorlar, köpekleri kovalıyordu. Ayrıca Seda ve Ayça da onlarla birlik olup hayvanlara zarar veriyorlardı. Seda ve Ayça da köşeden gözükmüştü. Ayça ve Seda onlardan büyük olduğu için onlardan destek alıyorlardı Seda ve Ayça ikizlerdi ve Derin ile Nehir'den bir üst sınıftaydılar. Derin bağırırmaya başladı:

- Hiç utanmıyor musunuz bu masum hayvanlara zarar vermeye.
- Niye utanalım ki onlarda burada durmasalarmış. Öğrenemediler tostçunun orda dururlarsa onları kovalayacağımızı.
- Ne demek şimdi bu? Yani onlar burada dururlarsa onları kovalayabilir misiniz?
- Evet kovalarız. Taş da atarız, istediğimizi yaparız. Sonuçta onlar karşımıza çıkıyorlar.

–Hayır, zarar veremezsiniz.

–Yoksa ne olur?

–Görürsünüz siz. Bir gün bu yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz.

–Tabii tabii kesin görürüz.

Ayça ve Seda onlardan daha büyük oldukları için kendilerini daha güçlü görüyor, küstahça davranıyorlar, hayvanlara zarar verebileceklerini zannediyorlardı. Peki neden? Yaptıklarının cezasını çekeceklerdi elbet ama kaç tane hayvana zarar verdikten sonra çekeceklerdi. Üstüne üstlük bu durumu kimse önemsemiyordu. Orada bulunan yetişkinlere söylüyorlardı. Onlar kızıyordu ama ertesi gün başka bir hayvana zarar veriyorlardı. İnsanın düşmanına yapmayacaklarını onlar hayvanlara yapıyordu. İşte bu durum insanı içten içe kızdırıyordu. Onlara bir ders veremliydi ama nasıl? İşte bu sorulara cevap ararken kendilerini okulda buldular. Onları ilk önce öğretmenlerine şikâyet edeceklerdi. Daha da devam ederlerse anne ve babalarına söyleyeceklerdi. Onları bu durumdan vazgeçirmeliydiler.

Teneffüs vakti gelmişti. Onları öğretmenleri Gamze Hanım’a söylediler. Ahmet, İsmail ve Ali’nin yaptıklarını Seda ve Ayça’nın da onlarla birlik olup onları uyarmak yerine destek olduklarını, hayvanlara zarar verdiklerini anlattılar. Öğretmenleri Gamze Hanım çok sinirlenmişti. Hemen onları çağırdı. Yaptıklarının yanlış olduğunu, onların da birer canlı olduğunu, kendilerini onların yerine koymalarını, onlara böyle davranılsa hoşlarına gidip gitmeyeceğini söyledi. Ama zaten onlara bunu birçok kişi söylemişti huylu huyundan vazgeçmez ama yine belki faydası olacağını düşündüler. En iyisi bekleyip görmektir. Seda ve Ayça çok sinirlenmişti hocanın onları azarlaması hoşlarına gitmemiştir.

Ertesi gün ise karınca yuvalarına taş koyup onlara zarar verdiklerini gördüler. Yine onları uyardılar en iyisi velilerine söylemekti. Evlerine gittiklerinde Ayça ve Seda yoktu Onların elebaşları Ayça ve Seda’ydı. İlk olarak onların anne ve babasına söyleyeceklerdi. Anne ve babalarına söylediler. Anne ve babaları da bu duruma çok üzülmüştü.

Çocuklarının öyle yapmaması gerektiğini, gerekli uyarıları yapacaklarını söylediler. Bu konuyu İsmail, Ahmet ve Ali'nin ailelerine de söyleyeceklerini belirttiler. Ancak başka bir fikir daha vardı akıllarında. Bir hayvan beslerlerse belki hayvanlara zarar vermemeyi öğrenebilirlerdi. Çünkü uyarılar onlara işlemiyordu, onları kaç kez uyarmışlardı. Bu fikri annesi ve babası da beğenmişti. Evleri hayvan beslemek için de müsaitti. Ayça ve Seda'nın ailesi bu kadar iyi iken onlar nasıl bu kadar kötü olabiliyorlardı. Bu da şaşırtıcıydı doğrusu.

Bu olaydan birkaç gün sonra Ayça ve Seda'nın annesi bir köpek almışlardı. Bu durum Ayça ve Sedayı üzmüştü doğrusu. Ama köpek çok tatlıydı. Onun sayesinde hayvanlara biraz daha iyi davranmaya başlamışlardı, en azından artık onlara taş atmıyorlardı.

Defne'nin aklına harika bir fikir daha gelmişti. Sadece Ayça ve arkadaşlarını değil herkesi bilinçlendirmek istiyorlardı. Bu nedenle bir grup kuracaklardı. İlk olarak bu gruba isteyen herkes katılabilecek, hayvanların ihtiyaçlarını karşılamak için ve hayvanlara zara verenleri durdurmak için uğraşacaklardı. Grubun adını Minik Patiler koydular. Bu grubun üyeleri Defne, Derin, Nehir, Irmak, Mehmet ve Arda'ydı. Bu fikirlerini ertesi gün öğretmenlerine söyleyeceklerdi. Sınıftaki katılımcıları da belirleyeceklerdi.

Okula gidince bu fikirlerini öğretmenlerine söylediler. Gamze Hanım bu fikri çok sevmişti. Okuldan birçok katılımcı olmuştu. Minik patilere yardım için oluşturulan Minik Patiler grubu bayağı tutulmuştu ve sadece bu okuldan değil diğer okullardan da destek almaya başlamıştı. Böylece birçok insan bilinçlendirilmişti. Ancak bu grubun tutulması Ali, Ahmet, İsmail, Seda ve Ayça'yı üzmüştü çünkü ne zaman bir hayvana taş atmaya kalksa peşinden koşsa ya da herhangi bir zarar vermeye kalksalar birçok insan tarafından azarlanıyorlardı ve minik patilerden bahsedilmesi onları üzüyordu. Onların yüzünden artık bir hayvanları vardı. Onların hoşuna gitmese de onlara faydası olmuştu. Ayça ve Seda'nın hayvanlara zarar vermeyi bırakmasıyla Ali, Ahmet ve İsmail de artık hayvanlara

zarar vermiyordu. Hayvanlara zarar veremeyeceklerini anlamış, bilinçlenmeye başlamışlardı. Yavaş yavaş onlar da bir hayvansever olmaya başlıyorlardı. Sonra Minik Patiler'in isteği, önerileriyle onlarda Minik Patiler grubuna katılmayı kabul ettiler. Artık onlarda bilinçlenmiş ve hayvanları sevmeye başlamışlardı, hayvanlara da zarar vermiyorlardı. Minik Patiler amacına ulaşmıştı.

Sıla DÖNMEZ

Doğru Sevgi

Gerçekten kendini ne zannediyordu? Hem okuyup hem çalışan biz gençler varken neden çalıştığımız yere gelip bizi küçük görüyordu?

Ben Yiğit GÜLMEZOĞLU. 24 yaşındayım ve İstanbul Teknik Üniversitesi mühendislik fakültesi öğrencisiyim. Hem de tatlı bir kafede garson olarak çalışıyorum. Hayalimde üniversiteye gelirken bir o kadar da zor bir hayata başladığımı fark ettiğim günden beri hem okuyup hem de harçlığımı çıkarmak için çalışıyorum. Bu yıl her şey daha zor. 3. sınıf olduğum için dersler çok zorlaştı ve çalışmak da ayrıca çok yoruyor.

Okulda bir arkadaş grubum var. Çağatay, en yakın arkadaşım. Çok kafa dengi çocuktur. Zengin ama hiç burnu havada falan değil. Elif, harika bir çizim yeteneği var, sevgilisinden yeni ayrıldı bu aralar bayağı depresif takılıyor. Gelelim kız arkadaşım olan Ezgi'ye. Tanıdığım en tatlı, içten, anlayışlı kız. Okulda tanıştık ve 3 yıldır çıkıyoruz. Bu kadar bilgi yeterli değil mi?

Ezgi'yle okuldan çıkıp yemek yemeğe gittik. Oradan da çalıştığım kafeye gidecektik. Ama birden fırtına başladı. Ezgi'ye “Canım vapur seferleri durdurulmuş, beklersek çok geç kalırız.” deyince o da, “Taksi çağırıp gitsek daha iyi olur.” dedi.

Ben uygulamadan taksi çağırırken Ezgi de annesiyle konuştu. Taksi gelince hızlıca kafeye ulaşabildik. Ben soyunma odasına gidip üstümü değiştirdim. Ezgi de kahve almış bir masaya oturmuştu. Gelen müşterilerin siparişini alırken Ahmet de siparişleri hazırlıyordu. Ahmet, kafedeki çalışma arkadaşım, kendisi Yıldız Teknik Üniversitesinde okuyor, çok çalışkan. Sıradaki siparişi aldım ve “Sıradaki!” diye seslendim. Gelen kişi bizim okuldaki zengin kesimden. Yani her gün farklı arabayla gelen, her gün marka kıyafetler giyen, kendilerine “üst seviye insanlar” diye hitap eden kesimden.

“Badem sütlü filtre kahve ver.” dedi. Beni tanıdığı her halinden belliydi. Aşağılayıcı bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. Bu durumdan o kadar rahatsız olmuştum ki: “Bir sıkıntı mı var, efendim?” diye sordum. Suratıma imasız bir şekilde bakıp: “Sıkıntı olsa da sana mı soracağım?” dedi. O kadar sinirlenmişim ki ne diyeceğimi bilemeden yüzünün ortasına yumruk attım. Kafedeki herkes bize baktı. Çocuk yere düştü ve burnu kanamaya başladı. Bende burnu kanayınca o kadar korktum ki içerden peçete getirdim. Ben gelene kadar birkaç kişi başına toplanmıştı. Ezgi de vardı onların içinde. Çocuk etrafındakilere tek tek bakıp: “Güzel bayan hariç hepiniz gidin.” dedi. Ben sınırlı bir şekilde yanlarına giderken Ezgi ile göz göze geldik. Bana, sakın ol, der gibi bakıyordu. O da biliyordu çocuğun kim olduğunu. Ezgi kendini çocuğun yanından kurtarmak için uğraşırken yanlarına ulaşır: “O benim sevgilim!” dedim. Çocuk, bir Ezgiye baktı, bir bana. Döndü ve Ezgi’ye, “Gerçekten bu çocuğa yüz mü veriyorsun?” dedi. Ben o kadar sınırlı bir şekilde çocuğun yüzüne ikinci yumruğu indirmeyi düşünürken Ezgi birden ayağa kalktı ve: “Senin küçümseyerek baktığın o çocuğun benim hayatımda o kadar önemli bir yeri var ki emin ol sen bu hissi hiçbir zaman anlayamayacaksın. Çünkü sen hiçbir zaman sevgiye değer vermeyen biri olarak hayatına devam edeceksin. Hiçbir kadın benim ona baktığım gibi sana bakmayacak. Çünkü sen sevgiyi hak etmeyecek kadar aciz birisin.” dedi.

Çocuk da benim gibi şoke oldu ve ayağa kalkıp aniden dışarı çıktı. Ben de şok içinde Ezgi’ye yönelirken birden bana sarıldı ve: “Hiçbir zaman senden ayrılmayacağım. Çünkü bizi ayakta tutan şey senin dürüstlüğün ve sevgin. Eminim bu iki his sende hiç bitmeyecek.” dedi.

O gün o kadar iyi anladım ki gerçekten çok doğru bir arkadaş seçmişim. Hayatımı paylaşabileceğim bir dostum olduğunu yeni anladım.

Zeynep SARI

Bağımlı

Bir yaz günüydü. Annesi seslendi: Oliver, kahvaltı hazır oğlum hadi ! Oliver ise yatağından yavaşça kalktı ve “Anne tamam, geliyorum.” dedi. Elini ve yüzünü yıkadı sonra kahvaltı masasına gitti. Kahvaltısını yaptı, dişlerini fırçaladı ve hemen sonra bilgisayarının başına oturdu. Her zamanki gibi oynadığı oyunu açtı ve oynamaya başladı. Fakat sonra oyunu daha yüksek kalitede oynayabileceğini düşünerek bunu nasıl olacağını merak etti ve internetten araştırmaya başladı.

Bir sitede bilgisayar performans artırıcı programları gördü ve birini indirdi ancak bu programın onun için zararlı olacağını bilmiyordu. Programı kurdu sonra etkinleştirdi. İçinden “Şimdi mükemmel olacak.” dedi. Oyunu açtı günlerce o şekilde oynadı fakat program artık işe yaramıyordu. Derken bir bildirim geldi ve o bildirimde şöyle yazıyordu: “Eğer oyun performansının tekrardan yükselmesini istiyorsan evet seçeneğine tıklayınız.” Oliver bir dakika kadar düşündü ve yükselmesini istediği için evet seçeneğine tıkladı ve kötü amaçlı yazılım Oliver’in bilgisayarına yüklenmiş oldu ama Oliver bunun farkında değildi.

İlerleyen saatlerde bir bildirim geldi ve bu bildirimde “Bilgisayarınız 10 saniye içinde kapatılacaktır.” yazıyordu oda ne yapacağını bilmeyerek oraya buraya bassada bilgisayarın kapanmasını önleyemedi. Oliver, güç kaynağı düğmesine bassada bilgisayar açılmıyordu yanlış bir şey yaptığının farkındaydı fakat artık bundan geri dönüş olmazdı çünkü olanlar olmuştu. Oliver, bunu babasına nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama kendi suçlu olduğu için söylemek zorundaydı çünkü önünde sonunda bilgisayarın çalışmadığı ortaya çıkacaktı. Akşam vakti geldi ve Oliver’in babası da eve gelmişti. Babası Oliver’in suratındaki ifadeden dolayı bir şey olduğunu anlamıştı ama ona bir şey sormadı.

Akşam yemeği zamanı geldi herkes yemeğini bitirmişti ancak Oliver daha tabağına dokunmamıştı. Babası o zehirli oku attı ve dedi ki: “Oğlum, yemeğini neden yemiyorsun?” dedi. Oliver ise bir sorunu olduğunu ve bunu onlara açıklamak istediğini söyledi annesi ve babası da bunu onayladı. Oliver, bilgisayarını bozduğunu söyledi annesi söylenmeye başladı babası ise mahzun mahzun Oliver ‘in yüzüne baktı ve: “Bu kaçıncı yaptırımışımız, keşke bilgisayarı yaptırmak yerine yeni bilgisayar alsaydığ.” dedi sonra masadan kalkarken: “Yarın yaptırırım.” dedi ve gitti.

O gece geçti ve babası diğer gün içten geldi birlikte bilgisayarıcıya gittiler, bilgisayarıcı Enver abi onlara bilgisayara kötü amaçlı bir yazılımın girdiğini söyledi. Bunun format yoluyla düzelebileceğini söyledi ve yarın tekrar gelmelerini istedi. Oliver, ertesi gün babasıyla birlikte Enver abinin yanına gitti ve bilgisayarı aldılar ve Oliver, bu olay sayesinde bilmediği hiçbir şeyi indirmemesi gerektiğini öğrenmiş oldu.

Efe ERDOĞAN

Hayali Gezi

Her zamanki gibi sıradan bir gündü. Günlerden cuma ve okul bitmişti. Mert, normalde olduğundan daha heyecanlı bir şekilde eve doğru yürüyordu. Bu heyecanın ona mutluluk verdiği belliydi. O tatlı tebessümünden gamzeleri ortaya çıkıyordu. Mert sarışın, yeşil gözlü, saçları kahverengi bir çocuktur. Hayali bilgisayar mühendisi olmaktı. Bilgisayar hakkında bilgisi ve bilgisayara olan ilgisi yüksekti.

Mert'in o günkü mutluluğunun sebebi hayatında ilk defa yurt dışına çıkacak olmasıydı. Yabancı ülke seyahatlerini hep merak ederdi. Araştırırdı. Ama bu sefer kendi çıkacağı için çok heyecanlıydı. Kendi deneyimleri onda daha fazla etki yaratacaktı. Gideceği ülke İtalya'ydı. İtalya'yı iyice araştırmıştı nerede ne yapıp nerede ne yiyeceklerini biliyordu. Ailesinin hayatında yaptığı belki en büyük sürpriz kesinlikle bu olmalıydı.

Akşam yola çıkacaklardı. Ailecek herkeste ufak bir telaş vardı. Hiçbir şey unutmamaya özen gösteriyorlardı ve en sonunda herkes valizini hazırlamış havaalanında bekliyordu. Uçağa binmeyi beklerken sanki zaman geçmiyordu. İşte, o an gelmişti sonunda uçağa biniyorlardı. Yerlerine oturmuşlardı. Sanki üzerlerinden bir yük kalkmıştı, bir rahatlık gelmişti üzerlerine. Uçak kalktığında annesi ve babasının uyuduğunu gören Mert, bir türlü uyuyamıyordu. İçi kıpır kıpırdı. Yolculuk aslında pek de uzun değildi. Ancak yollar Mert'in gözünde uzadıkça uzadı.

İtalya'ya gelmişlerdi. Mert, heyecandan dilini yutacaktı. Gezmeye başlamak için sabırsızlanıyordu. Yola koyuldular, önce Vatikan'dan başlamışlardı. Gerçekten dinî açıdan onlar için önemli bir yerdi. Vatikan'ın İtalya'nın içinde olmasına rağmen farklı bir ülke olarak sayılması Mert'in çok garibine gitmişti. İlk defa kiliseleri geziyordu. Ardından Venedik'te gondollara bindi. Gölün üzerinde kendini bir geminin kaptanı gibi hissediyordu. Ardından Pisa kasabasına

geçereknerdeyse İtalya'nın sembolü haline gelmiş ünlü Pisa Kulesi'ni görmeye gitti. Yamuk olduğu için insanlar garip fotoğraflar çekiyordu. Mert de denemek istedi. Annesiyle uzun uğraşlar sonrası doğru bir açı buldu ve güzel bir fotoğraf ortaya çıkardı. Babası pek sevmezdi fotoğraf çekilmeyi ancak İtalya'ya gelince Mert'in annesi bırakır mı? Güzel bir aile fotoğrafı çekiliyorlar ve Pisa Kulesi'nin neden yamuk olduğunu araştırıyorlar. Meğerse yamukluğunun nedeni hataymış. Aslında hata olan bir şey, koskoca ülkenin sembolü olmuş. Mert, bunu çok gülünç bulmasına rağmen kulenin yapısına hayran kaldı.

İlk gün gezmeyle geçmişti. Annesi otele yerleşmeye çalışırken Mert, oteli en ince ayrıntısına kadar inceliyordu. Akşam yemeğini otelde yiyeceklerdi. Mert, bu durumu pek sevmemişti ama ailesini üzmemek istemiyordu. Yemekten sonra aslında yemeğin gayet iyi olduğunu fark ettiğinde kendi kendine gülüyordu. Yorgun geçen günün ardından yatma vakti gelmişti. Bir günde koca ülkeyi gezecek hâlleri yoktu. Dinlenip yarına hazır olmalıydılar. Mert yatağa girdiğinde düşüncelere daldı. İnsanın hayallerini gerçekleştirmesinin ne kadar mutluluk verdiğini düşünüyordu. Kendiyle adeta gurur duyuyordu. Ailesiyle geçirdiği ve geçireceği en güzel tatil olduğundan emindi. Sonrasında düşünceleriyle birlikte uykuya daldı.

Sabah erkenden kalkmaları gerekiyordu. Sabah oldu. Kimse yataktan kalmak istemiyordu ancak gezecekleri ve yiyecekleri daha çok şey vardı. Mert'in önceden araştırdığı güzel yerleri arayıp orada yemeklerini yediler. Bütün aile bireyleri yemeklere hayran kalmıştı.

Artık eve dönme vakti gelmişti. Mert buna hiç hazır değildi, kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Şu zamana kadar geçirdiği en iyi tatildi. Uçağa binme vakti gelmişti. Kimse dönmek istemiyordu ancak ellerinden ne gelir. Eve dönüş yolu herkese kısa geldi. Sanki ülkeler birbirlerine yakınlaşmıştı. Ne olursa olsun Mert çok güzel bir tatil geçirdiklerini biliyordu. İtalya'ya hayran kalmıştı ve o an kendine bir söz verdi. Büyüdüğümde bunu tekrarlayacağım. **Emir MORALIGİL**

Malikânedeki Cinayet

Yıl 1962, Kont James Nick İngiltere'deki malikânesine beni, Arthur William'ı, EmiliaPatrick'i, JanettonSirius'u ve AshleySendy'yi davet etmişti. Ben de kabul ederek yola çıkmıştım. Hava karardığında herkes malikâneye varmıştı.

Malikâneye girdiğimizde etraftaki her şeyin özenle seçildiğini görmüştük. Herkes yemek için salona gitmişti. Uşak yemekleri getirirken bize “Bugün misafirlerimiz için FilettoDiManzo Al VinoRosso hazırladık.” demişti. Biz yemeğimizi keyifle yiyip bitirmiştik. Dışarıda yağmur şiddetli bir şekilde yağarken içkilerimizi içiyorduk. Koyu bir sohbetin ardından saat geç olduğundan herkes dinlenmek için odalarına çekildi. Sabah olduğunda sadece Janetton'ı görememiştik. Ona bakmak için odasına gittiğimizde yatağında ölü olarak bulmuştuk.

Herkes yatağın etrafında toplanmış Janetton'ın nasıl öldüğünü, kimin onu öldürdüğünü bilmek istiyordu. Bir an herkesin dikkatini Janetton'un boynundaki o morluk çekmişti. Morluğun, onun biri tarafından boğulmuş olduğunun işareti olduğunu düşünmüştük. Hiç kimse bir şey demeden sadece birbirlerine bakıyorlardı. Ortamdaki sessizliği James “Janetton'u içimizden birinin öldürdüğü kesin çünkü dışardan biri olsaydı etrafta çamur izi olurdu.” diyerek bozmuştu. Ashley de: “Peki, katili nasıl bulacağız?” diye sormuştu. Ben de: “Dışarıda hâlâ şiddetli bir şekilde yağmur yağıyor yani aramızdaki katil dışarı çıkamaz, bence bir gün daha burada kalalım.” demiştim. Diğerleri de benim düşünceme katılıp bir gün daha kalma kararı vermişlerdi. Sabah kahvaltımızı yapmış salonda otururken Emilia: “Aramızda Janetton'la arası kötü olan var mıydı?” diye sormuştu. Herkes bir anda Arthur'a bakmaya başlamıştı. Arthur: “Evet, Janetton'la bir sebepten dolayı kavga ettik ama bu onu öldürdüğüm anlamına gelmez.” demişti. Ashley bu

cevaba karşılık: “Haklısın, ama şu anda şüpheli sensin.” demişti. Biz bu konu hakkında tartışmaya devam ederken gece olmuş, uykumuz gelmişti.

Herkes uyuyorken hizmetçi bir anda “Bayan Ashley ölmüş!” diye bağırmişti. Herkes uykulu bir hâlde Ashley’in odasına gitmişlerdi.

Ashley’in ölümü Janetton’ın ölümü gibi boğularak değil bıçaklanarak olmuştu. Aklıma bir soru takılmıştı. Ashley’in cesedine yaklaşıp: “Bu iki cinayetin katili aynı kişi mi yoksa farklı kişiler mi?” diye sormuştum.

Kont bana yaklaşarak: “İki cinayetin de ortak özelliklerini ve kimin yaptığına dair ipuçları bulmalıyız.” dedi. Ben de: “Sana katılıyorum, Janetton’un cesedine dokunulmaması için kapıyı kilitleyip anahtarı da uşağa vermiştik, böylelikle kimse Janetton’un cesedine

dokunamayacaktı. Diğerleri de kafalarıyla beni onaylamışlardı.

Ashley’in cesedine daha dikkatli bakarken kesiklerin yerleri sanki özenle seçilmiş gibiydi, hepsi diyafram boşluğuna atılmış derin kesiklerdi. Bunu söylediğimde herkes bir anda Arthur’a bakmıştı çünkü o bir cerrahı ve insanları ameliyat ediyordu. Arthur panikleyerek: “Hayır, ben katil değilim. Ben, ben insanları iyileştiririm, onları öldürmem. Hem benim Ashley’le bir sorunum yoktu.” demişti. James de: “Diğer cesede de bakıp katili ya da katilleri bulalım.” diyerek Janetton’un cesedinin olduğu odaya doğru gitti ve biz de onu takip ettik. Janetton’un cesedinin olduğu odaya gittiğimiz de ise etrafta hiçbir şey gözüküyordu, bu yüzden biz de dolaba ve çekmecelere bakmaya karar vermiştik. Emilia yatağın yanındaki çekmeceye bakarken “Hey! Burada bir şişe var.” demişti. Şişenin içinde zehir olup olmadığını anlamak için bir kuş getirip ona içirdik ve kuş orada öldü. Anlamıştık ki o şişedeki bir zehirdi. James: “Peki, aramızda zehirle bir bağlantısı olan kim var?” diye sormuştu. Yine herkes Arthur’a bakmıştı çünkü abisi zehir ticareti yapıyordu. Emilia “Tüm deliller senin katil olduğunu gösteriyor, hepsi nasıl tesadüf olabilir?” demişti. Arthur ağlayarak “Biri benim üstüme iftira atıyor, yemin ederim ki ben hiç kimseyi öldürmedim.” demişti. Etrafta başka bir şey bulamayınca tekrardan Ashley’in cesedinin olduğu odaya gitmiştik.

Odadaki her şeyi incelerken dolabın içinden bir not bulmuştuk. Not eşinden gelmiş ve içinde Arthur'un onu öldüreceğini duyduğunu yazmış. Herkes bir kez daha Arthur'a bakmıştı.

Artık katilin Arthur olduğu kesindi. Kont James hemen polisi aramıştı. Arthur “Ben kimseyi öldürmedim, neden inanmıyorsunuz?” diye bağırıyordu. Polisler gelip onu karakola götürmüştü. Yağmur bittikten sonra herkes evlerine gitmişti. Ama bir sorun vardı. Katil aslında Arthur değildi, katil bendim.

Zeynep Sude KÖSE

Yetim

Soğuk bir kış günü, Ali okuldan yeni çıkmıştı ve okulun kapısının yanında anne ve babasını bekliyordu. Ali'nin karnesi mükemmeldi çünkü o çalışkan ve zeki bir öğrenciydi.

Bir süre geçtikten sonra annesi ve babası siyah ve gayet bakımlı bir arabayla geldiler. Ali, hemen arabaya atladı. Karnesini göstermek için sabırsızlanıyordu. Araba hareket ederken babası: “Paşam, okul nasıl geçti?” diye sordu. Ali neşeli bir şekilde “Çok çok çok güzel geçti. Size bir sürprizim var, göstermemi ister misiniz?” dedi. Annesi gülerek: “Neymiş bu sürpriz?” dedi. Bunun üzerine Ali çantasını açıp biraz kurcaladıktan sonra karnesini “Anne bak.” deyip annesine verdi. Annesi: “Aferin benim oğluma. Bir ödülü hakettin.” deyip Ali'nin karnesini babasına uzattı. Babası eline alıp karneyi incelemeye başladı. Babasının bütün dikkati karneye yönelmişti bu yüzden kırmızı ışığı göremeyip kırmızı ışıkta geçti. Ali: “Baba dur!” diyemeden sağdan gelen bir araba onlara çarptı.

Aynı günün akşamı Ali gözlerini bir hastane odasında açtı. Bir süre sonra içeriye doktor, takım elbiseli bir adam ve takım elbiseli bir kadın girdi. Ali, doktoru tanımıyordu ama doktor, Ali'nin adını biliyordu. Doktor: “Merhaba Ali, demek uyandın. Bu bey ve hanımefendi seni yeni evine götürecek.” dedi. Ali ağlayarak: “Ben annemi ve babamı istiyorum.” dedi. Takım elbiseli kadın: “Bak güzel yavrum, annen ve baban artık çok güzel bir yerde. Biz de seni çok güzel bir yere götüreceğiz.” dedi. Takım elbiseli adam “Sen şimdi güzelce yat uyu. Yarın yeni evinde olacaksın.” deyip doktor ve takım elbiseli kadınla odayı terk etti.

Ertesi gün Ali, takım elbiseli adam ve kadınla birlikte yeni evi olacak yere doğru yola çıktı. Arabayla yaklaşık 1-2 saat yol aldıktan

sonra büyük bahçesi olan bir yere geldiler. Girişinde Nuri Pamuk Yetimhanesi yazan bir yere.

Kapının önünde durdular. Ali'yi ve ona yeni aldıkları kıyafetleri yetimhane görevlisine teslim ettiler. Daha sonra vedalaşıp ayrıldılar. Görevli Ali'yi yatakhaneye götürüp bir yatağı göstererek: “Bu, senin yatağın. Bundan sonra burada yatacaksın.” deyip yataktan çıktı.

Akşam olmuştu. Ali diğer çocuklarla pek kaynaşamamıştı. Artık yatma zamanı gelmişti. Herkes yataklarına geçti ve uyumaya başladı. Birkaç çocuk dışında. Osman ve arkadaşları herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra koridorda buluştular. Osman “Şu yeni gelen çocuğu gördünüz mü? Çelimsiz birine benziyor. Gözünü korkutup ona her istediğimizi yaptırabiliriz.” dedi. Diğer çocuklar “Evet, ama nasıl olacak?” diye sordular.. Osman: “Kileri soyalım, daha sonra aldıklarımızı yatağının altına dolduralım. Sonra müdüre ispiyonlarız. Böylece neler yapabileceğimizi görüp bize itaat edecektir.” der. Diğer çocuklar da onaylar ve gizlice merdivenlerden inip kilerin önüne kadar gelirler. İki çocuk kapıda nöbet tutarken diğerleri kileri soyar. Daha sonra aynı yolu geri gelip çaldıklarını Ali'nin yatağının altına doldurup etrafını çarşafa kapatırlar.

Ertesi gün kilerden sorumlu görevli yetimhane müdürüne kilerdeki durumdan ve bunu çocuklardan birinin yapabileceğinden şüphelendiğini bildirdi. Yetimhane Müdürü Yasemin Hanım, bunun üzerine hemen yatakhaneye girip çocukları uyandırıp tek sıra halinde dizdi. Yasemin Hanım: “Dün gece biriniz veya birkaçınız kileri soymuş. Eğer itiraf ederse cezasını hafifleteceğim ama itiraf etmezse ve onu bulursam onu bekleyen cezayı bir ben bir Allah biliyor.” dedi. Bir süre sessizlikten sonra en sağda Osman parmak kaldırıp: “Efendim, Ali yaptı, yeni gelen çocuk yaptı. Dün gece tuvalete gitmek için kalktığımda onu gördüm. Size bugün söyleyecektim. Hatta her şeyi yatağının altına sakladı.” dedi. Bunun üzerine Yasemin Hanım: “Demek öyle.” deyip Ali'nin yatağına doğru yöneldi ve yatağın altındaki çarşafı kaldırdı ve her

şeyi gördü. Daha sonra Ali'ye doğru yöneldi ve ona sert bir tokat attı. Yasemin Hanım Ali'ye "Demek ilk günden hırsızlığa başladık Ali Bey (!) Birkaç gün sonra seninle disiplinde görüşeceğiz." deyip yataktan çıktı.

Ali korkmuş ve şaşırılmıştı. Yatağına oturmuş ağlayarak üzerine atılan iftiradan nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Derken Osman ve arkadaşları geldi. Osman: "Bunu senin yapmadığını biliyorum çünkü biz yaptık." dedi. Ali gözyaşlarını silip: "Ama neden? Neden böyle bir şey yaptınız? Ben size ne yaptım?" dedi. Osman: "Hiçbir şey yapmadın ama bundan sonra biz ne istersek onu yapacaksın. Eğer yapmazsan olacaklara hazır ol." dedi. Ali: "Hayır istediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım!" Osman: "Peki, bu akşam olacaklara hazır ol kileri tekrar soyacağız." deyip arkadaşlarıyla birlikte yataktan ayrıldı.

Birkaç saat sonra Ali'nin aklına harika bir fikir geldi. Hemen Müdür Yasemin Hanım'ın odasına gitti. Kapıyı çaldıktan sonra içeriye girdi. Ali: "Efendim, sizinle üzerime atılan bir iftira hakkında konuşmak istiyorum." dedi. Müdür Yasemin: "İftira mı? Peki kendini nasıl savunacaksın? Çalınan her şey senin yatağının altından çıktı." dedi. Ali: "Efendim Osman ve arkadaşları yaptı. Bu akşam tekrar kileri soyup benim yatağımın altına dolduracaklar böylece ben yapmış gibi görüneceğim." dedi. Müdür Yasemin: "Peki ben gece ikiye kadar buradayım. Herkes uyuduktan ve Osmanlar soyguna başladıktan sonra odama gelip bana haber ver ben de onlara cezalarını vereyim ama eğer yalan söylüyorsan bunun da bir cezası olacak." dedi. Ali teşekkür edip odadan çıktı.

Yatma zamanı gelmişti. Ali hariç herkes uyumuştü. Daha sonra Osman ve arkadaşları yataklarından kalkıp yataktan çıktı. Ali kilere gittiklerini çok iyi biliyordu. Uzaklaştıklarından emin olduktan sonra müdür hanımın odasına gitti. Ali içeri girip: "Efendim, Osmanlar kileri soyuyor.Çabuk olun!" dedi. Daha sonra Ali Yasemin Hanım'la beraber kilerin yakınlarına kadar geldiler. Yasemin Hanım kilerin soyulduğunu

gördü. Daha sonra Osman ve arkadaşları yatakhaneye çıktı. Ali ve Yasemin Hanım onları takip etti. Osmanlar yatakhaneye gelip çaldıklarını Ali'nin yatağının altına doldurmaya başladılar. Bütün bu olaylar olurken Yasemin Hanım ve Ali onları gizlice izliyordu. Bir süre sonra Yasemin Hanım dayanamayıp: “Demek sizdiniz ha!” deyip yatakhaneye girdi. Uyuyanlar korkuyla uyanmış Osman ve arkadaşlarıysa ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Yasemin Hanım: “Demek kileri soyup suçu arkadaşınızın üstüne attınız ha!” dedi. Osman'ın arkadaşları: “Efendim...şey...biz...her şeyi Osman planladı!” Yasemin Hanım: “Mazeret istemiyorum. Yarın hepiniz disipline gideceksiniz. Bugün karanlık odada yatın da aklınız başınıza gelsin!” deyip Osman ve arkadaşlarını alıp yataktan çıkı.

Daha sonra Ali şaşkın bakışlar içerisinde yatağına döndü ve “Neye bakıyorsunuz? Yarın her şeyi anlatırım.” deyip rahat bir şekilde uyumaya başladı.

Mevlüt Furkan KARTAL

Evden Kaçış

Yarının hayatını değiştirecek gün olduğunu bilmeden masasında oturmuş oyun oynuyordu. Zeki ve bilgisayar bağımlısıydı çevresindekilere göre. Evet, bilgisayarlarlar onun için tek arkadaştı. Bu yüzden bağımlısı olmuştu Eray. Ama bugün tek arkadaşı olan bilgisayardan 5 arkadaşı olmuştu.

Buşra hızlıca odasına girdi. Bilgisayarını açtı. Mesaj var mı diye baktı ama yoktu. Buşra zayıf, orta boylu, zeki, kızıl saçlara sahip bu yüzden çok dikkat çekiyordu ama o dikkat çekmek istemiyordu. Ceren zayıf, zeki, sarı saçlı, zengin bir ailenin kızı. Abisi ile kıyaslanıyor. Ailesi iyi bir kariyere sahip olması için çabalıyor ve ona baskı yapıyor ama o bilgisayarları çok seviyor. Ayrıca sosyal. İrem zayıf, asosyal, yemek ve uyku bağımlısı, bilgisayar düşkünü. İyi gelirli bir ailenin çocuğu. Berat, diğerlerinin aksine şişman, hacker, asosyal. Berat, tek ocuk; ailesinin maddi durumu iyi fakat Berat mutsuz ve ailesi ile arası kötü çünkü kendi geleceğine kendi karar vermek istiyor. Toprak, varlıklı bir ailenin çocuğu. Sosyal ve okulun popüleri. Egoist ve liderlik yn gelişmiş. Ceren ile sınıf arkadaşı. Ailesinin küçük oğlu. Abisi ailesi için ideal örnek onun da öyle olmasını istiyorlar.

1 Ay nce

Eray internet de gezinirken Berat'ın hesabına rastlar. Kendini tanıtma bölümüne yazdıklarını okur ve Berat'la konuşmaya başlarlar. Sonra gruplarını büyütmeleri gerektiğine karar verdiler. Sırasıyla Buşra ve İrem'i eklediler. Herkes okulun bitmesini iple çekiyordu artık. Bir süre sonra çok yakın arkadaş olmuşlardı. Hepsini aynı okuldaydı zaten.

Günümüz

1. pazartesi günü hepsini bir heyecan sardı. Sınıfa girdiler. En arkaya geçtiler. Buşra ve İrem. Sınıfa bir kız girdi. Cerendi bu. Sonra da

Büşraların önüne oturdu. Sınıfa biri daha girdi. Toprak'tı bu. Ceren in yanına oturdu ve İlk dersleri boştu. Bunu fırsat bilerek Ceren arkasını döndü ve: "Siz bilgisayarla ilgileniyorsunuz değil mi?" diye sordu. Olumlu yanıt alınca: "Biz de toprakla ilgileniyoruz hatta çok seviyoruz." dedi. Aslında çok fazla ortak yönleri vardı. Ceren ve Toprak'ı da gruba eklemeye karar verdiler.

Okul çıkışı bilgisayardan konuşmak için anlaştılar. Eve gittiklerinde hepsini bir sürpriz bekliyordu. Aileleri bilgisayarla son zamanlarda fazla zaman geçirdiklerini fark etmiş ve bütün teknolojik aletleri okul başlayıncaya kadar yasaklama kararı almıştı. Hepsi şoke olmuştu. Bu hayatta en çok sevdikleri şeylerden uzak kalacaklardı. Bu, artık çok fazla olmuştu. Bugüne kadar susmuşlar ve ne söylenirse söylensin kabul etmişlerdi. O gece herkes uyuduktan sonra gizlice birbirlerine mesaj attılar. Büşra bir plan yaptı. Evden kaçacaklardı tabii bilgisayarları, telefonları ve diğer gerekli şeyleri ile. Yarın okulda diğerlerine anlatacaktı.

Sabah heyecanla okula gitti. Yürürken bile içinden planın detayları geçiyordu. Sınıfa girdi. Hızlıca planını anlatmaya başladı. Herkes sessizce onu dinliyordu. Anlatması bittiğinde sınıfa hoca girdi. Ders bitti. Arkadaşlarına tek tek ne düşündüklerini sordu. İrem biraz düşündükten sonra: "Ben varım zaten okulun yarın kapanıyor." dedi. Onun arkasından Toprak ve Ceren hariç herkes plana katıldı. Toprak: "Nereye kaçacağız ki bizi bulurlar hemen." dedi. Ceren: "Nasıl kaçacağız?" dedi. Büşra cevap verdi: "Adalardan birinde mağaraların olduğunu duydum, maceraperestler buralara gidip kalıyormuş ayrıca turist kabileleri de gününbirlik geziler düzenliyor. Oraya gidebiliriz. Ailelerimize de dışarı çıkıyoruz der çıkarız evden." Plan herkesin kafasına yatmıştı. Ceren ve Toprak da katıldıktan sonra cumartesi gününde karar kıldılar. Görev paylaşımı yapmaları gerekiyordu. Ceren yapılan görev paylaşımını yazmak için defterini açtı ve şunları yazdı: 1: Herkes yiyecek bir şeyler getirecek.

2:Toprak ve Ceren battaniye getirecek.

3:Berat ateş yakmak için bir şeyler getirecek ve 2 tane çadır getirecek.

4: Büşra ve İrem vakit geçirmek için oyun, kitap, film getirecek.

Maddeler bittikten sonra herkes onayladı ve imzaladı. Cuma günü karneler alındı. Herkes aileleri ile dağıldı. Bizimkiler ise eksik malzemeleri tamamladı, çantalarını hazırladı. Yanlarına biriktirdikleri paraları aldılar ailelerinden de biraz almışlardı. Bir süre idare ederdi onları. Çantalarını saklayıp yattılar.Yarın ilginç bir gün olacaktı.

Büyük Gün

Toprak ve Ceren aynı masada oturmuş kahvaltı yapıyorlardı. Nasıl mı? Şöyle ki babaları ortaklar, bu yüzden onları ikna edip topraklarda buluştular.Ceren çantasını yanında getirdi ve Toprak'ın odasına bıraktı. Kahvaltıda konuyu Ceren açtı ve: “Babacığım ve Vedat amca biliyorsunuz ki karnelerimizi aldık. Takdir aldık. Bugün o yüzden arkadaşımızda kalmak istiyoruz.” Ceren ve Toprak nefeslerini tutmuş babalarının ne diyeceğini bekliyorlardı. Babaları biraz düşündü kendi aralarında bir şeyler konuştular ve. “Kahvaltıdan sonra konuşalım.”dediler. Kahvaltı sonrası salonda oturmuş babalarının ne diyeceğini bekliyorlardı. Sonunda Toprakın babası konuştu:

-Oğlum bu şimdi mi söylenir?

-Özür dilerim baba bana da biraz sürpriz oldu.

-Neyse senin ders çalışmaya başlaman gerek konular anca yetişir.

Sonra gidersin arkadaşına.

-Ama baba...

-Aması maması yok bir daha bana emrivaki yapmazsan sevinirim, ona göre programını yapardık.

Ceren'in babası girer araya:

-Bırakalım da gitsinler Sinan. Biraz eğlensinler, vakit geçirsinler, dinlensin çocuklar.

Önce itiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti Sinan Bey:

-Tamam, peki, gidin biraz kafa dinleyin ama sonra sıkı bir programa başlayacağız ona göre Toprak Bey. Kaçmak yok.

-Tamam baba.

Ceren konuşur:

-O zaman biz çikalım, çantalarımızı alalım, gelelim. salondan koşar adımlarla çıkarlarken arkalarından Cerenin babası seslenir:

-Kızım kalacağınız arkadaşınızın ismi neydi? Anne babası nasıl insanlar? Ne iş yaparlar? Rahatsız etmeyin insanları evlerine doluşup.

-Baba Büşralara gidiyoruz. Birkaç arkadaş daha gelecek. Annesi babası doktor, çok çalışıyorlarmış bu ara o yüzden evde yoklar.

-Tamam kızım size iyi eğlenceler.

-Teşekkür ederim babacığım.

Toprağın odasına çıkarlar ve çantalarını alırlar. Diğerlerine mesaj attıktan sonra aşağıya inerler. Toprakların şoförü onları Büşralara bıraktı. Yukarı çıktılar. Herkes gelmişti. Onları bekliyorlardı. Hızlıca listeyi gözden geçirip çıktılar evden. Büşraların evine hepsi adına bir mesaj bıraktılar. Adaya giden vapura son anda yetiştiler. Simit aldılar, martılara attılar. Sanki kafesten çıkmış bir kuş gibi hissediyorlardı, artık özgürdüler. Onlara karışan kimse yoktu. Baskı yoktu. 10 gün diye anlaşmışlardı ama daha da uzatabilirlerdi.

Adaya ayak bastıklarında hepsi mutluluktan uçacakmış gibi hissediyordu. Mağaraları dolaşmaya başladılar. Kendilerine uygun büyük, geniş, bütün adayı gören, iyi saklanmış bir yer arıyorlardı. Sonunda istedikleri gibi bir mağara bulup yerleşmeye başladılar. Burası adanın insanların uğramadığı bölümüydü. Çevreyi gezdiler. Akşam karanlık çökmeye başlarken ateş yaktılar ve Berat'ın getirdiği etler bozulmadan pişirip yediler. Toprak konuyu açtı:

-Arkadaşlar getirdiğimiz yiyeceklerden bazıları bozulabilir onları nasıl saklamalıyız bunu düşünelim derim ben.

-Toprak haklı, bir çözüm bulmalıyız, dedi Ceren.

Ceren haklıydı hemen bir çözüm bulmaları gerekti. İrem,
“Buldum!” diye bağırdı:

-Arkadaşlar toprağın altında saklayabiliriz. Yani toprağa biraz derin bir çukur açarız, sonra içine yiyeceklerimizi yerleştiririz. Üstünü de çalılar ile kapatırız. Birde tuz bulup yemekleri tuzlamalıyız bu sayede daha uzun saklarız. İrem’in söyledikleri kafalarına yatmıştı. Yarın uygulamak üzere anlaştılar ve yorucu bir günün ardından uyumaya gittiler.

Sabah erkenden kalktılar. Yakındaki gölde ellerini yüzlerini yıkadılar. Su içtiler. Sonra kızlar kahvaltı hazırlarken erkekler de yiyecekleri saklamak için çukur kazmaya başladılar. Çukuru bitirdiler yiyecekleri yerleştirdiler sonra da bir güzel kahvaltı yaptılar. Saat 5’e doğru aileler bir bir aramaya başladı. Telefonları açmakla açmamak arasında kaldılar. İlk telefon Ceren’eydi. Açtı, babası vardı telefonda:

-Nerdesin kızım, Büşralardan çıkmışsınız bir de not bırakmışsınız?

-Evet, çıktık. Kafamızı dinleyeceğiz ve okullar başlayana kadar da dönmeyeceğiz.

-Ceren, saçmalama kızım dönün eve herkesin ailesi perişan. Biz de bunu yapmayın kızım, dedi babası.

-Onu bizi bir şeyler yapmaya zorlarken bir şeyleri yasaklarken düşünecektiniz. Ama senin bir suçun yok baba. Anneme bu laflarım. Sonra da telefonu kapattı. Başka hiçbir telefonu açmadılar.

Günleri böyle geçiyordu. Şaka maka 1 ayı doldurdular adada. Aileleri sayısız kez aramıştı ama nafile. Polise gittiklerini tahmin edebiliyorlardı ama ona da bir çözüm bulmuşlardı. Telefonlardan takip edemezlerdi onları. Adanın neredeyse her yerini gezmişlerdi. Canları sıkıldığı olmuyor değildi ama alışmışlardı evlerindeki yaşantılarından daha iyiydi burası. Yiyecekleri bitmiş olmuştu. Şehre inmeleri gerekti. 2 kişi seçtiler. Eray ve Büşra şehre incek ve ihtiyaçları alacaklardı. Onlar gittikten sonra mağarayı temizlediler. Kızlar öğlen yemeğe bir şeyler

hazırladılar. Aradan 4-5 saat geçmişti ama daha geri gelmemişlerdi Büşra ve Eray. Meraklanmaya başladılar, aradılar ama açmıyorlardı. biraz daha beklemeye karar verdiler dönmezlerse aramaya gideceklerdi.15 dakika geçti geçmemişti ki adaya döndüler. Elleri kolları dolu bir şekilde. Tam ne olduğunu soracaklardı ki aileler çalılıarın arkasından onlara doğru gelmeye başladılar. Olamaz, takip edilmişlerdi. Hemen mağaralarına döndüler. Yabani hayvanlar girmesin diye yaptıkları sağlam bir kapı vardı, onu kapattılar. içerde acil durum planı yapacaklardı. Büşra ve Eray özür dilediler onlar yüzünden bulunmuşlardı. Toprak konuşmaya başladı:

-Öncelikle sizin yüzünüzden değil. Kim gitseydi takip edilirdi. Asıl konu nasıl çıkacağımız. Arkadaki çıkıştan gidebiliriz ama adayı tutmuşlardır. Yani kaçacak yerimiz yok.O yüzden çıkmak zorundayız.

Herkes onayladı, başka çareleri kalmamıştı, dışarı çıktılar. Aileleri koşarak yanlarına geldi. Kızmalarını beklerken onlara sarıldılar ver özür dilediler. Aileleri yaptıkları hatanın farkına varmışlardı. Bu onlar için önemliydi. Evlerine döndüler. Laf aramızda evlerini de özlemişlerdi.

Ayşe Ceren GÜNDOĞDU

Eğitim Sistemi

Tatlı mı tatlı, sevimli mi sevimli, kahverengi gözlü, siyah saçlı Ali adında bir çocuk vardı. Ali futbolu çok seven, annesini ve babasını üzmeyen, herkes tarafından çok sevilen akıllı bir çocuktı. Ali'nin ailesi maddi konuda şansız ama elindekilerle yetinen bir aileydi.

Ali, futbolu çok iyi oynamasına rağmen maddi sıkıntıdan kursa gidemiyordu. Bu onu çok üzse de babasına bunu belli etmek istemiyordu. Okul çağı geldiğinde Ali ve babası okula gidip kayıt işlemlerini yapıp eve döndüler. Babası Ali'ye: "Oğlum, okula kaydını yaptık. Artık sen de okula gideceksin." dedi. Ali: "Tamam baba okula giderim." dedi.

Ali, hep futbolcu olmak istediğinden fazla mutlu olmamıştı ama babasına da belli etmek istemiyordu. Zaman geçtikten sonra okulların açılma günü gelmişti. Ali hazırlanıp okula gitti. Heyecanlıydı ve ne yapacağını bilmiyordu. Açılış töreni bittikten sonra herkes sınıfına gitti. Ali, arkadaşlarını ve öğretmenini çok merak ediyordu. Öğretmen sınıfa girip: "Günaydın çocuklar, hoş geldiniz okulumuza." deyince çocuklar da: "Sağ olun öğretmenim." diye cevap verdiler.

Günler gelip geçti, Ali derslerinde çok kötüydü, tek iyi olduğu ders beden eğitimi dersiydi. Okuma ve yazmayı bile zar zor öğrenmişti. Gel gör ki zaman geçti ve Ali de ortaokula kadar okumaya çalıştı. Babası Ali'den umudu kesmiş gibiydi. Ali de bu durumun farkındaydı ama ne yapabilirdi ki okumak istemiyordu. Çünkü o, futbolcu olmak istiyordu ama gel gör ki eğitim sistemi yüzünden bütün hayalleri çöpe gidecekti.

Zaman gelip geçti ve Ali çok kötü bir liseye yerleşti. Babası Ali ye: "Ali, senin okuyacağın falan yok. Sen en iyisi git ve bir sanayide ustanın çırağı olarak çalış, eve biraz katkı olsun." dedi. Ali, hiçbir şey demeyip sustu. Ertesi gün babası Ali'yi sanayiye götürüp işe soktu. Ali, çok mutsuzdu, sinirinden dolayı eve geç gitmeye ve sigara içmeye başlamıştı.

Zaman gelip geçti ve bir gün yine Ali, sanayi çıkışı eve giderken bir genç topluluğu gördü ve yanlarına gitti. Çocuklar, uyuşturucu kullanıyorlarmış ama Ali, kullandıkları şeyi bilmiyordu ve çocuklardan biraz alıp denedi. Uyuşturucuyu ağzına soktukten bir süre sonra fenalaşıp oracığa yığıldı. Akşam geç saatinde Ali eve gelmeyince babası ve annesi meraklanmış ve sanayiye doğru yol almışlardı. Gittikleri zaman ne görsünler, Ali ölmüştü. Babası ve annesi ne yapacaklarını şaşırılmışlardı.

İşte böylece daha kaç tane aile, bu durumda bizim eğitim sistemimiz sınavlara “bir kağıt parçasına” bağlı oldukça aileler hep mağdur olacak.

Yunus Emre BULAN

Mezun

Bir süredir, duygularımı üçüncü sayfa gazete haberi anlatır gibi anlatıyorum. Yahut böyle hissediyorum. Duygularım kör olmuş da bu körlüğü yeni fark ediyorum gibi... Uzun zamandan beri sevdiğim bir romanı bir daha, bir daha okuyorum. Sevdiğim bir filmi bir daha, bir daha izledim. Sevdiğim şarkıları da öyle... Duygularım kör sanki, beni duyar mısınız? Hikâyeme katılır mısınız, kendi hikâyenize benzettiğiniz yerden? Belki benzer bir taraf bulursunuz bu körlüğüme.

Sabah okula gitmek için evden çıkıp otobüs durağına gidiyordum. Serin bir ilkbahar sabahı. Sokaklar insanı dışarı çağırıyor. Mezuniyet balomuzda biraz kaçırmış içeceği, uyku tutmamıştı sabaha kadar. Bir ara dalınca kırmızı beyaz fonlu, tütün resimli sigara paketleri görmüştüm rüyamda. Başka şeyler de gördüm, hepsi karmaşık şeylerdi, tam hatırlayamıyorum onları ama o paket aklımda kalmış. Taze, yeni süzgeçten geçmiş zahter kokusu da duydum sanki, öylece uyandım. Mezun olmam için son dersin sınav sonucunu öğrenmek için gidiyordum okula.

Annem dört yıl boyunca parasız koymadı beni bu şehirde. Okula başladığım yıl örgü makinesinin başına tekrar oturdu, en son otuz yıl önce oturmuştu. Bebek patiği, şal, kazak, gelin patikleri dikti. Ondan kazandıklarıyla okuttu beni.

Dün gece güldüm eğlendim, yedim içtim. Savurmadım ama param bitmişti, annemi aradım, duymadı. Ben otobüsteyken görünce döner bana, pek olmaz ama, belki de uyanamadı dedim, dönmedi. İnce aradım, yine duymadı. Yerleşkeye girdim, çıktım, mezun olduğum artık. Para değilse de anneme bunu söylemeliyim, “Mezun oldum anne, başardık!” demeliyim... Aramaya gerek kalmadan o döndü. Bir kalabalıktan uzaklaşmış ya da yakınında bir kalabalık varmış gibi sesler geliyordu. “O sesler ne anne, neredeydin?” dedim. Mezun olduğumu

söylemeye fırsat kalmadı. Annem hemen öyle telefonu kapatmazdı, “Parayı gönderdim oğlum hesabına. Kutlayalım ama sonra,” dedi ve kapadı telefonu... Allah allah annem nerde ki sabah sabah?

Kapattı telefonu. Anlayamadım. Eve geldim, uyumak istiyorum. Babam aradı, “Oğlum,” dedi, “bitti mi sınavların?” “Bitti baba.” “Deden geçindi (öldü) sabah. Gelmene gerek yok. Biz defnettik...”

Sonra kapattı telefonu. Olduğum yere oturdum, dalmışım; fark ettim ki ağlamamışım. Annemi de arayamadım. Annemin sesi de ağlamaklı gibiydi ama benle konuşurken ağlamıyordu... Annemi akşam arayabildim, ağladı iyice. Konuşamadık, ağladı hep.

Okul bitti, eve döndüm. Dedemin mezarına gittim ama dedem orda değildi. Yabancı biri vardı, tanıımıyordum oradakini. Mezarına su döktüm, çam ağaçlarının gölgesi düşüyordu mezarına. Konuşurum, ağlarım, diyordum ama oradaki yabancıydı, başka biriydi. Peki, dedem neredeydi o zaman?

Evinde. Sigarasının dumanları evinin tavanındaki sırtlara ulaşıyor, nenem zahterini yenice süzgeçten geçirmiş, mutfaktan zahter kokusu yayılıyor evin her yerine. Yanına gidersem belki tıraş olmaya gideriz berbere ya da bahçedeki ceviz ağacının altında otururuz. O zaman sorarım: “Dede, ben neden ağlayamıyorum?”

Deniz Kaan KOÇ